

Yêu Anh Cảnh Sát Bá Đạo

Contents

Yêu Anh Cảnh Sát Bá Đạo	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 1-3	5
4. Chương 2-1	9
5. Chương 2-2	13
6. Chương 2-3	17
7. Chương 3-1	20
8. Chương 3-2	23
9. Chương 4-1	26
10. Chương 4-2	29
11. Chương 5-1	32
12. Chương 5-2	36
13. Chương 6-1	40
14. Chương 6-2	43
15. Chương 6-3	45
16. Chương 7-1	48
17. Chương 7-2	50
18. Chương 8	55
19. Chương 9-1	63
20. Chương 9-2	66
21. Chương 10-1	68
22. Chương 10-2	71
23. Chương 11: Vĩ Thanh	74

Yêu Anh Cảnh Sát Bá Đạo

Giới thiệu

Tên gốc: Ái thượng phách đạo cảnh quan Thể loại: Âm áp, cường x cường, tàn tật thụ, 1 vs 1, HE Beta: Mạc Vân”Em th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-anh-can-ah-sat-ba-dao>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Tiết tử:

Thứ hai, tám giờ rưỡi sáng, ánh mặt trời rực rỡ, bầu trời quang đãng, cánh cửa cục cảnh sát khu Bắc rộng mở, một chiếc xe mô tô hiệu Halley thuần đen, trông có vẻ rất mạnh mẽ, phóng vút đến mang theo những

tiếng vang âm trời.

Chiếc xe đang muốn rẽ vào bãi đỗ thì bỗng dừng xuất hiện một viên cảnh sát giao thông với vẻ mặt như sắp lâm phải đại địch giơ tay ngăn lại: “Dừng xe!”

“Ah!” một cú đập thật mạnh lên phanh khiến xe dừng lại, đầu máy cùng lớp xe ma sát với lòng đường tạo nên những thanh âm chói tai, cậu đưa tay tháo chiếc mũ bảo hiểm màu đen trên đầu xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn lãng, sáng sủa, cười hì hì nói: “Người một nhà cả mà đại ca!”

Viên cảnh sát dường như đã nhận ra cậu nên tâm tình thả lỏng, nở nụ cười, nhưng rất nhanh anh ta lại trưng ra bộ mặt nghiêm khắc, giả vờ lạnh lùng nói: “Mới này, tôi còn thắc mắc không biết tên khủng nào vừa sáng sớm đã phóng xe như điên đến cục cảnh sát, không ngờ là tiểu tử nhà cậu, như thế nào, lại đổi xe mới nữa hả?”

“Không phải, đây là xe của bạn em đó, chỉ mượn dùng đỡ một ngày thôi, chạy đã ghiền vô cùng!”. Anh chàng đẹp trai giả vờ móc túi quần: “Em có đầy đủ giấy chứng nhận nha, không phải xe sơn lại đâu đấy (xe sơn lại = xem ăn cắp rồi đi sơn lại để đánh lừa cảnh sát rồi đem bán), không tin anh cứ việc kiểm tra đi, em đến phòng giao thông uống cà phê chờ anh”.

“Thôi đi, nếu tôi thật sự bắt giam cậu, tổ trưởng bên cậu còn không tới đây xơi tái tôi sao”. Viên cảnh sát vỗ nhẹ lên tay lái, dặn dò: “Cậu cẩn thận một chút, nhớ chú ý an toàn!”

“Đàn anh yên tâm, em là cảnh sát mà, tuyệt đối không phạm luật đâu!” Anh chàng đẹp trai cúi chào, sau đó rồ máy một phát, chiếc Halley nhanh chóng bay vào bãi đỗ xe với một tốc độ kinh người khiến viên cảnh sát phải giật lùi hai bước, cười mắng: “Nhóc thối, cả ngày không học được cái gì tốt!”

Âu Dương Duệ, 23 tuổi, là viên chỉ huy trẻ tuổi nhất ở khu Bắc, gia nhập ngành cảnh sát được hai năm rưỡi, nhậm chức tại tổ chuyên án đặc biệt.

2. Chương 1-2

Hàn Khải, ba mươi một tuổi, đã gia nhập cảnh sát được 3 năm, là tổ trưởng tổ chuyên án đặc biệt tại cục bắc khu, thân thủ mạnh mẽ, cao lớn anh tuấn, đã từng nhiều lần thần tốc phá được những vụ án quan trọng trong khu vực, đạt được nhiều huân chương và cúp khen thưởng đến nổi trên bàn làm việc gần như đã hết chỗ để, về phần những giải thưởng như: “Cảnh đội tinh anh”, “Cảnh vệ tinh anh” lại càng nhiều, người ta còn quay lại những video chứng minh hành động chính trực của anh để học viện chiêu mộ được càng nhiều lính mới, năm đó người đăng kí tuyển sinh tăng vọt.

Nếu như nói nguyên một cái biệt đội tinh anh không làm cho anh đau đầu, rất nhiều người đều không tin, tuy nhiên, Âu Dương Duệ, không thể nghi ngờ chính là khắc tinh của anh.

“Này! Tổ trưởng ơi!” song song với tiếng hét vang trời, cánh cửa bị đá văng ra, một anh chàng đẹp trai kích động chạy vào, trong toàn bộ cục cảnh sát, người duy nhất dám trực tiếp xông vào văn phòng của Hàn Khải mà không thèm gõ cửa ngoại trừ cục trưởng cũng chỉ có cậu, “Anh có mang theo điểm tâm cho em không? Em đói sắp chết rồi nè! Vừa rồi ở cổng suýt chút nữa bị một anh bên bộ phận giao thông ngăn lại, thật là, không phải chỉ là xe mô tô có phân khối lớn một chút thôi sao”.

Từ khi nói chuyện, cậu đã sớm nhìn thấy trên bàn Hàn Khải bày đầy những món ăn, cậu tự nhiên bước sang lấy, “Hôm nay lại là sandwich cá hồi à? Em đã nói anh nên đổi món đi rồi mà.”

Hàn Khải bưng một ly cà phê trên tay, điều thú vị thu hút ánh mắt của anh chính là dường như cậu không ý thức được tí ti nào về chuyện mình là cấp dưới, trong lòng thầm nghĩ, không biết từ bao giờ mình trở thành bảo mẫu của thằng nhóc này nhỉ? Sau đó chậm rãi nói một câu: “Đổi rồi, hôm nay là thịt xông khói”

Một câu nói làm mặt mày Âu Dương Duệ hớn hờ cả lên, xé mở giấy gói liền hương miệng đưa đến, vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói: “Cảm ơn anh!”

“Ăn từ từ thôi! Coi chừng nghẹn!” Hàn Khải nhin không được lên tiếng nhắc nhở, đồng thời trong lòng tự mắng chính mình vì cái gì phải quan tâm cậu, “Tại sao tôi lại cảm thấy mình càng ngày càng giống mẹ cậu nhỉ?”

Đang cắn sandwich, Âu Dương Duệ cười đến sáng lạn: “Nếu anh là mẹ em, em sẽ khóc đến chết mất”. Nói xong cậu còn ở trên người anh đánh giá một vòng: “Anh vừa cao vừa to, lại hung hăng cường tráng, không có một chút xiu dịu hiền nào.” (Nguyên văn trong QT là: “Nhân cao mã đại, lại hung lại tráng, không ôn nhu” ý muốn nói Hàn Khải không ôn nhu xiu nào lại cao to cường tráng không thể làm mẹ của Duệ nhi nhà ta được a!)

“Tiểu quý, cậu ngứa da lắm có phải không?” Hàn Khải nghiêng rằng nói: “Lúc ăn đừng có nói chuyện!”

“Anh không mua sữa sao?” Âu Dương Duệ duỗi cổ nhìn đến cái ly. Hàn Khải oán giận từ cửa sổ phía sau lấy ra một cái ly được đặt giữ ấm trong nước nóng đưa cho cậu: “Cầm!”.

“Cảm ơn anh, đại ca”. Gương mặt tuần tú bởi vì thỏa mãn khi nhìn thấy cốc sữa mà phồng lên, giống y như một đứa trẻ đáng yêu, làm cho người ta nghĩ muốn đưa tay chọc thử vài cái.

Hàn Khải tức giận nhìn hẩn một cái, quay đầu mở máy tính của mình: “Báo cáo kết thúc vụ án lên cấp trên...”

“Cuối tuần em đã chuẩn bị tốt rồi, một bản đưa đến chỗ tổ trưởng, một bản anh phải tự viết bằng tay, nó ở trong tủ ngăn thứ ba, tập đầu tiên. Bản thảo thì ở trong máy tính của anh.”

“Lần này đến lượt chúng ta nâng cấp mạng cục bộ...”

“Em sớm chuẩn bị cho tốt! Đàn anh bên khoa bảo mật thông tin mạng làm việc chậm dễ sợ, còn nói phải làm đến ba ngày, em chỉ cần hai giờ là làm xong hết tất cả.”

“Cảnh sát quốc tế muốn cùng hợp tác điều tra, có liên quan đến tư liệu của một phần tử tội phạm...”

“Đã sửa sang lại tốt lắm, chỉ cần đưa xuống dưới nữa thôi, em đã phiên dịch một số phần quan trọng. Bản của anh là tập tài liệu thứ tư tại tủ hồ sơ bên trái trên bàn, bản thảo thì ở trong máy tính.”

“Có hai vụ án tồn đọng từ năm kia, cậu...”

“À, em đã tra qua hồ sơ, xem xét một hướng khác có xuất hiện thêm manh mối mới, đã cho Thạch Đầu đi tìm hiểu, tư liệu đều ở trong máy tính của anh.”

Hàn Khải buồn bực nhìn thoáng qua bàn làm việc của mình liền thấy thừa ra mấy tập hồ sơ: “Cậu lần sau có thể không cần dùng cái gì mà ‘Sản phẩm của Âu Dương’ để đặt tên cho hồ sơ? Còn muốn tôi từng bước từng bước khám phá xem trong đó viết gì nữa à?”

Người ngồi đối diện anh cười đến vô tâm vô phé: “Chỉ là em muốn viết thôi.”

“Được rồi, được rồi.” Hàn Khải càng thêm buồn bực mà phát tay: “Cậu ăn xong rồi phải không, thiếu gia?”

Âu Dương Duệ linh hoạt đứng lên khỏi chỗ ngồi, giơ tay làm ra một động tác cúi chào tiêu chuẩn: “Đúng vậy!”

“Vậy nhanh đi ra ngoài đem một thân quần áo của thanh niên bất lương này thay ra, bằng không đợi lát nữa các đàn anh ở ban tội phạm lại xông lên bắt cậu”. Hàn Khải nói một cách bình thản, Âu Dương Duệ le lưỡi, xoay người hất vạt áo ngoài: “Đại ca! Khẩu khí nói chuyện của anh quả thật rất giống mẹ tôi!”

“Tiểu tử đáng ghét!!!”

Cách một cánh cửa vẫn có thể nghe được tiếng trêu tức của các thành viên trong tổ: “Âu Dương, cậu lại đi tìm lão đại lừa điểm tâm?”, “Nuông chiều cậu như vậy, sớm hay muộn cũng có ngày cùng cậu lên trời đi!”, “Yêu, Ngụy Ngụy cậu đang ghen đó hả, đổ mắt vì Âu Dương được đối xử đặc biệt? Này không tốt đâu nha!”, “Tôi ghen với cậu ta? Đúng vậy tôi ghen tị cậu ta đi công viên chơi còn có thể mua vé trẻ em”,...

Đột nhiên một tiếng chuông chói tai vang lên, trong phòng, toàn bộ đều trở nên yên lặng, Ngụy Bằng Vũ cách điện thoại chuyên dụng gần nhất đã cầm microphone lên, sau khi nghe được vài câu trong điện thoại liền nói: “Đúng vậy”. Sau đó ngắt đầu thông báo với mọi người: “Một người có tướng mạo giống với nghi phạm trộm cướp có vũ trang ngày 5-2 Tết Âm lịch được người dân nhận diện, hiện tại đang ở đường Long Tường, xuất phát!”

Đường Long Tường là một đường phố ít được biết đến ở khu thương mại phía Bắc, trên con đường rợp bóng cây là hàng loạt các quầy nhỏ, cách nhau bởi vài cửa hàng thư pháp cũ, giá cả hợp lý, mười phần thực kim, cùng với phố xá được trang hoàng lộng lẫy và các tiệm trang sức xa hoa, được lắp đặt đầy đủ các thiết bị hiện đại, nếu so với những thương hiệu nổi tiếng thì những tiệm trang sức ở đây không thể nào bì nổi, tuy nhiên vẫn có một số khách hàng quen thuộc cố định đến chiều cố sinh ý trong tiệm.

Buổi sáng chín giờ mười, cửa hàng vừa mở cửa, trên đường không có nhiều người qua lại lắm, một đôi nam nữ ăn mặc thời trang đi đến cửa hàng trang sức Phúc Thụy, cô gái ôm lấy cánh tay bạn trai, không chịu thuận theo, làm nũng: “Đều là tại cha mẹ anh, nói ở đây có vàng nguyên, muốn chúng ta tới mua nhẫn cưới... Em mặc kệ! Em muốn mua nhẫn kim cương ở tiệm Phạm Ni cơ!”

“Được rồi, bảo bối, trước tiên mua một chiếc nhẫn vàng để hống cha mẹ anh vui vẻ đã.” Thanh niên đẹp trai dễ dàng bạn gái, cùng đi vào một tiệm vàng, ánh mắt sắc bén đảo khắp nơi: hiện giờ khách hàng rất ít, chỉ có một ông bác mang kính đang chăm chú nhìn thời vàng, một người phụ nữ đang cầm mấy cái vòng cổ lựa đến chọn đi, còn có một thanh niên vai đeo balô thể thao sắc mặt âm trầm không di chuyển, ánh mắt thường thường hướng đến quầy hàng nhìn qua, khi thì lại liếc về phía bảo vệ.

Cô gái tuy rằng vẻ mặt không mấy tình nguyện, nhưng sau khi nhìn thấy một phòng đầy vàng, ánh mắt cũng không khỏi lóe sáng, đẩy đẩy bạn trai: “Aiz, mẹ em nói, cưới vợ mà mua trang sức vàng sẽ có điềm tốt, ít nhất cũng phải là vàng 4 số, em mới không thèm những đồ trang sức làm bằng vàng không chất lượng đâu.”

“Vậy em cứ xem qua nhiều một chút, thích là được”. Nam thanh niên ôm bả vai cô gái, dường như là vô tình theo sát người đàn ông đang chậm rãi đi vòng quanh cửa tiệm, cười hì hì nói: “Vợ anh mà vui vẻ, đừng nói mua bốn cái, có mua bốn mươi cái cũng không thành vấn đề.”

“Thấy ghét, anh dễ ngọt người ta!”

“Không dễ em như thế em chịu cưới anh sao?”

Đứng ở ven đường là một đội viên giả làm người bán bánh mì để theo dõi quá trình hành động, cũng không khỏi phì cười, Hàn Khải khụ một tiếng, thông qua loa nói lớn: “Còn ở đó mà giỡn! Hai người còn không mau nghiêm túc lại! Nhanh chóng xác định danh tính đối tượng đi!”

Âu Dương Duệ làm một cái mặt quỷ, nới lỏng vòng tay: đẩy bả vai đồng nghiệp nữ duy nhất trong tổ, đem nàng đẩy ra bên ngoài, vô cùng thân thiết nói: “Vợ yêu, em đi xem thử mấy cái lắc tay trước đi, anh đi hỏi quản lý coi mua nhiều có được giảm giá hay không.”

Với đôi chân dài, cậu bước vài bước đã đến gần người đàn ông kia, hướng về phía quản lý đi qua, rồi giống như đột nhiên nhớ ra cái gì, cậu xoay người lại nói: “Đúng rồi, em nhớ đừng có vì mẫu mã thịnh hành mà mua nha, mẹ anh nói phải mua đúng vàng nguyên mới tốt.”

Trong chớp mắt, Âu Dương Duệ thấy rõ ánh mắt của tên đàn ông kia, là ánh mắt tham lam, thèm khát, đích thực hấn che dấu rất khá, nhưng cậu chỉ cần liếc một cái là đã nhận ra ngay, đúng là tên cướp có vũ trang trong ngày Tết Âm lịch được Tây khu báo lại! Tay phải hấn dứt vào túi áo khoác trước khá khả nghi, túi căng phồng, không lẽ trong đó là...

Cậu vẫn tươi cười, ngọt ngào nói: “Em yêu, có thể lấy được em anh cảm thấy thật hạnh phúc, cho nên lần này nhất định phải đường đường chính chính mà cưới, em thích cái gì liền mua cái đó, Ruby được không?”

Cô gái bán hàng đứng bên cạnh nghe vậy cũng không khỏi ngẩng đầu lên, cô là bị lời tỏ tình tràn ngập tâm ý của anh chàng đẹp trai này làm cho cảm động, ngay khi mắt nàng tràn đầy hạnh phúc thì cô gái mới vừa được tỏ tình lúc này lại thay đổi sắc mặt, lớn tiếng quát: “Cảnh sát đây! Tất cả đứng yên!”

Âu Dương Duệ vẫn chăm chú nhìn vào nam tử âm trầm đứng cách hấn hai bước chân, quả nhiên, Đồng Hiểu Điềm vừa mới nói một tiếng hấn đã thay đổi sắc mặt, rút ra tay phải vẫn dứt trong túi, cùng một khẩu súng lục Desert Eagle nòng súng cỡ lớn, ngắm cũng không ngắm, liền đưa tay hướng tới Âu Dương Duệ vốn đứng ngay trước mặt mình bóp cò!

Sớm đã có chuẩn bị, cậu liền di chuyển thân thể, xuất thần nhập quỷ đến ngay bên cạnh hấn, đồng thời đưa tay ra, nam nhân hoảng sợ không biết có phải mình bị hoa mắt hay không, cầm súng nhưng không thể nào

bắn, hấn cố sức bóp cò, sau vài lần thất bại hấn mới nhìn rõ, bên dưới cò súng không biết từ khi nào đã có nhiều hơn một ngón tay, nó thuộc về thanh niên đẹp trai đứng bên cạnh mình, hoàn toàn không thể làm gì.

“A!” Hấn gào lên một tiếng, tay trái hung hấn tung ra một quyền, nhưng cú đấm vừa mới đi được nửa đường, cánh tay đã tê rần, một quyền kia bị thanh niên bên cạnh ngăn lại, tiếp theo đầu gối phía sau bị đập một cú cực tàn nhẫn, thân bắt do kỷ phải quỳ xuống.

Đem hai tay của tên tội phạm bắt chéo ra sau một cách gọn gàng, cậu đi đến đứng sau lưng cấp trên, Âu Dương Duệ cẩn thận cầm lên khẩu súng, lấy ra băng đạn ở bên trong, thấy những viên đạn vàng óng đã được nạp sẵn, cậu không khỏi chặc chặc lưỡi: “Đều đã chuẩn bị sẵn sàng đến vậy a!”

Các đội viên trong tổ chuyên án đặc biệt đều vào trong, một mặt trấn an các nhân viên trong cửa hàng, một mặt thì nhanh chóng kiểm tra toàn thân trên dưới của tội phạm, ở trên mắt cá chân của hấn còn giấu một khẩu súng, bốn túi quần đều chất đầy những băng đạn, thậm chí trong balô còn có hai trái bom.

“Mang đi, Hiểu Điềm ở lại thu dọn hiện trường, rút đội” Hàn Khải sau khi nhìn một vòng quanh hiện trường, ra lệnh.

Quản lí chảy mồ hôi đầm đìa chạy tới, luôn miệng nói cảm ơn, Âu Dương Duệ vẫn như cũ cười hì hì, phất tay chào một cách hào phóng, đi theo sau Hàn Khải ra ngoài, người phụ nữ lựa chọn vòng cổ lúc này bây giờ đang ngồi trên ghế, luôn tay vỗ về ***g ngực của mình, không ngừng lặp đi lặp lại: “Hù chết tôi! Hù chết người!”

Những nhân viên nữ trong tiệm ngoại trừ hoảng sợ, ngược lại còn có chút kích động, tùm tùm một chỗ tám chuyện, họ tâm tính khá tốt nên cũng biết đi qua an ủi ông bác đang xem vàng lúc này: “Bác ơi, lúc này đã làm bác giật mình rồi.”

“Hả?” Ông bác tháo mắt kính xuống, mỉm cười nói: “Không sao không sao, bác cũng thật không ngờ, thì ra đây là cuộc chiến đối đầu giữa cảnh sát và cướp.”

“Đúng vậy, viên cảnh sát kia hành động thật nhanh, tôi cũng thấy tên đàn ông kia có điều gì đó không ổn, nhưng không ngờ nhanh như thế họ đã tới, a, vừa rồi anh cảnh sát kia đẹp trai quá trời luôn! Thân thủ cũng vô cùng tốt, chỉ cần chút xíu liền chế trụ được kẻ xấu rồi.”

“Đúng vậy, đúng vậy” Cô gái đứng bên cạnh nhân viên bán hàng cũng tới gần nói: “Tên tội phạm còn muốn nổ súng! Oa, may mắn là anh cảnh sát hành động mau lẹ, thật đáng sợ!”

“Tổ trưởng của bọn họ cũng đẹp trai dễ sợ, hình như đã xuất hiện trên TV rồi đó?”

Lão nhân mỉm cười nghe các nàng líu ríu thảo luận, lấy tay gõ gõ mặt bàn: “Cô gái, tôi sẽ lấy bộ Phúc Thụ Như Ý bằng vàng này, vui lòng gói lại giúp tôi.”

“Vâng, thưa bác, của bác tổng cộng là mười vạn tám ngàn tám trăm tám mươi tám nhân dân tệ, cảm ơn đã ghé thăm cửa tiệm chúng tôi.”

Cảnh sát sao, món nợ này, tụi bây sớm muợn gì cũng phải trả đủ.

Chú thích:

Súng lục Desert Eagle

2

3. Chương 1-3

Ban đêm, tại cảnh cục vẫn như cũ đèn đuốc sáng trưng, lúc mười một giờ hơn, Hàn Khải đi vào phòng, Âu Dương Duệ vẫn đang vội vàng làm việc ở trước máy tính, miệng ngậm cây bút, thỉnh thoảng ở trên tư liệu viết viết tính tính, hấn đi qua vỗ nhẹ trên đầu cậu nhóc một cái: “Điều tra ra manh mối gì mới chưa?”

“Hửm? Sếp, anh tới thật đúng lúc, em đói bụng, anh mời em đi ăn khuya đi!” Âu Dương Duệ mở miệng bỏ cây bút ra, đôi mắt đen to tròn hướng hấn chớp chớp giả vờ đáng thương, “Vừa rồi thiếu chút nữa em tưởng cây bút mình đang ngậm chính là một thanh chocolate thật lớn, một hơi đem nó cắn nuốt luôn.”

“Thiệt vậy sao? Vậy cậu gãy cái răng nào chưa?” Hàn Khải một tay giữ lấy cằm của Âu Dương Duệ, dùng lực, khiến cho y phải mở miệng ra, cẩn thận xem xét, tiếc hận nói: “Gãy mấy cái thì phiền toái lắm, mỗi ngày không còn được nghe cậu huyền thuyên đủ điều tôi sẽ cảm thấy rất tịch mịch.”

Âu Dương Duệ y ô, hai tay đồng thời giơ lên mới giã khai được hán, làm bộ nhe răng cắn cắn: “Anh yên tâm! Hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển, mất cái gì cũng có thể làm lại cái mới, em mỗi ngày sẽ làm phiền anh tới chết luôn!”

“Thôi, đừng nháo nữa, không có việc gì thì đi về nghỉ sớm đi, ngày mai còn phải bận rộn nhiều.” Hàn Khải nhìn đồng hồ, “Đều đã nửa đêm rồi”.

“Hiện tại thăm vấn đến đâu rồi?” Âu Dương Duệ buột miệng hỏi, ánh mắt lại một lần nữa trở lại trên màn hình vi tính.

“Thạch Lỗi vừa mới nói chuyện với hán, tiểu tử kia thật cứng đầu, cái gì cũng không khai.” Hàn Khải có chút mệt mỏi nhắm mắt lại. “Từ vũ khí hán mang theo có thể nhìn ra được, hán định liều mạng, nếu không thành công, hán chắc chắn sẽ ở địa phương khác xuống tay.”

“Đúng vậy, hiện tại tôi đang sắp xếp tra qua một số hồ sơ về hán, xem có phải cùng một thủ pháp gây án hay không, thuận tiện tra xem vũ khí hán sử dụng là từ nơi nào chuyển đến, loại súng lục nòng to này ở chợ đêm cũng rất khó tìm thấy. Cảnh sát quốc tế bên đó tôi cũng đã thông báo qua, khoảng 2 giờ nữa chắc sẽ có Fax gửi đến đây.” Âu Dương Duệ có chút hưng phấn nói: “Tôi cảm thấy lần này chúng ta đã tóm được một con cá lớn. Tôi khẳng định sau lưng hán nhất định là một tổ chức nào đó.”

“Đúng vậy, sau đó nếu có thể một lưới bắt hết, cục cảnh sát sẽ mở cho cậu một cuộc họp báo, tất cả mọi người đều chụp ảnh cậu, cậu sẽ được lên TV, đặc ý đi?” Hàn Khải dùng ngón tay không nặng không nhẹ búng một cái trên ót y, “Cậu đừng có mà hành động liều lĩnh, nên đi ngủ một lát đi.”

“Anh còn nói em, không phải anh cũng thức trắng đêm sao?” Âu Dương Duệ ôm đầu, không phục nói, “Ngay cả mì ăn liền người ta đều đã chuẩn bị xong!”.

Hàn Khải không nói gì nhìn tô mì trong tay, sau đó cuối đầu, chống lại ánh mắt to tròn đen bóng của Âu Dương Duệ, chậm rãi gật gật đầu: “Ngày mai tôi sẽ mời toàn bộ thành viên trong tổ ăn điểm tâm?”

“Nhưng em đang đói bụng.” Âu Dương Duệ không tin chút nào, vẫn dùng ánh mắt vô cùng thành khẩn nhìn hán.

“Tôi đi xuống mua cho cậu tô khác, mì thịt hầm được không?”

“Bây giờ là mười một giờ năm mươi bảy phút, cửa hàng gần cảnh cục nhất cũng cách ít nhất 500m và thường cũng chỉ mở cửa tới 12 giờ, cho dù anh chạy rất nhanh, nhưng ba phút căn bản không đủ thời gian để anh chạy đến kịp lúc”

Hàn Khải không hề nề hà đứng thẳng dậy đi đến chỗ cậu: “Được rồi, tôi cho cậu tô mì này, ăn đến chết luôn đi!”

Anh đen mặt đi vào phòng làm việc của mình, sau lưng lại nghe được tiếng cười trộm của Âu Dương Duệ, trên môi không khỏi hiện lên ý cười ôn nhu, một bên mở ra vỏ ngoài của chai nước, một bên quan sát cấp dưới của mình qua cửa kính: tuổi trẻ, nhiệt tình, sáng sủa, bốc đồng mười phần, nhưng lại có một đầu óc rất logic có thể đem so với máy tính và một thân thể vô cùng mạnh mẽ, hai mươi tuổi tốt nghiệp đại học, đứng đầu toàn trường, là người đầu tiên đoạt được danh hiệu cảnh sát toàn năng, thân thủ thuộc hàng đầu, ngoại ngữ, công nghệ, pháp lý, súng, chiến đấu, lái xe,... Mọi thứ đều cực kỳ xuất sắc (kỳ thực ở đây QT dịch là bách lý thất thiêu, tức trong trăm người cũng chỉ có một, nên mình để thành cực kỳ xuất sắc cho dễ hiểu!), khó trách cả cảnh cục từ trên xuống dưới ai cũng đều coi cậu ta như bảo bối.

Thằng nhóc này trừ bỏ có chút tùy hứng, còn lại không có gì không tốt...

Hơn nữa, Âu Dương Duệ chỉ khi nào ở trước mặt mình mới tùy ý không kiêng nể gì, cậu trực thuộc quyền điều khiển của cấp trên, đặc biệt là tổ trưởng tổ chuyên án đặc biệt Hàn Khải.

Hàn Khải đóng nắp chai, nhìn thời gian, thằng nhóc kia dạ dày không tốt lắm, mì phải ngâm lâu một chút mới được.

Anh giật mình, bỗng bật cười, vì cái gì chính mình ngay cả điểm nhỏ nhất thế cũng đều phải lo lắng cho cậu ta, ai, Ngụy Bằng Vũ nói thật đúng, mình nuông chiều cậu ta đến hư mất rồi.

Vừa đúng giờ, anh đẩy cửa đi ra ngoài, Âu Dương Duệ đã trở lại tư thế ngồi lúc này, miệng cắn bút, hai tay ở trên bàn phím đánh lia lịa, cho đến khi hương thơm từ trong tô mỳ bay đến cậu mới hoan hô một tiếng hoàn hồn: “Oa! Thơm quá!”

“Ăn chùa đương nhiên là ngon rồi.” Hàn Khải đem tô mỳ đến để trước mặt cậu, đẩy đồng tài liệu qua một bên, “Ăn xong rồi lại làm, đừng để nước rơi xuống bàn phím, đây đều là đồ dùng chung!”

Âu Dương Duệ nhanh chóng đưa một đũa vào miệng, ánh mắt cậu vô tội chớp chớp, Hàn Khải nhìn thấy cậu như vậy một chút biện pháp cũng không có, thở dài một hơi anh đưa tay lên vò đầu cậu, trở về phòng làm việc của mình.

Còn Âu Dương Duệ thì vui vẻ tiếp tục ăn tô mì của mình, thật ra trên máy tính bên cạnh cậu có dán số điện thoại của tiệm đưa cơm 24 giờ, vốn cậu định chờ khi đói bụng sẽ kêu quán đưa cơm tới.

Nhưng... Đây là mì ăn liền của anh... Anh ấy đã tự tay đưa cho mình ăn... Hắc hắc, cậu dùng sức nhấm nháp từng cọng mì trong miệng, hương vị thật không giống với bình thường, mì vị mì vị a!

Vì để đảm bảo tất cả các cảnh viên phát huy hết năng lực của bản thân, cảnh cục hàng năm đều cho tổ chức các cuộc huấn luyện để đánh giá năng lực của cảnh viên, nếu ba lần không đạt tiêu chuẩn sẽ phải đi đến trại tập huấn trong hai tuần để rèn luyện lại, đối với tổ chuyên án đặc biệt tùy lúc đều có công việc được đưa qua, thì tiêu chuẩn cuộc khảo sát này lại càng cao thêm gấp 10 lần.

Hôm nay Hàn Khải bớt chút thời gian của bản thân đi đến trường bắn ngầm đem cuộc khảo sát về bắn súng năm nay làm cho xong, giám khảo vừa thấy anh đi đến liền nhíu mày: “Bàn tay vàng của Bắc khu đây rồi, cậu đến để lãng phí đạn dược phải không? Kinh phí bên cảnh cục rất túng thiếu, tôi cho là cậu vì quá xuất sắc nên đã quên rồi, tất cả mọi người đều muốn tiết kiệm thời gian.” (Thương thần ở đây có nghĩa là tay bắn súng cừ khôi, nhưng vì để thể rất ngượng nên ta quyết định để nguyên như trong QT xem như một cách xưng hô)

“Anh làm việc thiên vị.” Hàn Khải kéo lỗ tai hắn “Nói những lời vô dụng đó làm gì, lại đây”

“Nghe nói các cậu vừa mới phá được một vụ án mới?” Giám khảo đi theo phía sau hắn, “Không tồi, danh tiếng tốt đều bị các cậu dành hết, Hàn chánh thanh tra.”

Hàn Khải mỉm cười, người đàn ông dùng súng kia cho đến cuối cùng vẫn không chịu mở miệng, may mắn Âu Dương Duệ bề bộn cả đêm, tổng hợp lại tất cả các manh mối, hướng bộ phận cảnh sát quốc tế xác minh thân phận của hắn, nhân tiện tự mình trình bày sự việc lên cấp trên, đem cả chồng hồ sơ dày ném lên trên mặt bàn mình, cũng không tự mở miệng giải thích giống trước kia. Hiện tại, người đã chuyển qua bên khu tạm giam tội phạm nghiêm trọng, chỉ còn chờ tòa án xét xử hoặc đợi người bên bộ ngoại giao đến đưa đi.

Tiếc nuối duy nhất chính là, không cách nào tìm ra người chống lưng cho hắn cùng đồng phạm, lần trước tiền án cướp của vào Tết Âm lịch, nhân chứng nói tổng cộng có năm người, còn lại bốn người, là đã trốn thoát, hay còn ẩn nấp trong thành phố, thậm chí còn có khả năng bọn chúng sẽ tiếp tục gây ra các vụ bạo lực khác?

Suy nghĩ theo hướng tích cực, anh muốn trong thời gian tới sẽ lại tìm kiếm thêm lần nữa, phải xuất hiện đúng thời điểm, bên cạnh không có bất cứ nhân vật khả nghi nào, phải đơn thương độc mã hàng động.

Nhưng nếu suy đoán của mình là sai thì sao?

Thính lực của Hàn Khải vô cùng tốt, nâng súng lên, hướng tầm bia tập bắn xa xôi bên kia, một cái bia nửa người nhanh chóng lao tới, đồng thời đúng lúc đó tay anh nhanh chóng bóp cò súng.

Bằng bằng bằng bằng phanh... Tiếng súng ở bãi tập còn vang vọng, trên vách tường các thiết bị cách âm đã hấp thụ một phần âm thanh, lộ ra vẻ buồn bực, mùi thuốc súng đột nhiên phả vào mặt, Hàn Khải một lần dùng hết cả bốn băng đạn, nhắm mắt lại nhìn cái bia ngã chậm rãi tiến đến dưới ánh đèn, bình tĩnh nói: “Đã hoàn thành”

“Tôi đã bảo cậu đừng lãng phí đạn dược, cậu lần nào cũng là người đứng đầu, lại lần nào cũng muốn đến, thú vị sao?” Giám khảo mở ra cuốn sổ viết vào thành tích của anh, than thở cùng oán giận nói, “Thật quá lãng phí sức lực cùng của cải.”

Hàn Khải cười cười: “Người đứng thứ hai là ai?”

“Còn có thể là ai, chính là bảo bối trong tổ chuyên án đặc biệt của cậu, Âu Dương Duệ. Cậu ta vừa mới làm xong nửa giờ trước đã đi rồi. Đây, trong top mười còn lại hết bốn người đã ở tổ chuyên án đặc biệt, cậu hài lòng rồi chứ?” Giám khảo khép lại cuốn sổ ghi chép, ở mặt trên cuốn sổ ấn lên con dấu cùng chữ ký, khẩu khí trở nên vô cùng nghiêm túc, “Hàn cảnh quan, cậu đã hoàn thành bài khảo hạch kiểm tra, thành tích xuất sắc, cảm ơn đã hợp tác.”

Hàn Khải nhướng mày: “Cảm ơn đã đánh giá.”

“Cậu cút xuống địa ngục đi! Đi mau đi mau!”

Vốn Hàn Khải định làm xong khảo hạch sẽ về nhà sớm một chút, dù sao khoảng thời gian gần đây lúc nào cũng bận bịu, đã vài đêm không ở nhà, hiện tại vụ án đã kết thúc, tốt nhất là vẫn nên trở về nhà tắm rửa thật tốt, ăn cơm, nghỉ ngơi, đem vài hôm mất ngủ bù lại, không biết khi nào thì lại có vụ án mới. Nhưng là, một câu nói vô tình của vị giám khảo lại làm anh dừng bước.

Âu Dương nửa giờ trước vừa mới rời đi? Thằng nhóc này rất ham chơi nhất định không chịu ngoan ngoãn về nhà, chắc chắn lúc còn đang làm khảo sát tâm tư đã đi đến nơi nào đó rồi, đành đi tìm thằng bé vậy. Hàn Khải không nhận ra lúc anh nghĩ đến cậu dường như bên môi lộ ra một nụ cười giảo hoạt, bước chân thật nhẹ nhàng đi lên lầu một.

Đẩy cánh cửa phòng huấn luyện chiến đấu ra, Hàn Khải liền nhìn thấy Âu Dương Duệ mặc một chiếc áo thể thao cùng quần đùi, đang dùng một tư thế xinh đẹp đem đối thủ đánh văng, đôi chân trần thon dài khỏe mạnh, mồ hôi theo làn da màu mật ong chảy xuống, mái tóc đen ẩm ướt rối tung, lộ ra khuôn mặt quá mức xinh đẹp, hần cười vươn tay đem đối thủ kéo lên, nói một câu gì đó, thuận tay kéo áo lau đi mồ hôi trên mặt, lộ ra đường cong nơi thắt lưng thon dài mịn màng.

Hàn Khải phát hiện ra hai mắt mình bất giác đã dừng trên chiếc eo mảnh khảnh nhưng không kém phần cứng cỏi kia, nhanh chóng ho một tiếng, có ý nhắc nhở bản thân, lại bị sự nhạy bén của Âu Dương Duệ phát hiện, nhìn lại, vui vẻ vẩy vẩy nắm tay: “Lão đại, anh muốn đấu một trận với em không...”

Không đợi Hàn Khải trả lời, cậu mở to đôi mắt đen bóng, kêu lên: “A! Anh đến tham gia cuộc khảo hạch bắn súng à? Thảm rồi! Em mới vừa đứng lên vị trí đầu bảng không bao lâu... Ngô, lão đại, bàn bạc một chút nha, ngày mai anh hãy đến thi, cho em ngồi ở vị trí đầu bảng này đủ 24 giờ đã, được không? Anh thỏa mãn một chút cái hư vinh nho nhỏ này của cấp dưới đi!”

Sung sướng cong lên khoe miệng, lộ ra một nụ cười tà ác, Hàn Khải chậm rãi nói: “Cậu nói chậm mắt rồi, tôi đã thi xong, hiện tại vị trí đầu bảng là của tôi.”

“A!” Âu Dương Duệ điên cuồng kêu lên một tiếng, đối mặt với hần tung ra một quyền thật mạnh, “Tức chết em! Em muốn phạm tội!”

Dễ dàng ngăn chặn nắm đấm khí thế của cậu, thuận thế xoay người, giải khai xung lực của Âu Dương, đồng thời dễ dàng khóa lại cổ cậu, dùng một chút lực đem cậu nhóc đẩy ngã xuống sàn, chính mình cũng sấp gần lại, cánh tay không nặng không nhẹ đặt trên cổ Âu Dương Duệ, cảm nhận được ***g ngực của người bị mình chế trụ kịch liệt phập phồng, Hàn Khải càng cười vui vẻ hơn: “Phục chưa?”

Âu Dương Duệ giãy dụa hai cái, sau đó thả lỏng toàn thân quyết định buông tha, ngược mặt lên nhìn Hàn Khải hạo hĩnh dĩ hạ (chỗ này có nghĩa là dù bận nhưng vẫn ung dung, bình tĩnh mà làm việc, nhưng dịch vậy thấy kỳ kỳ nên mình quyết định giữ nguyên), cười đến nổi hai mắt híp lại, thanh thúy nói: “Phục!”

Anh biết không, ba năm trước đây chính vì cái nhìn này, em đã hoàn toàn khuất phục trước anh...

4. Chương 2-1

Nửa tháng nay sóng yên gió lặng, không có vụ án lớn nào cần bọn họ đích thân ra tay, tổ viên Thạch Lỗi đang phải đối mặt với kì thi thăng cấp thử, cậu ta mượn Hàn Khải rất nhiều tài liệu để ôn tập, Âu Dương Duệ ở trong đồng sách đó khoanh tròn các phần trọng điểm, sau đó tràn đầy tin tưởng vỗ bàn nói: “Thạch Đầu! Nếu cậu có thể đem tất cả những phần tôi khoanh vùng nhớ kỹ, tôi đảm bảo lần này cậu có thể qua.”

Cậu còn chưa dứt lời, trên đầu đã bị cốc một cái, Hàn Khải từ phía sau đi đến: “Học như vậy làm sao có thể nắm vững kiến thức? Thạch Đầu, cậu đừng nghe lời thằng nhóc này, học được bao nhiêu thì thi bấy nhiêu.”

“Uy! Lão đại! Anh sao có thể nghi ngờ kỳ thi năng lực của em như thế chứ?” Âu Dương Duệ ôm đầu nổi trận lôi đình, “Em từ nhỏ đến lớn, cuộc thi nào cũng chỉ cần thi một lần là đậu! Anh nói em kĩ thuật chiến đấu không bằng anh, em chấp nhận, nhưng nếu anh nói năng lực của em không bằng anh, em không phục!”

Thạch Lỗi vốn trầm mặc, ít lời lúc này chỉ ngồi yên nhìn tổ trưởng cùng tổ viên đấu võ mồm, lắc lắc đầu một cách thâm sâu rồi ôm sách ra ngoài.

Sau khi xác nhận Thạch Lỗi đã rời khỏi, Hàn Khải mới hung hăng gõ cậu thêm cái nữa: “Cậu, cái tên tiểu hồn dân này! Kiến thức nền tảng của Thạch Đầu không vững, đây đã là lần thứ 3 cậu ấy thi rồi, cậu khoe cái gì mà khoe hả? Muốn khoe rằng cậu rất thông minh sao?”

“Em chỉ thật lòng muốn giúp cậu ta thôi, ai muốn khoe cái gì ra đâu?” Âu Dương Duệ không phục nói, “Vì sao em phải khoe khoang như thế chứ?”

Hàn Khải thở dài, thay cậu xoa xoa phần đầu bị gõ đau: “Được rồi được rồi, tôi biết cậu hảo tâm, cậu là thiên tài, những việc đối với người khác vô cùng khó thực hiện thì đối với cậu lại chả khác gì trò chơi của con nít, nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?” Âu Dương Duệ vốn đang rất thoải mái hưởng thụ bàn tay dày rộng của anh xoa bóp, nghe vậy cảnh giác nheo mắt lại.

“Quá thuận lợi, đối với cậu mà nói, cũng không phải chuyện gì tốt.” Hàn Khải tăng thêm lực cánh tay, anh nhìn cậu nhóc đang nhũm mày kêu đau, nở nụ cười: “Cho nên bây giờ tôi chính thức thông báo cho cậu biết, vốn kì thi thăng cấp sang năm định cho cậu tham gia, chỉ mới ba năm, biểu hiện của cậu lại đặc biệt tốt, nên lên chức thanh tra cao cấp. Nhưng vì để cho cậu thêm thời gian rèn luyện bản thân, nên thân là tổ trưởng của cậu, tôi đây quyết định phải áp chế cậu lại, không để cậu vào danh sách thăng cấp nữa, cậu có ý kiến gì không?”

Anh 31 tuổi, phải dùng mất 13 năm để lên đến chức chánh thanh tra, mà Âu Dương Duệ, cậu còn rất trẻ, lại ưu tú, nếu như không có việc gì xảy ra ngoài ý muốn, có lẽ sang năm cậu sẽ lên chức thanh tra cao cấp, ở tuổi 27 cậu sẽ là chánh thanh tra trẻ nhất cảnh cục bắc khu thậm chí là của toàn ngành cảnh sát, cái tốc độ này đối với anh mà nói là khá bình thường, tuy nhiên, Hàn Khải có cảm giác, nếu cứ thuận buồm xuôi gió mãi như vậy, đối với một cậu nhóc chưa trải đời như cậu mà nói không hẳn đã là chuyện tốt.

“Anh đang tính chèn ép đàn em hả?” Âu Dương Duệ không chút mất hứng, cười hì hì nói: “Anh sợ em thăng cấp quá nhanh sẽ uy hiếp đến vị trí của anh sao?”

Hàn Khải giả vờ tỏ vẻ hung dữ, tới gần uy hiếp: “Đúng, tôi chính là muốn chèn ép cậu đấy, thì sao?”

“Không được đâu nha.” ánh mắt đen láy của Âu Dương Duệ nhìn thẳng vào anh, từ trong đáy máy lộ ra vẻ vui sướng: “Em đây cả đời đều làm cấp dưới của anh là tốt lắm rồi!”

Hàn Khải xoa xoa đầu cậu, vừa định nói cái gì đó, thì Ngụy Bằng Vũ đã từ bên ngoài kích động xông vào: “Tin mới! Tin mới mọi người ơi! Tổ trưởng tổ phòng chống ma túy ở trên lầu không phải bị thương nặng cần phải nghỉ ngơi sao? Hôm nay Đông khu mới đưa đến một vị tổ trưởng mới! Còn là một cô gái nữa!”

Âu Dương Duệ huyết sát: “Wao! Rất giỏi! Tổ phòng chống ma túy là một trong những bộ phận nguy hiểm trong ngành, vậy mà tổ trưởng lại là nữ!”

Ngụy Bằng Vũ chạy vội tới, đứng trước bàn vừa uống nước vừa gật đầu tán thành: “Ừ! Bọn họ từ năm ngoài đến năm nay đã đổi đến 4 lần tổ trưởng! Đúng rồi, tôi nghe được các anh em trong tổ phòng chống ma túy nói, tổ trưởng mới của bọn họ là một người rất có lí lịch, nghe nói cũng là một nhân vật kiệt xuất đó, 28 tuổi đã là một nữ bá vương, sau đó được điều đến đội phòng chống ngược đãi phụ nữ và trẻ em, vụ án buôn người nổi tiếng 5 năm trước ở khu Nam cũng là do cô ấy phá, còn được nhận giải Khiên Bạc, sau đó cô ấy lại được chuyển đến tổ trọng án, phá được rất nhiều vụ lớn như vụ sát nhân liên hoàn ở một tiểu khu, vụ án phân thân số 314, vụ án dùng kim đồng giả thương người... Hồ sơ của cô ấy đầy rẫy những chiến công lớn, mặc dù nếu so với chúng ta thì vẫn còn kém một chút.”

Hàn Khải đối với câu cuối của cậu ta mỉm cười cho qua, thế nhưng Âu Dương Duệ lại cảm thấy khá hiếu kỳ về cô gái này: “Thật sự lợi hại như thế sao? Vậy mà cậu cũng không gọi tôi đi xem cùng! Xem xem cô ấy có ba đầu sáu tay không.”

“Ha ha, tất nhiên là không rồi, chẳng những vậy còn là một cô gái vô cùng xinh đẹp nữa nha! Nếu không phải được giới thiệu trước tôi còn tưởng cô ấy ở bên phòng quan hệ đối ngoại ấy chứ.” Ngụy Bằng Vũ say mê nhắm mắt lại: “Tên nghe cũng rất êm tai, họ Phương, tên là...”

“Phương Gia Nghi.” Hàn Khải mỉm cười tiếp lời.

“Đúng, đúng vậy! Phương Gia Nghi, đội trưởng à, anh thật là cái gì cũng biết nha.”

“Ít vượt mong ngựa đi, cô ấy là thanh mai trúc mã từ nhỏ của tôi.” Hàn Khải nói đùa một câu, bước về phía cửa, để lại hai tên cấp dưới đang ngây người phía sau, một lúc sau Ngụy Bằng Vũ mới huých vai Âu Dương Duệ, thấp giọng thì thầm: “Cậu có nghe rõ không? Là thanh mai trúc mã của ai cơ?”

“Lỡ tai của tôi không điếc!” Âu Dương Duệ tức giận nói, rồi đẩy cậu ta trở về bàn làm việc của mình.

Hàn Khải cũng chờ mong được gặp lại Phương Gia Nghi sau bao năm xa cách, việc đó thật dễ khiến người rơi lệ, hai người bọn anh tuy đều xuất thân từ một cô nhi viện, thế nhưng Phương Gia Nghi từ khi lên 8 đã được người ta nhận nuôi, bọn họ ban đầu còn rất thân thiết, thử từ qua lại liên tục chẳng bao giờ quên, nhưng rồi dần dần thư từ qua lại thưa dần, đến cuối cùng thì mấy tháng mới có một kiện thư được gửi đến, vài cuộc điện thoại hỏi thăm, hoặc là ở trên báo, tivi, truyền hình ngẫu nhiên nhìn thấy đối phương được khen thưởng, lần gần nhất gặp nhau là khi nào? Hẳn là từ 4 năm trước ở đám tang của viện trưởng cô nhi viện?

Anh và nghĩ vừa rẽ ở qua góc hành lang, bắt gặp nhóm người của đội phòng chống ma túy đang nhao nhao, ồn ào hoan nghênh tổ trưởng mới, xem ra từ trên trời rớt xuống một Phương Gia Nghi lại rất được hoan nghênh, mắt anh hí lại tìm kiếm bóng người bạn thân thanh tú, xinh đẹp từ trong đám người kia, cô vẫn như vậy, giống hệt những gì trong trí nhớ của anh, mái tóc thật dài và dày, vẻ mặt ôn nhu, bình thản, thoạt nhìn cô có vẻ giống một cô giáo nhà trẻ hơn là tổ trưởng mới của tổ phòng chống ma túy.

Cô mỉm cười nghe những người xung quanh bàn tán đủ thứ. Ánh mắt đang nhìn xung quanh, chợt phát hiện Hàn Khải đang đứng ở phía xa, một tia nghi hoặc loé lên trong mắt cô, rất nhanh liền chỉ còn niềm vui sướng và thoải mái, cô im lặng ra dấu sẽ liên lạc sau, Hàn Khải cũng mỉm cười gật đầu, không muốn làm phiền cô, xoay người bước đi.

Trong số mấy cảnh viên của đội phòng chống ma túy có người nhạy bén nhận ra động tác nhỏ của cô, lúc quay đầu nhìn lại chỉ thấy được bóng lưng của Hàn Khải, sau đó lẩm bẩm một câu: “Đó không phải là tổ trưởng của tổ chuyên án đặc biệt sao?”

Phương Gia Nghi vỗ vỗ tay, dời đi sự chú ý của mọi người: “Hôm nay tôi sẽ khao mọi người bữa tối, ăn hải sản, nhưng không uống rượu. Ok? Ngày mai chúng ta phải tiếp tục theo dõi đường dây kia, hy vọng mọi người nỗ lực hoàn thành nhiệm vụ.”

“Woah! Tổ trưởng chịu chơi quá!” Cả đám người cùng reo hò hoan hô, triệt để quên đi chuyện vừa nhìn thấy Hàn Khải.

Mang theo một hộp bánh souffle hương cam chậm rãi thả bộ vào phòng làm việc, Hàn Khải kinh ngạc phát hiện Âu Dương Duệ đang ngồi trước máy tính, anh đứng lại, quét mắt một vòng quanh gian phòng trống không, rồi nhìn lên đồng hồ trên tường: “Cậu không đi ăn cơm sao?”

“Bạn.” Một chữ ngắn gọn đến không thể ngắn hơn được nữa.

“Dạ dày của cậu chịu được hả? Bạn!” Hàn Khải nhin không được theo thói quen xoa đầu cậu, thuận tay đặt hộp bánh lên bàn: “Vừa lúc, tôi có mua bánh ngọt cho cậu đây, ăn đi.”

Nếu là bình thường, Âu Dương Duệ đã sớm hoan hô một tiếng rồi nhào qua, nhưng hôm nay không biết tại sao lại cứ như một đứa trẻ giận dỗi, mắt cũng thèm nhìn một cái liền nói: “Đội trưởng, anh có tâm thật, cùng bạn gái hẹn hò còn nhớ đem đồ ăn về.”

Hàn Khải vốn đã đặt hộp bánh xuống bàn đang tính quay về phòng làm việc của mình, nghe vậy lập tức quay lại, không nhẹ không nặng cốc Âu Dương Duệ một cái: “Trong đầu của cậu chứa cái gì thế hả? Giọng điệu này là sao đây? Cậu kì lạ thật đấy?”

“Bộ em nói sai sao?” Âu Dương Duệ đem hồ sơ đang xử lí đóng lại, xoay người trừng mắt nhìn anh: “Anh không phải hẹn đi ăn cùng với tổ trưởng Phương bên tổ phòng chống ma túy sao? Chậc chậc, còn đi đến nhà hàng Nian da rose, không khí rất lãng mạn ha.”

Cậu nhìn đến hộp đồ bánh tinh xảo trên bàn, trong ánh mắt to tròn đen láy tràn đầy vẻ bất mãn, Hàn Khải vừa bực mình vừa buồn cười: “Đầu óc của cậu bị úng nước rồi hả? Chúng ta cùng cả đội phòng chống ma túy liên hoan không đến nỗi phải chọn ngày hôm nay, tổ trưởng của phòng họ mới đến nhậm chức, chỉ ăn liên hoan trong đội với nhau thôi, tôi đi theo làm cái gì, mà cho dù có đi, tôi khẳng định cũng sẽ gọi điện cho một đám ăn hàng các cậu, nếu không các cậu chịu buông tha cho tôi chắc?”

Âu Dương Duệ nghe thấy thế vẻ mặt dường như thả lỏng hơn nhiều, ánh mắt nhìn về phía hộp bánh cũng không còn hung tợn như lúc nãy nữa, Hàn Khải gõ lên bàn của cậu: “Vừa đến giờ ăn trưa, tôi liền đến nhà hàng mà mình đặt cơm theo tháng, nghĩ tới cậu lười biếng không thích ra ngoài, tôi bèn mua thêm một phần bánh ngọt cho cậu, thế nào, cảnh sát Âu Dương? Toàn bộ quá trình đã báo cáo hết với cậu rồi, có chỗ nào khả nghi không?”

Mặt dần đỏ lên, Âu Dương Duệ vội vàng mở hộp ra nhằm che giấu sự thất thố của mình, cậu làm bộ tập trung chú ý vào món bánh ngọt trong hộp, khoe miệng lại không tự chủ được sung sướng khẽ nhếch: “Woa, thơm quá!”

“Cái tên hỗn đản không có lương tâm này.” Hàn Khải thở dài một tiếng: “Chỉ cần có ăn là cậu vui vẻ đắc ý đến nỗi quên họ của mình là gì luôn, được rồi được rồi, ăn nhanh đi, lát nữa Đồng Hiểu Điềm mà về là lại tranh với cậu đấy.”

Âu Dương Duệ lập tức nâng hộp đến trước mặt mình, thiếu điều muốn ôm vào lòng, miệng nhét đầy đồ ăn gào thét: “Cổ mà dám! Em diệt cổ!”

“Già đầu rồi mà còn ham ăn, tôi tại sao lại có cấp dưới như các cậu...” Hàn Khải lắc đầu quay trở về phòng làm việc của mình, không thấy được sau lưng có một tên trẻ con trên mặt đang lộ ra nụ cười đắc ý.

Anh mua cho em, ai em cũng không cho đâu...

Ai dám tranh, em liền diệt người đó!

Khi Phương Gia Nghi nhậm chức đến ngày thứ ba, hai người mới ở dưới hàng lang tầng trệt không hẹn mà gặp, Hàn Khải trêu chọc lên tiếng chào: “Phương tổ trưởng quả nhiên cực nhọc, cực trưởng hẳn là nên trao thêm cho em một cái Khiên Vàng nữa.”

“Hàn tổ trưởng cứ nói quá, tổ chuyên án đặc biệt của mấy anh mới là tinh anh của cục cảnh sát này, nhưng dạo gần đây có vẻ phòng mấy anh nhàn lắm ha?” Phương Gia Nghi cười sáng lạn, dùng văn kiện vỗ vai của anh: “Anh rảnh không? Trưa nay đi ăn với em đi?”

“Anh làm sao lại không biết xấu hổ đến mức để một đại mỹ nữ như em mời khách đây? Hay là buổi tối hãy đi, anh biết có một quán nấu món cay Tứ Xuyên ăn ngon lắm, ăn xong anh đưa em về nhà.” Hàn Khải lém lỉnh nháy mắt: “Chắc lần này bác gái không đem anh đuổi ra ngoài đâu nhỉ?”

Phương Gia Nghi nở nụ cười, những hồi ức đã qua của cả hai dường như đã kéo gần khoảng cách lâu nay, lúc đó cô vẫn còn là một nữ sinh ngoan ngoãn mặc đồng phục, tóc thắt bím hai bên, mà anh cảnh sát đặc biệt xuất sắc là tinh anh của cục cảnh sát đang đứng trước mặt cô đây lại chỉ là một tên lưu manh thích

đánh nhau, lời dạy của mẹ cô như vẫn còn vang vẫn đâu đây: “Mẹ không phản đối việc con giữ liên lạc với bạn mình, nhưng phải tùy tình huống.”, nhưng anh bây giờ, thấy thế nào cũng là một “chàng trai vàng”, là tinh anh trong số những người đàn ông tốt.

Cảnh còn người mất, tất cả mọi người đều phải đổi thay, cô cúi đầu, nhẹ nhàng hít thật sâu, rồi ngẩng đầu lên, tiếp tục cười nói: “Buổi tối em bận mất rồi, mười hai giờ trưa đi, cũng không cần đi xa, nghe nói hôm nay ở nhà ăn có nấu soup.”

“Này, tiểu thư, em như vậy làm anh áp lực rất lớn đó.” Hàn Khải tiếp tục trêu: “Thế này cứ như là chúng ta đang bàn công việc với nhau ấy.”

Phương Gia Nghi ngoái đầu nhìn anh cười: “Chẳng lẽ trong lúc ăn chúng ta không thể nói chuyện công việc sao? Chánh thanh tra Hàn?”

Chờ đến lúc Hàn Khải ngồi đối diện với Phương Gia Nghi, hai người nói về những kỉ niệm cũ, cảm khái tất cả đều đã vật đổi sao dời, chưa kịp ăn được một muỗng soup nào, Phương Gia Nghi đã vào thẳng vấn đề: “Xin lỗi, gấp như vậy đến tìm anh, gần đây bên em có một vụ án cần các anh hỗ trợ.”

Hàn Khải có chút kinh ngạc nhìn cô, cười cười: “Gia Nghi, em chẳng lẽ không biết, muốn hai tổ hợp tác chỉ cần...”

“Cần cục trưởng đồng ý, chuyện này đương nhiên em biết.” Phương Gia Nghi dùng tay hý hoáy lên mặt bàn, nhìn qua không có vẻ muốn ăn: “Em đã được cục trưởng phê chuẩn rồi, ông ấy nói không thành vấn đề, nhưng mà em nghĩ cần phải hỏi qua ý kiến của anh.”

Hàn Khải im lặng không nói, làm tổ trưởng tổ chuyên án đặc biệt, anh hiểu rất rõ chỉ có những vụ án nguy hiểm nhất, ở tình thế khó có thể khống chế được, anh mới cần lãnh đạo đội của mình xông lên phía trước, nghĩa vô phần cố nhằm vào phía địch đẩy lên một hồi phong tình huyết vũ (gió tanh mưa máu).

Bọn anh lúc trước cũng cùng tổ phòng chống ma túy hợp tác không ít lần, thế nhưng khi nghe giọng điệu của Phương Gia Nghi, có vẻ như án này cũng không nghiêm trọng đến nỗi cần bọn họ ra tay, mà là... Có cũng được không có cũng được?

“Là như thế này, đây là vụ án đầu tiên của em từ khi đến tổ phòng chống ma túy, nên đương nhiên em muốn giải quyết vụ này một cách hoàn hảo nhất, tuy nhiên, cục cảnh sát cũng có tiền lệ, nếu các anh cùng tham gia, như vậy các anh có quyền tiếp nhận quá trình phá án tiếp theo, xét ở quyền ưu tiên, em không có ưu thế gì.”

Hàn Khải chậm rãi gật đầu: “Nói cách khác, em muốn mượn sự giúp đỡ từ tổ của anh, thay em hoàn thành hành động lần này một cách triệt để nhất, sau đó bọn anh không nhúng tay vào quá trình tiếp theo, toàn bộ trở về, đúng không?”

“Không sai.” Phương Gia Nghi trên mặt lộ vẻ mệt mỏi: “Em không muốn vừa mới nhậm chức mà có sai sót gì, anh biết đó, dù sao cũng là em nhảy cấp. Vả lại em cũng không hy vọng đầu mối mà tổ viên của em tận tâm khổ khổ tìm kiếm hết nửa năm cứ như vậy chấp tay nhường cho người khác, nếu như anh vẫn kiên trì không đồng ý, em sẽ nói lại với cục trưởng hủy lần hợp tác này, tổ phòng chống ma túy tự em sẽ tự mình tổ chức hành động.”

Không lập tức trả lời câu hỏi, Hàn Khải chậm rãi nhấp một hớp cà phê, đổi chủ đề: “Gần đây em rất vất vả nhỉ?”

Phương Gia Nghi giật mình, mỉm cười: “Vẫn ổn, với em làm ở đâu cũng như nhau cả thôi.”

“Đã là con gái lại còn làm cảnh sát, đương nhiên sẽ cực hơn người khác nhiều, em về nhà nhớ nói bác gái tẩm bổ nhiều vào, đừng khiến mình quá mệt mỏi.” Hàn Khải cúi đầu về cá: “Ăn nhanh đi em, buổi chiều chúng ta họp, thương lượng một chút để biết chi tiết cụ thể.”

Phương Gia Nghi lộ ra vẻ vui mừng, vô cùng thân mật dùng chiếc đũa gõ lên chén anh: “Quả nhiên là một lão bằng hữu đáng tin cậy.”

“Tất nhiên rồi, thanh mai trúc mã mà!” Hàn Khải cười nói.

Hành động lần này kết hợp với tổ phòng chống ma túy vô cùng thành công, ở hiện trường giao dịch song phương tuy rằng liều mạng chống cự, nhưng vẫn bắt được toàn bộ nghi phạm. Không có cảnh sát nào bị thương, thu được rất nhiều ma túy, tổ phòng chống ma túy còn bắt được một tên ở trong danh sách đen đã nhiều năm nay, Phương Gia Nghi buộc tóc đuôi ngựa mặc áo chống đạn màu đen rất mạnh mẽ, xuất hiện trên tin tức và báo chí, làm cho cảnh sát bắc khu chấn động không nhỏ, mọi người bây giờ đều biết ở tổ phòng chống ma túy có một vị tổ trưởng vừa trẻ trung vừa xinh đẹp.

Đối với kết quả này, Hàn Khải cảm thấy rất hài lòng, lần hành động này tuy rằng tổ chuyên án vẫn luôn điệu thấp, nhưng cấp trên đều hiểu rõ, báo cáo nhanh chóng được đưa lên, phần thưởng cũng sẽ rất nhanh được phân xuống, Phương Gia Nghi ở tổ phòng chống ma túy đã có chỗ đứng vững chắc, sự nghiệp lại càng trở nên xán lạn, quan hệ của tổ chuyên án đặc biệt với tổ phòng chống ma túy ngày càng thân, thậm chí có những tổ viên trẻ tuổi vô cùng hâm mộ hỏi thăm điều kiện để có thể vào tổ chuyên án, tất cả đều rất tốt đẹp.

5. Chương 2-2

Đối với kết quả này, Hàn Khải cảm thấy rất hài lòng, lần hành động này tuy rằng tổ chuyên án vẫn luôn điệu thấp, nhưng cấp trên đều hiểu rõ, báo cáo nhanh chóng được đưa lên, phần thưởng cũng sẽ rất nhanh được phân xuống, Phương Gia Nghi ở tổ phòng chống ma túy đã có chỗ đứng vững chắc, sự nghiệp lại càng trở nên xán lạn, quan hệ của tổ chuyên án đặc biệt với tổ phòng chống ma túy ngày càng thân, thậm chí có những tổ viên trẻ tuổi vô cùng hâm mộ hỏi thăm điều kiện để có thể vào tổ chuyên án, tất cả đều rất tốt đẹp.

Ngoại trừ... một người lúc nào cũng cúi kính – Âu Dương Duệ.

Sau khi hành động chấm dứt, cậu nhóc một mình chạy đến tổ phòng chống ma túy, lên tiếng yêu cầu toàn bộ hồ sơ của vụ án này, Phương Gia Nghi kinh ngạc nhìn cậu, sau đó dùng ngữ điệu bình thản tuyên bố vụ án này thuộc về tổ phòng chống ma túy, tổ chuyên án đặc biệt không có quyền xem hồ sơ, cậu nhóc nghe vậy híp mắt lại, không khách khí nói: “Vì tổ chuyên án đặc biệt có tham gia vào lần hành động này, nên những việc tiếp theo cũng sẽ do chúng tôi tiếp quản, đây là đặc quyền, chẳng lẽ ngay cả việc này cô cũng không biết sao, Phương tổ trưởng?”

Cũng may anh hay tin chạy tới, kéo tay cậu túm về, nếu không chẳng biết sẽ còn phát sinh thêm chuyện gì nữa.

“Cậu rốt cuộc đang làm cái gì vậy? Hả?” Hàn Khải mạnh mẽ kéo cậu nhóc vẫn đang không ngực vùng vẫy, thẳng đến khi trở lại nơi làm việc của mình, anh mới buông ra, tức giận nói: “Tiền thưởng của đợt hành động này không phải tôi đã phát rồi sao, lần này bên ta chỉ trợ giúp phần hỏa lực, không tham gia vào quá trình tra án của bên họ, lại càng không nửa đường nhúng tay vào, cậu quên rồi à? Cậu tích cực như vậy để làm gì? Như thế quan hệ giữa hai tổ còn cân bằng được sao?”

Đôi mắt đen sâu của Âu Dương Duệ không chút yếu thế trừng lại anh, cười khinh: “Thì ra chúng ta ở đó đổ mồ hôi, xương máu, đều chỉ vì mặt mũi của người ta, vụ án này là của tổ phòng chống ma túy, công lao cũng là của họ, chúng ta cùng lắm là một đám lính đánh thuê, hóa ra tổ chuyên án đặc biệt được sinh ra để làm loiaj công việc này kia đấy?”

“Cậu!” Hàn Khải nhện không được sờ soạn cậu từ trên xuống dưới: “Cậu bị thương hả? Chỗ nào? Đổ máu ở đâu! Cậu cứ coi như đây là một cuộc diễn tập thực tế đi, tích lũy được thêm nhiều kinh nghiệm, không được sao? Cậu còn muốn tôi giải thích thế nào nữa, nói cho cậu biết, lần hành động này toàn bộ đều do tôi, Phương tổ trưởng và cục trưởng cùng nhau bàn bạc và quyết định, không đến phiên cậu bắt bình đâu!”

“Tổ trưởng có lúc cũng gặp sai lầm, thuộc hạ không có quyền chỉ ra sao?” Âu Dương Duệ cứng rắn nói: “Anh đừng có mà lấy cục trưởng ra mà trấn áp em, em thấy việc lần này anh quyết định vậy là không đúng, công tư lẫn lộn! Em tạm lưu trữ tại đây khi nào cần em sẽ báo cáo lên cấp trên.”

Hàn Khải dở khóc dở cười nhìn cậu: “Còn chống chế, tiểu hồn đản... Cái gì mà công tư lẫn lộn hả? Tôi khi nào lấy việc công làm việc tư!”

“Anh lạm dụng chức quyền! Vì bạn gái mà không màng đến quy định!”

“Cậu cũng biết lâu lâu cũng xảy ra trường hợp đặc biệt chứ? Sao tự đứng lại thành tôi lạm dụng chức quyền hả?”

“Anh chính là vì muốn lấy lòng Phương tổ trưởng cho nên mới giao việc tiếp nhận điều tra vụ án lại cho tổ phòng chống ma túy!” Âu Dương Duệ càng nói càng lớn tiếng, cửa ban công bị mở, một tổ viên ló đầu ra dò xét tình hình lại bị Ngụy Bằng Vũ tha vào.

Hàn Khải bị cậu chóc tức đến mức muốn bật cười, hai tay chống nạnh: “Vụ án này là của tổ phòng chống ma túy, họ theo nó đã lâu, hơn nửa năm nay rồi chứ chẳng ít, chúng ta đúng là có quyền ưu tiên tiếp nhận toàn bộ vụ án nhưng đó là khi họ không còn cách nào để tiếp tục điều tra nữa, bây giờ bên họ bình hùng tướng mạnh, vụ án vẫn đang tiến triển tốt, bên mình dựa vào cái gì mà chặn đầu họ?”

Âu Dương Duệ tức giận quay đầu sang nơi khác không thèm nhìn anh, đôi môi mỏng nhẹ nhàng run rẩy, rất khó phát hiện.

“Cậu giận tôi dữ vậy sao, muốn mắng tôi lắm chứ gì?” Hàn Khải hạ thấp giọng ghé vào tai cậu trêu: “Hay là nhân dịp này cậu đâm đơn báo cáo tôi đi, để cấp trên xuống điều tra một chút, biết đâu tôi lại được nghỉ phép một chuyến thì sao.”

Hai tai Âu Dương Duệ đột nhiên ửng đỏ lên, cậu ầm ừ xoay đầu lại trừng anh, Hàn Khải cười cười, bàn tay to đặt lên vai cậu trấn an: “Được rồi, đừng ồn ào nữa, tôi biết cậu khó chịu, dù sao, Phương tổ trưởng cũng có nói sau khi vụ án kết thúc sẽ mời cả tổ chúng ta qua đây liên hoan giao lưu hữu nghị đấy.”

“Không thèm!” Âu Dương Duệ lửa giận ngút trời nói một câu nói rồi đẩy anh ra, cậu nện bước thật mạnh ra ngoài.

Giữa tan sở ngày cuối tuần, Hàn Khải nhận được điện thoại của Phương Gia Nghi, giọng nói của cô có vẻ rất vui vẻ: “Này, Hàn đại tổ trưởng, ngày mai anh rảnh không? Em có vài chuyện cần tham khảo ý kiến của anh.”

“Ái chà, được mỹ nữ hẹn luôn, thật là hổ thẹn, nhưng mà mai anh bận chút việc, ngày mốt được không?” Tay của Hàn Khải đang đặt trên một chồng báo cáo vừa được đưa đến, nhú mày, nhưng thanh âm vẫn hết sức nhẹ nhàng, thoải mái: “Ngày mốt em muốn gì anh cũng chiều.”

“Ok, vậy ngày mốt nha, thuận tiện thì qua nhà em một chuyến luôn, mẹ em rất muốn gặp anh.”

“Đây thật sự là vinh hạnh của kẻ hèn này.” Hàn Khải cười nói, hiện tại anh chỉ nhớ mang máng mẹ của Phương Gia Nghi là một cô giáo tiểu học nghiêm khắc, ánh mắt lúc nào cũng cảnh giác bảo vệ đứa con gái nuôi cả, từ khi chồng bà ngoài ý muốn bị tai nạn xe cộ qua đời, con gái nuôi trở thành trọng tâm cuộc đời bà, bà dùng hết khả năng của mình để chăm sóc cô, cũng tận lực dập tắt hết mọi những yếu tố uy hiếp đến cuộc sống bình yên của cô con gái nuôi.

Nhớ lại, năm đó, anh hẳn được bà xếp vào top đầu của danh sách những phần tử nguy hiểm cần loại bỏ.

Nghĩ đến đây, Hàn Khải lắc đầu cười cười. Anh nói thêm vài câu rồi cúp điện thoại, ra khỏi phòng làm việc của mình, bỗng nghe thấy tiếng Đồng Hiểu Điềm hỏi Âu Dương Duệ: “Câu lạc bộ squash lần trước cậu nhắc đến ấy, bây giờ còn vé miễn phí không? Cuối tuần này cậu định làm gì? Hay là hẹn Thạch Đầu đi chơi bóng ha?”

“Tôi hẹn huấn luyện viên đi lướt ván buồm rồi, gần đây thời tiết không tồi.” Ngón tay Âu Dương Duệ linh hoạt xoay bút, trò chuyện vô cùng vui vẻ với nữ cảnh viên: “Cậu cũng đừng tới làm phiền Thạch Đầu, cậu ta cuối tuần này còn phải thi nữa.”

“Cho nên tôi mới muốn giúp cậu ta xả stress đó.”

“Tôi nghĩ người muốn xả stress là cậu ấy?” Hàn Khải đi đến phía sau cô: “Hiểu Điềm, báo cáo của lần hành động trước em định khi nào mới đưa cho anh đây?”

Đồng Hiểu Điềm lập tức chạy về chỗ ngồi của mình, tỏ vẻ ‘ta đây vô cùng bận rộn’, miệng còn lầm bầm: “Thiệt tình, lần này sắp không dám động vào Âu Dương thiếu gia đây, nên mượn người vô tội là tôi khai đao

à... Ai, mệnh tôi khổ quá mà.”

“Một nghìn từ, không được cắt xén đâu đấy.” Hàn Khải hướng về phía cô kêu to nhắc nhở, rồi xoay người qua định nói chuyện với Âu Dương Duệ, thế nhưng chẳng biết từ bao giờ cậu đã ngồi nghiêm túc nhìn màn hình máy tính không chớp mắt, hoàn toàn xem anh là không khí.

Không còn cách nào Hàn Khải đành phải cúi người, ghé đầu đến nhìn đồng chữ chả biết là tiếng nước nào trên màn hình, nhẹ giọng hỏi: “Thiên tài của tổ tôi, cậu lại đang chuẩn bị thứ vũ khí bí mật gì đây?”

“Anh mới là thiên tài, cả nhà anh đều là thiên tài! Tôi đang xem hồ sơ thực chiến của đặc công Nga, có lẽ vào lần hành động sau sẽ có tác dụng.” Sắc mặt Âu Dương Duệ không đổi, cuối cùng còn bồi thêm một câu: “Bảo cáo xong, tổ trưởng!”

“Được rồi!” Hàn Khải duỗi tay xoa nhẹ mái tóc ngắn ngắn của cậu: “Vẫn còn giận tôi sao? Ngày mai cậu rảnh không? Giúp tôi chỉnh sửa ít hồ sơ.”

“Tôi không đồng ý việc tổ trưởng chiếm dụng thời gian nghỉ ngơi của tổ viên, nếu như bàn công việc, xin tổ trưởng hãy tính vào lịch tăng ca, nếu như là việc tư, xin lỗi tôi không rảnh.” Nghe thấy câu trả lời máy móc của Âu Dương Duệ, Hàn Khải bực mình gõ cậu một phát: “Còn không chịu hả, hay tôi mời cậu ăn một bữa ha?”

“Sức lao động của tôi không thể tính bằng một bữa cơm.” Âu Dương Duệ thở hồng hộc ngẩng đầu nhìn anh. Hàn Khải cười nhìn gương mặt tuần tú đang ngẩng cao kia, tựa như khi dỗ trẻ con mà nhéo nhéo má cậu: “Vậy thành ý hơn một chút được không? Cơm trưa, cơm tối tôi bao hết.”

“Hừ! Đến lúc đó anh chắc là định đưa tôi mấy phần cơm trong canteen để xua tôi đi chứ gì.” Âu Dương Duệ ném bút lên bàn, hai tay gác sau gáy, lười biếng nói: “Bớt đi, tổ trưởng đây cuối tuần không có hẹn, nhưng tôi có.”

“Định đi chơi lướt ván buồm phải không? Cậu mấy tuổi rồi mà còn ham chơi y như mấy cậu nhóc loai choai vậy hả?” Hàn Khải tự nhiên ngồi lên bàn làm việc của cậu: “Tôi nói việc chính đây, tôi vừa mới nhận được điện thoại từ trại tạm giam, tên tội phạm cướp vàng lần trước chúng ta tóm được đã tự sát.”

Âu Dương Duệ ngây ngẩn cả người: “Sao có thể? Bọn họ làm ăn kiểu gì thế? Tôi phạm quan trọng như vậy lại để tự sát là thế nào?”

“Bên họ nói hần dùng răng cắn động mạch chủ trên cổ tay, thời điểm phát hiện ra thì máu đã chảy gần hết.” Hàn Khải xoa xoa chân mày: “Trước mắt chúng ta chỉ mới có chứng cứ phạm tội của một mình hần, manh mối này mà đứt, sợ rằng cả cái tổ chức núp bóng phía sau sẽ khó mà bắt được, hiện tại chỉ có thể trông chờ vào tên nghi phạm có chức nghiệp lính đánh thuê vẫn chưa xác nhận được tư liệu còn lại, tôi hy vọng cậu có thể qua bên kia tìm được một ít manh mối.”

“Anh muốn tôi đến phòng tư liệu của cục chống khủng bố Châu Á hả? Vậy cho tôi một tuần nghỉ phép đi.” Âu Dương Duệ không chút khách khí ra điều kiện.

“Mơ đẹp đấy! Việc này không thuộc phạm trù công việc, chỉ có thể sử dụng thời gian cá nhân, sáng mai tôi cầm máy tính qua tìm cậu, bữa trưa và bữa tối của cậu tôi bao, cậu đồng ý rồi đấy!” Hàn Khải thấy sắc mặt cậu nhóc có vẻ nghiêm túc, biết mình đã đạt được mục đích, tiện tay xoa xoa mái tóc ngắn ngắn của cậu lần nữa, nhưng bị cậu né tránh, hét lên: “Đừng hòng dụ dỗ tôi bằng mấy thứ đồ ăn ngoài!”

“Biết! Tôi tự tay nấu cho cậu, bốn món mặn một món canh, như vậy cậu vừa lòng chưa?” Hàn Khải xoay người rời đi, vẫy tay tỏ vẻ đã thỏa thuận xong với cậu.

Hung hăng trừng mắt liếc nhìn hình dáng cao lớn của anh, cậu thấp giọng lầm bầm vài tiếng, nhưng khóe môi lại nở một nụ cười.

8 giờ 30 phút sáng ngày cuối tuần, bình thường đây là giờ đi làm, Hàn Khải ấn chuông gọi cửa nhà Âu Dương Duệ.

Giống với suy nghĩ của anh, cậu nhóc ở trong một căn hộ cao cấp dành cho những thành phần tri thức, đại sảnh tầng 1 trải dài bằng một lớp đá cẩm thạch lạnh như băng, trang hoàng hiện đại, phong cách, đi lại

trên hành lang chủ yếu là người độc thân, rất ít thấy những cặp đôi đi chung với nhau, anh cảm thấy ở đây dường như giống một cái khách sạn hơn là nhà.

Âu Dương Duệ sống ở tòa nhà A tầng 14, thời điểm cậu chạy ra mở cửa trên miệng còn đang ngậm bàn chải đánh răng, mặc áo ngủ, hàm hồ oán giận nói: “Tổ trường tới sớm thật.”

“Đi làm đúng giờ là một thói quen tốt, giống như cậu ấy hả, lúc nào cũng chỉ kịp xông đến văn phòng trước 1 giây.” Hàn Khải nhìn quanh căn phòng một lần, đây là căn hộ một phòng khách tiêu chuẩn, ánh mặt trời ảm áp chiếu xuyên qua cửa sổ thủy tinh thấp sáng cả căn phòng, từ đây có thể thấy rừng cây trập trùng xanh ngút ngàn ở phía xa, nhà ở khu này không nhiều, cảnh sắc vô cùng rộng rãi, thoáng mát, trong nhà rất gọn gàng, ngăn nắp, điều duy nhất làm anh lắc đầu ngao ngán chính là cái giá chất đầy đồ ăn vặt như một cái siêu thị mini đặt cạnh bàn trà.

Âu Dương Duệ lấy khăn mặt xuống vừa lau vừa đi tới. Cậu thấy anh vẫn còn đứng ở cửa thì kỳ lạ hỏi: “Sao anh không vào đi?”

“Không cần phải đổi giày à?” Hàn Khải chỉ chỉ sàn nhà vô cùng láng bóng dưới chân.

“Đổi giày làm gì, cùng lắm thì lát nữa em lại gọi nhân viên vệ sinh đến dọn.” Âu Dương Duệ không thèm giải thích thêm, ngay lập tức kéo anh vào phòng khách: “Với em mà anh khách sáo thế làm gì.”

Hàn Khải ngồi xuống chiếc ghế salon được làm bằng vải bông rộng rãi, thoải mái ở giữa phòng, khoan khoái duỗi thẳng chân, nói giỡn: “Cảnh sát Âu Dương thật biết cách hưởng thụ cuộc sống nha, không biết tiền lương của cậu có đủ để trang trải chi phí sinh hoạt không nhỉ? Tôi nghĩ cần phải báo cáo trường hợp của cậu đến cấp trên thôi.”

Âu Dương Duệ trừng mắt nhìn anh, cậu phụng phịu đưa cho anh một ly nước: “Đây là căn hộ em trả góp để mua! Trong nhà chỉ có nước lọc, không có cà phê, tài liệu anh có mang đến không?”

Hàn Khải lấy ra một cái thẻ nhớ di động: “Đều ở đây cả, thật rắc rối, chỉ nhìn bề ngoài thì không nhận ra mối liên hệ nào cả.”

“Anh đừng nói với em là tất cả các bản ghi chép về những tổ chức lính đánh thuê ở Châu Á trong vòng mười năm nay anh đều cop hết vào đây nha?” Âu Dương Duệ chỉ tính nói đùa một câu, ai dè Hàn Khải gật đầu thật, thấy vậy, mặt cậu biến sắc: “Kiểu này đến sáng ngày mốt em cũng chả thể nào xem hết!”

“Chỉ cần cậu lọc sơ qua thôi, tôi cũng chẳng trông cậy cậu ngay lập tức liềm tóm được tên đồng lõa kia, nếu có thể tìm được 1 ít manh mối đã là tốt rồi.” Hàn Khải mở laptop lên: “Trước mắt, chúng ta chỉ biết nghi phạm có biệt hiệu là Thổ Lang, từng hoạt động trong tổ chức lính đánh thuê ‘Tiềm Thứ’ (Mùi nhon), sau khi hết hợp đồng 1 năm thì biệt vô âm tính.”

“Nhất định là khi ở tổ chức lính đánh thuê đó hắn gặp được bạn bè tri kỷ rồi, hắn rời đi mà không có một chút tin tức gì, chắc là tự mình hành động riêng.” Âu Dương Duệ vừa lắp thẻ nhớ vào di động vừa nói: “Hơn nữa, ‘bạn’ của hắn chắc chắn vẫn còn ở trong thành phố.”

Hàn Khải nhíu mày: “Vì sao cậu khẳng định như vậy?”

“Nếu không thì hắn ta cần gì phải tự sát, nhất định là vì không muốn liên lụy đến đồng bọn, nói tiếp, nếu như em đang bị nhốt trong trại giam, đội trưởng đây sẽ liệu mình đến cứu em chứ?” Âu Dương Duệ đột ngột hỏi như vậy, làm Hàn Khải nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Chờ vài giây, Âu Dương Duệ tự giễu nhún nhún vai: “Xem ra là không rồi.”

“Cậu bớt nói nhảm đi, tôi tự tay tóm cậu quăng vào đó nghe còn khả thi hơn.”

Âu Dương Duệ rút cổ, không nói tiếng nào, bắt đầu tập trung tìm kiếm manh mối trong mớ tư liệu, thỉnh thoảng lại cùng Hàn Khải trao đổi một ít ý kiến.

6. Chương 2-3

Vừa đúng 11 giờ, Hàn Khải chợt nghe tiếng thì thầm từ bụng của cậu nhóc bên cạnh, ngẩng đầu lên nhìn, anh thấy Âu Dương Duệ đến ánh mắt cũng chẳng thèm dời khỏi màn hình, cứ tự động đưa ‘vuốt’ đến giá để đồ ăn vặt mà rờ rẫm, sau khi túm được một gói khoai tây chiên thì định rút trở về, nhưng bị anh giữ nắm lấy cổ tay: “Cậu nhiều tuổi rồi hả, lớn cái đầu mà còn định lấy khoai tây chiên làm cơm để ăn à?”

“Nhưng tôi đói rồi.” Âu Dương Duệ quay đầu lại nhìn anh, tội nghiệp nói: “Lúc sáng, em vừa mới dậy thì đã bị anh tới cửa đòi nợ, ngay cả cái sandwich anh cũng chẳng thèm mang đến cho em, còn chẳng bằng những lúc đi làm nữa.”

Hàn Khải không có chút biện pháp nào với cậu, cướp lấy gói khoai tây chiên, đẩy tay cậu ra: “Cảnh sát Âu Dương, thanh tra Âu Dương! Chẳng lẽ tôi không đem đồ ăn sáng đến cho cậu thì cậu không biết tự mình đi mua ăn hả?”

“Ừ!” Âu Dương Duệ thừa cơ giấu khuôn mặt của mình vào giữa hai tay, chỉ lộ ra đôi mắt to tròn đen láy, cười tủm tỉm nhìn anh, bộ dáng vô cùng vô lại.

“Tôi sợ cậu rồi.” Hàn Khải bắt đầu nói, sau đó đứng lên: “Tôi đã đồng ý mời cậu ăn cơm, vậy bây giờ cậu muốn ăn cái gì?”

“Em thì sao cũng được, anh nấu cái gì em ăn cái nấy, em dễ nuôi lắm.” Âu Dương Duệ ngẩng đầu, tự đắc nói.

“Dễ nuôi? Nhìn một đồng đồ ăn vặt trong nhà cậu này, ai nuôi được cậu mới tài đấy, đồ mèo tham ăn.” Hàn Khải đi đến phòng bếp, sau 5 phút đồng hồ lại đi ra, vẻ mặt khó tin: “Âu Dương, mỗi ngày cậu ăn cái gì để sống vậy?”

“Ah?” Âu Dương Duệ quay đầu nhìn anh: “Đồ ăn sáng thì có anh mua cho em, cơm trưa thì giải quyết ở căn-tin, còn cơm tối thì có gì ăn đó.”

“Salad?” Hàn Khải đau đầu nhớ đến tình cảnh lúc này khi anh vừa mở cửa tủ lạnh ra, tủ lạnh gồm 4 tầng, tầng thứ nhất để đầy những chai soda, tầng thứ hai một nửa là sữa hộp, một nửa là bia, tầng thứ ba có hai phần salad ăn nhanh, chỉ cần mở ra trộn đều lên là có thể ăn, tầng thứ tư thì đặt một bao bánh mì sandwich, ở tủ nhỏ phía sau đựng các loại gia vị làm salad, tiêu đen, húng quế, giấm, dầu ô-liu,... Anh nhìn một lượt từ đầu đến cuối, cũng không tìm thấy bất cứ nguyên liệu nào đủ để làm ra 4 món mặn 1 món canh như anh đã hứa, cái tên nhóc này! Mỗi ngày đều dựa vào salad để lấp đầy bụng hả? Khó trách dù cậu nhóc có ăn đồ ăn vặt nhiều như thế nào cũng không béo lên nổi.

“Salad thì sao nào? Vừa khỏe mạnh, vừa dinh dưỡng, lại còn bảo vệ môi trường nữa chứ.” Âu Dương Duệ bất mãn nói: “Tôi đã trộn được hơn 30 loại salad rồi đó!”

“Đây nè, cà rốt sắt lát là một loại, mà cà rốt sắt sợi lại là một loại khác...” Hàn Khải bó tay toàn tập với nhóc con này, trách sao mà cái nhà bếp sạch bong sáng bóng như mới vì căn bản nó có được dùng qua bao giờ đâu, té ra Âu Dương Duệ là loại đàn ông tránh xa nhà bếp điển hình!

Lắc đầu, một tay anh đóng lại máy tính, một tay kéo Âu Dương Duệ đứng dậy: “Đứng lên, theo tôi về nhà.”

“Gì?” Đôi mắt Âu Dương Duệ tròn tròn, ngạc nhiên nhìn anh: “Anh không nấu nữa hả?”

“Nấu bằng cách nào? Chẳng lẽ trộn cho cậu ba đĩa salad?” Hàn Khải xách cậu lên: “Nếu biết sớm thế này tôi trực tiếp nói cậu qua nhà mình cho rồi, mỗi ngày đều ăn mấy thứ này, cậu làm sao sống được đến tuổi 32 hay vậy?!”

“Từ nhỏ đến lớn em đều như vậy mà, cũng phải quen dần thôi.” Âu Dương Duệ thấy anh kiên quyết muốn dắt cậu về nhà của anh, nên cũng chỉ còn cách đứng lên đưa tay cầm máy tính: “Ba mẹ em đều bẽ bộn nhiều việc, căn bản là chẳng thể nào có thời gian chăm sóc chúng em, bữa sáng và bữa trưa có thể giải quyết ở trường, còn bữa tối thì dùng salad lấp bụng, vừa đơn giản, vừa tiện lợi, lại còn giàu dinh dưỡng, muốn ăn cái gì thì trộn cái nấy... Đó là em thôi đấy! Anh còn chưa gặp anh hai em đâu, anh ấy có thể chia rau dưa ra làm bảy phần rồi bỏ vào tủ đông, mỗi ngày chỉ cần lấy ra một phần rồi trộn lên, cuộc sống vô cùng quy luật nha.”

Âu Dương Duệ ngồi bệt ở bậc thềm trước cửa mang giày, Hàn Khải đứng thẳng nhìn xuống cậu: “Có phải cậu ta cũng chia bánh mì thành 7 gói, sau đó mỗi ngày ăn một gói?”

“Ah, làm sao anh biết hay thế?” Âu Dương Duệ ngốc lảng ngẩng đầu nhìn anh: “Anh hai của em còn ở trên mỗi bao ghi rõ ràng: Thứ 2, thứ 3,...để phân loại.”

“Tôi thật sự hết chịu nổi đám rùa biển các cậu!” Hàn Khải nghiêng răng nói: “Hôm nay tôi sẽ cho cậu thấy cái gì mới là một bữa cơm bình thường!”

Một tiếng sau, Âu Dương Duệ ngồi trên chiếc ghế gỗ cạnh bàn ăn trong nhà Hàn Khải, cậu nhóc hoan hô một tiếng rồi bổ nhào vô: “Món này ăn ngon thật, ah, món này ăn cũng rất ngon... Đây là cá sao? Trong bụng còn độn cả thịt nữa này! Món rau này anh nấu thế nào thế? Ngon quá đi!”

“Cậu nhóc đáng thương, cậu đã bao lâu rồi chưa được ăn no hả?” Hàn Khải đau lòng nhìn tên nhóc đang ăn như hổ đói trước mắt, thuận tay gấp cho cậu nhóc một miếng thịt cuốn đùi gà quay: “Để người ngoài nhìn thấy, có khi họ còn tưởng rằng tiền lương của cảnh sát quá ít, ngay cả cơm cũng chẳng lo nổi ấy chứ.”

Đôi mắt đen láy của Âu Dương Duệ chớp chớp, mơ hồ nói: “Đúng mà, tại đồ anh nấu ăn ngon quá. Em ăn cơm ngoài chả có chỗ nào nấu ngon bằng anh hết.”

“Tiểu hồn đản, cậu biết nịnh bợ cấp trên từ bao giờ thế hả?” Hàn Khải gấp một miếng đậu hũ sào rau muống, anh nhìn Âu Dương Duệ đang vội vàng lừa cơm vào miệng, cảm thấy hơi buồn cười, lại pha chút bất đắc dĩ: “Đồ trẻ con!”

“Tổ trưởng, xin anh giữ thái độ tôn trọng đối với một cảnh sát đã tốt nghiệp đại học và làm việc được 2 năm rưỡi như em đi! Ô ô, ăn ngon thật! Đây là canh gì vậy?”

“Bao tử heo om nén, mùa hè ăn canh này rất tốt với cơ thể, đây là bao tử heo, cầu chấm tương ăn trước đi, rồi uống canh sau.” Hàn Khải cầm bát canh đã được chuẩn bị tốt đặt một bên cho nguội, đồng thời thăm phỉ nhổ bản thân: Thật sự là càng ngày càng giống bảo mẫu của tên nhóc kia.

Âu Dương Duệ sau khi ăn hết một bát cơm, tốc độ ăn mới dần chậm lại, một bên vừa lừa cơm vừa cảm thán: “Ai, có thể ăn một bữa ngon như vậy, chúng chẳng uống công em bị anh bóc lột sức lao động cả một ngày, tổ trưởng à, anh còn nợ em bữa tối nữa đó, anh hứa rồi nha.”

“Biết rồi, biết rồi, tôi hứa rồi, sao, ăn ngon hơn mấy món salad kia phải không? Cũng hơn hẳn mấy thứ đồ ăn vặt của cậu chứ?”

Âu Dương Duệ mãnh liệt gật đầu: “Đương nhiên, đương nhiên!”

“Tôi thấy, chả dễ dàng gì để cậu bỗng dưng thông suốt việc tự mình nấu ăn để phục vụ cái dạ dày của mình, cũng khó trách, cậu vốn ưu tú về mọi mặt, nếu không có chỗ nào khiếm khuyết, vậy người khác biết sống ra sao đây.” Hàn Khải chân thành khuyên: “Cậu mau chóng tìm lấy một cô bạn gái đi, như vậy ít nhất cơm ngày ba bữa khỏi cần lo.”

“Hey, tổ trưởng, em kháng nghị cách nói kì thị của anh về nữ giới. Nếu em muốn tìm bạn gái, em chắc chắn sẽ tìm cho mình một người tâm đầu ý hợp, chứ chả phải vì cô ấy biết nấu cơm đâu.” Âu Dương Duệ nói, sau đó trừng mắt nhìn anh: “Nhưng mà nếu có được tay nghề như tổ trưởng đây, em chả cần lựa chọn nữa, cưới trước rồi tính sau!”

“Tiểu hồn đản.” Hàn Khải cười mắng: “Ăn đến nghiện rồi hả? Đời này tôi chỉ nấu cơm cho một người duy nhất ăn đó là vợ của tôi.”

“Em đây làm vợ anh được không?” Ánh mắt đen láy lóe lên một tia khát vọng, hai má hơi hơi ửng đỏ, trái tim của Âu Dương Duệ lúc này bỗng dưng đập loạn nhịp.

Hàn Khải hiển nhiên không coi lời nói của cậu là thật: “Cậu đùa gì vậy? Một bữa cơm đã có thể mua đứt cậu rồi hả? Mau ăn nhanh đi! Uống canh xong thì làm việc tiếp!”

“Tuân lệnh! Tổ trưởng!” Âu Dương Duệ nghịch ngợm hô to, lừa nhanh cơm vào miệng.

Ước chừng ăn khoảng 3 chén cơm lớn, uống hai chén canh, đồ ăn trên bàn cũng bị càn quét sạch, Âu Dương Duệ vô cùng tự giác đi đến phòng bếp định rửa chén nhưng bị Hàn Khải ngăn lại: “Cậu đứng lên đi lại cho tiêu thực đi, heo! Không, heo cũng chưa chắc đã ăn nhiều như cậu đâu.”

“Việc này chứng minh tay nghề nấu ăn của anh rất cao siêu, giống như mỗi lần có việc gì anh đều đến tìm em, điều đó cho thấy rằng năng lực làm việc của em vô cùng xuất chúng.” Âu Dương Duệ chạy về phía cửa sổ rồi nhìn xuống dưới một cách tò mò, đây là một ngã tư rất bình thường, hôm nay là ngày cuối tuần, mọi người đi lại ngoài đường khá nhiều, từ phía xa xa truyền đến những âm thanh náo nhiệt, không biết nhà ai đang nấu cơm, hương thơm lan tỏa khắp không gian, phòng tắm mát ra xa hơn còn có thể thấy chợ thức ăn, có những chủ quầy đang cố hết sức rao lên để mời chào người mua.

Nơi này khác hoàn toàn với nơi cậu đang ở, cậu nheo mắt lại, cảm thụ cơn gió ẩm áp đang vờn quanh ngoài cửa sổ, hít một hơi thật sâu. Sau đó, mạnh mẽ quay người lại, vui sướng hô to: “Bắt đầu nào!”

Cậu ngồi xuống chiếc ghế lười rộng lớn trong nhà Hàn Khải, mở máy tính lên, những ngón tay thon dài linh hoạt gõ bàn phím, Hàn Khải lo lắng ghé đầu đến xem, chỉ nhìn thấy một đồng hồ liệu trong đang điên cuồng chạy trong ô cửa sổ nhỏ trên màn hình, thỉnh thoảng lại hiện ra vài cái mệnh lệnh anh chẳng tài nào hiểu nổi, Âu Dương Duệ mất kiên nhẫn đẩy anh ra: “Tổ trưởng đừng có chắn mắt ánh sáng của em chứ!” Thật ra lúc cậu nhóc làm việc lại vô cùng nghiêm túc, ánh mắt hết như chim ưng, vẻ mặt trầm tĩnh, hoàn toàn là hình tượng tiêu chuẩn của một cảnh sát trẻ tuổi đầy nhiệt huyết, chỉ có khóe môi hơi cong cong là còn chút nét trẻ con.

Thật là, Hàn Khải thầm than thở, anh hình như đang dần quen với việc coi cậu giống như em trai mà chăm sóc, thậm chí cả việc dạy dỗ cậu không tốt nhưng lại không thích ăn sáng cũng ghi tạc trong lòng, mỗi ngày đi làm đều mua đồ ăn sáng đến cho cậu, còn chẳng phải vì quá lo lắng cho cậu nhóc hư hỏng này sao?

Nửa năm trước, lúc Âu Dương Duệ vừa được điều qua tổ chuyên án đặc biệt, anh vẫn có chút nghi ngờ về thực lực của nhóc con này, tuy rằng anh vô cùng giật mình về những thành tích xuất sắc kèm theo lời tán dương của cấp trên ở mỗi một đơn vị mà cậu từng tham gia được ghi trong hồ sơ, nhưng... Cậu chỉ mới có 22 tuổi! Tổ viên trẻ tuổi nhất của đội là Đồng Hiểu Điềm khi vào đây cũng đã 25 tuổi, anh biết mình là người lãnh đạo của một tập thể như thế nào, mỗi phút mỗi giây bọn anh đều phải đối diện với nguy hiểm rình rập. Tổ chuyên án đặc biệt thường được xưng là đạo phòng tuyến cuối cùng của cục cảnh sát.

Những vụ án không thể phá được của những tổ khác, có thể nhờ bọn anh giúp đỡ, nhưng bất kể là vụ án gì, chỉ cần bọn anh nhận, thì không thể lùi bước, cũng không có sự lựa chọn khác.

Một cảnh sát trẻ tuổi, có thể gánh vác một trách nhiệm lớn lao như vậy sao? Anh không dám tin vào điều này.

Cục trưởng trầm ngâm không nói, tức giận giật lấy hồ sơ trong tay anh: “Cậu chướng mắt phải không? Có rất nhiều đội tranh giành để có được cậu ta! Tôi muốn các cậu thêm máu nên mới đưa một mầm cây tốt như vậy qua đây! Cậu đừng có mà không biết tốt xấu!”

Ngay lúc ấy, anh chợt nhả cướp lại túi hồ sơ trên tay cục trưởng: “Sao có thể như vậy chứ, người mà cục trưởng nhìn trúng khẳng định không thể nào sai được, nói tiếp... Nếu thật không được việc, tôi đem người trả lại cho ngài cũng không muộn.”

Cầm lấy túi hồ sơ anh mở cửa ra ngoài. Nghênh diện trước mặt anh là một bộ đồng phục cảnh sát, Âu Dương Duệ tươi cười xán lạn cúi đầu chào anh: “Tổng thanh tra Hàn! Cảnh sát mang số hiệu xxxx Bắc khu, Âu Dương Duệ xin được báo danh.”

Từ đó trở về sau, anh có thêm một cấp dưới đặc lực, trẻ tuổi nhất cục cảnh sát, cũng như có thêm một đứa em trai bóc đồng, trẻ con.

Đúng vậy, anh em... Hẳn là loại cảm giác này ha, đối với một người từ nhỏ đã sống ở cô nhi viện như Hàn Khải mà nói, hai chữ gia đình là vô cùng lạ lẫm, phải chăng cũng giống như cảm giác của anh đối với Âu Dương Duệ? Luôn tìm lòng không được mà chăm sóc cậu, nhắc nhở cậu, khi thấy cậu cười tươi với mình thì cảm thấy rất vui mừng, dù bận dù mệt, dù phải chịu áp lực lớn, chỉ cần vừa nghĩ đến cậu luôn kề vai sát cánh chiến đấu bên cạnh mình, tâm của anh sẽ dần trầm tĩnh lại.

Cảnh sát trẻ tuổi, khôn khéo, giỏi giang, thân thủ mạnh mẽ, thông minh tốt bậc,... Đây là một người ngoài trong mắt của anh.

Một cậu nhóc thích ăn vặt, một đứa trẻ ngốc nghếch ngay cả bản thân cũng không chăm sóc được, một nhóc con tùy hứng, thích đầu võ mồm với anh,... Đây mới là cậu trong mắt anh...

Một Âu Dương Duệ không ai có thể thay thế được.

7. Chương 3-1

Thời gian thấm thoát trôi nhanh, Hàn Khải cau mày tập trung tìm kiếm manh mối trong các vụ án xảy ra gần đây, mười ngón tay Âu Dương Duệ linh hoạt xẹt qua xẹt lại trên bàn phím, ánh mắt giống như máy quét, từng dòng từng dòng dữ liệu liên tiếp hiện lên rồi vụt qua trong đôi mắt cậu.

Hàn Khải nhìn bầu trời đã dần tối lại, thả máy tính xuống, duỗi thắt lưng, đi qua mở đèn rồi hỏi: “Tối nay cậu muốn ăn gì?”

“Ah? Tùy anh, anh nấu gì em cũng thích hết.” Ánh mắt Âu Dương Duệ không hề rời khỏi màn hình.

“Vậy tôi đi ra chợ mua đồ, cậu nếu bỗng nhớ ra thích ăn món nào thì gọi điện cho tôi.” Hàn Khải đi đến cửa chính, chợt nghe từ sau lưng vọng đến thanh âm của Âu Dương Duệ: “A? Anh phải ra ngoài sao?”

“Ừ, cậu đã ăn sạch đồ ăn tôi chuẩn bị cho cả ngày, tôi không đi mua thêm thì sao nấu đủ 4 món mặn 1 món canh cho cậu đây?” Hàn Khải quay đầu đùa với cậu, ai dè anh thấy Âu Dương Duệ hai mắt nhìn chăm chăm anh, bên trong ánh mắt ấy chứa đựng một loại cảm xúc kì lạ.

Cậu nhóc hơi sững sốt rồi lập tức cúi đầu: “Giữa trưa em đã ăn no lắm rồi, hiện tại cũng không cảm thấy đói... Em làm sao có thể làm phiền anh dữ vậy chứ, tùy tiện nấu bát mì là được, chỗ em có một ít phát hiện, nên tốc chiến tốc thắng.”

Ánh mắt Hàn Khải sáng lên: “Cậu phát hiện cái gì?”

Đôi mắt sắc bén của Âu Dương Duệ vẫn dừng ở đồng tư liệu trên màn hình máy tính, cười đến vô cùng giáo hoạt: “Chờ em ăn xong mới nói cho anh biết.”

“Cậu muốn ăn mì hải sản hay mì thịt bò?” Hàn Khải hỏi.

“Hải sản!” Cậu nhóc vui vẻ trả lời.

Mì udon được chần qua nước, những con tôm to đỏ au được tào sơ với gia vị, những khoanh mực trắng như tuyết, những lát cá được chiên vàng óng, một ít nấm hương, còn có vài cọng rau xanh mướt trang trí bên trên, Hàn Khải cho dù có nấu mì cũng không chút tùy tiện, nhìn Âu Dương Duệ xì xụp xì xụp ăn đến không ngẩng mặt, Hàn Khải kì lòng không được gấp mấy con tôm bỏ vào bát cậu: “Cậu tìm được manh mối rồi hả?”

Trở mình xem thường, dùng sức cắn thật mạnh lên sợi mì rồi nuốt xuống, Âu Dương Duệ bất mãn nói: “Có ai mà cứ thúc giục nhân viên làm việc mãi như anh không chứ? Tổ trưởng, em còn chưa ăn xong bữa nữa đó, nếu em mà ghen chết anh tính đi đâu tìm được một cấp dưới hữu dụng như em hả.”

“Nói tào lao!” Không hiểu sao trong lòng Hàn Khải có chút khản trương, không có thời gian nghĩ lung tung, anh nói: “Vị đại nhân của tôi ơi, ăn có bát mì mà cũng bị ghen chết? Vậy ngài định bảo vệ người dân, đả kích tội phạm như thế nào đây?”

“Em thấy toàn là anh đả kích em thôi thì có.” Âu Dương Duệ thăm oán giận, bưng bát lên húp nước, sau đó quẹt quẹt miệng: “Một tháng trước ngày Thổ Lang rời đi, trong tổ chức lính đánh thuê có một người đã chết khi làm nhiệm vụ, tại hiện trường quả thật có phát hiện thi thể của hắn, nhưng thi thể đã bị bom nổ đến biến dạng, vị trí phát hiện là tại khu rừng nhiệt đới thuộc một quốc gia nhỏ, thi thể hư thối rất nhanh, cũng không tiến hành kiểm tra DNA đúng lúc, danh tính cái xác chỉ được xác định nhờ vào một thẻ tên có ghi: tắc kè hoa.”

“Tiếp đi.” Hàn Khải một bên vừa thờ ơ nghe, một bên vừa tiếp tục ăn mì, anh muốn phá huy ý xấu của tiểu hồn đản kia khi cậu cố ý nói mấy thứ này nhằm hủy hoại hứng thú ăn uống của anh.

“Hai tháng sau, bỗng dưng xuất hiện thêm một tổ chức lính đánh thuê mới, quy mô khá nhỏ, trong đó chỉ có một vài tên từng làm lính đánh thuê ở những tổ chức khác, đã có tên trong danh sách của cục cảnh sát, còn lại 5 người, cứ y như xuất hiện từ không khí, chẳng hề có bất cứ một bản ghi chép nào.”

“Có lẽ là lính mới.”

“Không đúng! Bọn chúng ra tay tàn nhẫn, tung tích quỷ dị, cho tới tận bây giờ cũng không để lại bất cứ dấu vết nào, thậm chí là cả khi cùng cố chủ thương lượng cũng vậy. Hẳn là bọn chúng cũng có ít danh tiếng trong giới lính đánh thuê, nhưng, đây hiển nhiên không phải là nhóm lính đánh thuê chủ lực, bởi vì có hai lần, hẳn từng liên lạc trễ với đoàn đội, khiến cố chủ phải tự mình đến tìm người.”

Âu Dương Duệ lại ăn hai đũa mì rồi nói tiếp: “Tắc kè hoa có sở trường hóa trang trình sát, ở ‘Tiêm Thử’ bọn hắn từng hợp tác với nhau, nửa năm sau hợp đồng hết hạn, tên kia am hiểu bom mìn, Thổ Lang am hiểu cận chiến, thủ pháp gây án của ba người em đều đã xem qua, khá giống với miêu tả mấy cuộc làm ăn mà tổ chức kia đảm nhận, đúng rồi, tổ trưởng, trong vụ cướp ngày Tết âm lịch, dưới bãi đỗ xe ngầm có một bảo vệ bị một vật nhọn đâm vào gáy dẫn đến tử vong phải không?”

“Ừ.”

“Vậy hẳn là tên kia rồi, hẳn hay sử dụng dao găm ba lưỡi làm vũ khí.” Đôi mắt Âu Dương Duệ lóe sáng: “Đây là lợi khí dùng để giết người, nhưng đã sớm bị quân đội bài trừ, chỉ còn những tên lính đánh thuê già đời là còn dùng.”

Hàn Khải lấy đũa gõ lên bát cậu: “Cậu nghiêm túc lại coi, đừng dùng vẻ mặt tán thưởng như vậy để nói về tội phạm chứ.”

“Ai a! Em là đang bình luận!” Âu Dương Duệ mặc kệ anh, nói tiếp: “Tóm lại, em tin, tắc kè hoa chỉ dàn dựng để giả chết mà thôi, hẳn kí với ‘Tiêm Thử’ một cái hợp đồng chết, nhưng lại không cam lòng nên lợi dụng nhiệm vụ lần đó giả chết để thoát thân, sau đó liên lạc với một số bạn bè, thành lập một tổ chức lính đánh thuê mới.”

“Vậy cậu nghi ngờ, sau đó bọn họ mặc kệ nhóm lính đánh thuê kia, lén lút trốn khỏi rồi đi cướp bóc liên tục?”

“Cái này... em còn chưa có bằng chứng, để em từ từ tìm coi sao.” Âu Dương Duệ ăn hết đồng mì trong tô, sau đó mặt mày hớn hờ mà ăn mực, cậu nhét vào miệng cũng chẳng thèm nhai nuốt, cứ ngậm mãi trong miệng, hai má căng phồng, mơ hồ nói: “Đem nay em ngủ ở nhà anh luôn, không về nữa.”

Hàn Khải bình tĩnh uống hết nước trong tô, nhìn gương mặt tuần tú của cậu nhóc đang phình lên vì đồ ăn. Hai má trông như hai cái bánh bao nhỏ, vậy mà cậu còn cố ý nhét thêm vào lát cá cuối cùng, anh bất động thanh sắc hỏi: “Tư liệu tôi đưa cậu hình như không đủ để cậu tra được nhiều manh mối như vậy đúng không?”

“Tất nhiên rồi, em có cách của em.” Âu Dương Duệ vô cùng đắc ý nói.

Hàn Khải chân thành nhìn cậu: “Thứ hai đi làm lại, chắc sẽ không có người bên tổ phòng chống khủng bố hay bên tổ tình báo xông tới chỉ trích tôi quản cấp dưới không nghiêm chứ?”

“Bọn họ làm sao mà phát hiện được em... Ah, ý em là, tuy rằng em có sử dụng một ít thủ đoạn, nhưng tuyệt đối an toàn, anh tin em phải không?”

“Tôi tin cậu.” Hàn Khải vô lực gật đầu: “Không tin thì biết làm sao đây, cũng đã đem tên tiểu hồn đản như cậu vào tổ rồi.”

“Đúng nha, anh có bốn phận phải làm chỗ dựa cho em, muốn vứt cũng vứt không được em đâu, hừm.” Âu Dương Duệ uy hiếp, miệng vẫn tràn đầy đồ ăn, tự động chạy về ngồi xuống cái ghế êm ái, tiếp tục ôm laptop tập trung tinh thần, ngẫu nhiên miệng hơi động động, nhắm nuốt một ít thứ trong miệng.

Hàn Khải thật sự bó tay với cậu, nhận mệnh đi rửa chén.

Một khi đã bước đầu xác định được phương hướng điều tra, tìm ra con đường trong mê cung, những việc tiếp theo trở nên đơn giản hơn nhiều, tổ chức lính đánh thuê vô danh kia hoạt động tầm 3 năm trong giới, sau đó đột nhiên mai danh ẩn tích, cuối cùng chỉ còn lại 5 người.

“Em khẳng định có một tên quản lý việc liên lạc và thu thập thông tin của tổ chức này.” Âu Dương Duệ đánh giá: “Ví dụ như vụ án tập kích bọn chúng gây ra ở Myanmar, nếu như trước đó không trao đổi thông tin về hiện trường thì căn bản vụ đó bọn chúng không thể nào thành công được! Doanh trại quân đội chính phủ cách nơi xảy ra vụ tập kích không quá 1 km, chỉ cần vài phút là có thể chạy đến, thế nhưng sau khi đắc thủ bọn chúng vẫn còn thời gian thông thả rút lui, ngay cả một cọng lông cũng không thương tổn...Ah, đúng rồi, em nhớ anh từng nói với em về một vụ cướp xe chở tiền ở nước ngoài, anh có bản ghi chép sơ lược về vụ đó đúng không?”

“Ừ.” Nhìn cậu lấy một tư thế vô cùng kì lạ ghé đầu lại đây xem, Hàn Khải biết căn bản là cậu lừa động đây nên anh chỉ có thể ủy khuất bản thân ngồi bệt xuống sàn nhà để cậu có thể thấy màn hình laptop của anh: “Trung tâm chỉ huy cứ 5 phút lại liên lạc một lần, nhưng khi ấy chỉ mới cách lần liên lạc trước tầm hơn 3 phút, thêm khoảng vài giây đồng hồ, vậy mà toàn bộ cảnh vệ trong xe đều bị giết, cửa xe bị nổ tung, bọn chúng cũng cầm đi hai bọc tiền lớn.”

“Hắn là vì có xe tuần cảnh vừa mới đi ngang qua khu phụ cận hiện trường nên bọn chúng mới phải vội vàng rút đi.” Âu Dương Duệ bổ sung: “Để có thể làm nhiều thông tin vô tuyến cần rất nhiều thiết bị máy móc, nhưng ngay cả thông tin vô tuyến của quân đội và cảnh sát cũng có thể xâm nhập, ngoại trừ những chuyên gia của chính phủ, em không nghĩ có hai tên tội phạm nào có thể gây án cùng một thủ pháp như vậy.”

“Những phát hiện của cậu không tồi đâu, tiếp tục phát huy.” Hàn Khải thu tay vỗ vỗ đùi cậu, sau đó định đứng dậy trở về chỗ ngồi của mình, nhưng bị Âu Dương Duệ giữ lại: “Anh từ từ đã nào, em còn chưa xem xong mà!”

Hàn Khải kì quái nhìn cậu: “Tôi trực tiếp gửi tài liệu qua máy cậu không phải là được sao?”

Âu Dương Duệ ghen lời, nhưng rất nhanh đã tìm ra lý do: “Đương nhiên là không, mở tài liệu trong máy đã làm em đủ loạn não rồi, anh để yên cho em xem lại đi.”

“Không phải chính cậu đã từng nói chỉ cần để cậu nhìn qua một lần thì sẽ không quên được hả?”

“Anh ngồi yên xem nào! Chấn tâm mắt em rồi kìa!”

Tiếp đó, hai người cứ anh một câu tôi một câu, vừa sửa sang lại tài liệu vừa nói móc nhau cho đến tận nửa đêm, thật vất vả mới tìm ra được thêm ít manh mối, Hàn Khải vừa ngẩng đầu, đã thấy những tia nắng ban mai chiếu qua khe cửa, anh thoáng nhìn đồng hồ, ngay lập tức bị dọa cho nhảy dựng: “Đã năm giờ rưỡi rồi hả?!”

Âu Dương Duệ thấy vậy liền chế nhạo anh: “Tổ trưởng, anh già rồi, thức cả đêm như vậy, tinh thần tôi vẫn rất tốt đó.”

“Cậu bớt nói nhảm đi, tôi hôm nay có hẹn, vác hai quặng thâm đen thui đến thì còn ra thể thống gì.” Hàn Khải đuổi hai tay: “Tôi đi tắm cái đã, sau đó ngủ hai tiếng, cậu cũng đi ngủ đi.”

“Em không buồn ngủ. Hôm nay anh hẹn với ai thế? Bạn gái à?”

“Vậy khi nào mệt thì nhớ đi ngủ, bên kia có phòng dành cho khách, đệm chăn có sẵn, ngủ dậy thì cậu cứ về nhà, đừng chờ tôi, bạn gái cái gì, nói đùa! Cảnh sát Phương hẹn tôi đến nhà để thăm hỏi mẹ cô ấy.”

Ánh mắt Âu Dương Duệ lạnh đi, chờ đến khi Hàn Khải bước đến cửa phòng tắm mới mở miệng trêu chọc: “Thì ra là đi ra mắt cha mẹ! Đã đến bước này rồi cơ đấy, anh giữ bí mật cũng tốt thật.”

“Cậu nói bậy bạ gì thế, cậu so với Đồng Hiểu Điềm còn bát quái (bà tám) hơn, Phương Gia Nghi là bạn tốt của tôi khi còn ở cô nhi viện, sau cô ấy được nhận nuôi, tôi cũng biết mẹ của cô ấy, nếu bây giờ đã trở thành đồng nghiệp, cũng nên đi thăm hỏi người nhà cô ấy một chút, đây là lễ phép cơ bản, cậu đừng nói cho người khác biết, mắc công lại có lời ra tiếng vào không tốt.”

Âu Dương Duệ hừ lạnh: “Nếu có ảnh hưởng xấu thì anh cứ cô ấy luôn cho rồi, giai đại vui mừng.”

Cậu nói câu này rất nhỏ, Hàn Khải thì đã vào phòng tắm nên không nghe thấy.

Mười giờ hơn, Hàn Khải lái xe ra ngoài, hướng về phía nơi Phương Gia Nghi ở, cô và mẹ nuôi vẫn sống ở nhà cũ, cảnh trí tuy rất u tĩnh nhưng lại cách nội thành khá xa, không tiện đi làm, có lẽ là do mẹ của cô muốn vậy.

Bây giờ Hàn Khải không nhớ nổi hình dáng mẹ của Phương Gia Nghi ra sao nữa, chỉ còn những đường nét khá mơ hồ, bà hình như là một người rất nghiêm túc, bảo thủ giống như cô chủ nhiệm cũ của anh vậy, mắt mang kính, tóc luôn búi cao, quần áo thẫm màu, chưa từng cười, lời nói mang theo uy nghiêm của một giáo viên.

Đương nhiên, anh cũng biết rõ, khi anh đến đó hình tượng cũng không khác hơn chút nào.

Thong thả, từ từ theo dòng xe cộ tiến về phía trước, thời điểm anh gần tới ngoại thành thì chuông di động vang lên, anh đang nghĩ muốn gọi qua cho Phương Gia Nghi, không ngờ điện thoại lại vang lên trước, dọa anh giật mình.

Xem dây số trên máy, là Âu Dương Duệ, cậu đã dậy rồi sao? Không biết bữa sáng anh làm cho cậu để trong tủ lạnh cậu đã ăn chưa, vừa nghĩ anh vừa ấn nút trả lời: “À lô, Âu Dương à?”

“Tổ trưởng, em hình như đoán được nơi đồng bọn của Thổ Lang ẩn nấp rồi.”

“Cậu nói sao?! Chắc chứ?” Hàn Khải vô cùng giật mình, sáng nay lúc anh đi thì Âu Dương Duệ đã ngủ, bây giờ mới qua có vài tiếng, sao cậu lại có phát hiện lớn như vậy?

“Em không chắc lắm đâu!” Âu Dương Duệ đứng tình hợp lý nói: “Em chỉ cảm thấy rất có thể là ở đó thôi, cho nên em cũng không định đến cục thông báo cho mọi người đâu, em tính tự mình đi điều tra trước đã, nhưng vẫn muốn báo với anh một tiếng, lỡ như em...”

“Cậu ở nguyên tại chỗ cho tôi!” Hàn Khải hét lớn: “Đây không phải vụ điều tra bình thường, cậu đang phải đối mặt với một tên tội phạm có mười năm kinh nghiệm làm lính đánh thuê, cậu mà làm liều thì coi chừng toi mạng.”

Ở đầu dây bên kia, Âu Dương Duệ nở nụ cười: “Tổ trưởng, đừng lo lắng thế chứ, em cũng chỉ mới suy đoán vậy thôi, có lẽ sẽ chẳng có ai ở đó đâu, có khi em đoán nhầm cũng nên.”

“Không được! Bây giờ cậu mau gọi điện cho... Ngụy Bằng Vũ, hoặc Đồng Hiểu Điềm cũng được, sau đó đến trạm cảnh sát địa phương nhờ trợ giúp.”

“Hôm nay hai người đó đều có hẹn, quấy rầy người khác không ổn lắm đâu, về phần cảnh sát hỗ trợ, em sẽ nói với trạm cảnh sát ở ngã tư đường. Tổ trưởng, đừng lo quá, càng kéo dài thời gian bọn chúng càng dễ chạy thoát.”

“Cậu...” Hàn Khải nhắm hai mắt, trầm giọng nói: “Được rồi, cậu nói địa chỉ đi, tôi lập tức chạy đến.”

Nói xong, anh ở giữa đường quốc lộ nhanh chóng quay đầu xe, làm cho một đám người trên đường mắng to, anh cũng chả thèm để ý bọn họ, đánh một cuộc gọi cho Phương Gia Nghi, xin lỗi nói: “Gia Nghi, thực xin lỗi em, nhưng hôm nay anh có việc gấp, không thể tới...”

8. Chương 3-2

Thời điểm anh đuổi đến cái thôn ở vùng ngoại thành mà Âu Dương Duệ nói, có hai tuần cảnh đang đứng ven đường, thấp giọng nói gì đó với nhau, khi thấy anh lại gần thì lập tức cảnh giác: “Thưa ngài, nơi này không thể đậu đỗ xe.”

“Tổng thanh tra Hàn Khải ở tổ chuyên án đặc biệt.” Anh vừa đưa tay lấy ra giấy chứng nhận, vừa lo lắng hỏi: “Tôi có một đồng nghiệp đến đây trước, bây giờ cậu ta đâu rồi?”

“Ah, cậu ấy nói muốn đến xem xét những phòng ở bên kia, nói chúng tôi ở lại đây tiếp ứng.”

Hàn Khải gật đầu, chạy đến chỗ mà người kia chỉ, đồng thời gọi điện thoại về trung tâm chỉ huy, thấp giọng hỏi về thông tin của hai tuần cảnh ban này, sau khi thấy không có chỗ nào khả nghi anh mới yên tâm, chạy nhanh hơn đuổi đến phía trước.

Sát bên này chỉ có một ít nhà cũ của thôn dân, có chỗ cho thương nhân thuê, hàng hóa chất khắp nơi, có chỗ thì xây mới trở thành biệt thự nghỉ ngơi, khoảng cách giữa mỗi nơi khá xa, không một dấu chân người, cỏ dại và cây dại thụ to lớn gần như che khuất hết tầm mắt, khi anh cách khu nhà không xa liền mở chốt an toàn trên súng, cất cái giọng kêu lên: “Âu Dương, Âu Dương?!”

“Em ở đây, tổ trưởng, bên trong không có ai đâu.”

Hàn Khải không nghe ra cái gì bất thường trong lời cậu nói, mới thả lỏng cảnh giác đi vào khu nhà lớn, vừa vào anh liền thấy Âu Dương Duệ đang ngồi chồm hổm dưới đất nghịch một đồng gì đó đã được đốt qua, cậu gắng đầu nhìn anh: “Bọn chúng đi rồi.”

“Bọn chúng thật sự nấp ở đây sao?” Hàn Khải nhìn lướt qua bốn phía, căn phòng trống không, bàn ghế ngổn ngang, nhưng mùi máu tươi và thuốc súng trong không khí nhắc nhở anh nơi này không phải là một căn nhà hoang bình thường.

“Đúng thế, chúng ta chậm chân rồi.” Âu Dương Duệ phỉ phỉ bụi đất trên tay: “Em kiểm tra xung quanh, có dấu vết của ít nhất 3 người, trên đất là tro của giấy tiền vàng mã bị đốt, còn có một con gà chết, em còn phát hiện hai vỏ đạn, là vỏ của khẩu Desert Eagle thường được bán ở chợ đêm, còn có...”

Cậu trầm ngâm một chút, không định nói tiếp, Hàn Khải chú ý đến điều này, ép hỏi: “Còn có cái gì?”

Từ ánh nhìn của Âu Dương Duệ, anh nhìn thấy một nửa tấm ảnh nằm trong đồng tro, người trên hình nơi trán và ngực đều có vài vết đạn, chỗ cổ thì bị xé rách.

Đó là ảnh chụp của anh, được xé xuống từ bìa một tờ tạp chí.

“Ha!” Hàn Khải chẳng hề để ý mà nở nụ cười, vỗ vỗ vai Âu Dương Duệ: “Lá gan của bọn chúng cũng lớn thật, được rồi, cậu gọi bên pháp y qua đây thu thập chứng cứ đi, sau đó viết báo cáo về phần cậu tự hành động hôm nay rồi giao cho tôi.”

Thời điểm đi làm vào ngày thứ hai, báo cáo của phòng điều tra hiện trường cũng được đưa đến, quả nhiên, từ trong căn nhà kia thu thập được hơn mười mấy dấu vân tay, rác thải trong thùng rác khớp với lượng nhu cầu của 5 người, phát hiện vết đạn ở cái cây bên ngoài căn nhà, vết đạn kia giống hệt vết đã thu thập được trong vụ án cướp vàng hồi Tết, còn tìm được thuốc súng trong phòng, dường như có người định chế tạo bom, trong sân chỉ có một con gà chết, cổ bị cắt, máu chảy đầy mặt đất.

Hơn nữa trên mặt đất có rất nhiều giấy tiền vàng mã và hương nến, chắc bọn chúng đã biết được tin Thổ Lang chết, nhưng hành động tiếp theo của bọn chúng là gì đây? Tiếp tục tìm nơi ẩn náu để báo thù, hay là thừa dịp trốn ra nước ngoài để tránh đầu gió ngọn sóng?

Người cho thuê nhà không cung cấp được chút manh mối hữu dụng nào, ông ta một mực nói rằng người thuê phòng là một sinh viên đến đây nghỉ hè và vẽ tranh, sau khi thu xong 1 tháng tiền thuê nhà thì ông ta rời đi, số chứng minh đăng kí là giả, ảnh và lí lịch người thuê cũng không hề khớp.

Đến đây chỉ có thể từ từ điều tra tiếp.

Sau khi Hàn Khải bố trí nhiệm vụ cho mọi người xong, cục trưởng liền gọi điện bảo anh qua phòng, Thạch Lôi cuối cùng cũng đậu kì thi viết và vấn đáp, giấy thăng chức đã được gửi xuống trong ngày, mặt khác đơn xin thuê biệt thự để nghỉ phép cũng được cấp trên thông qua, bất quá cục trưởng cười nói: “Các cậu gần đây còn tâm tình để nghỉ phép hả?”

“Vâng ạ, ảnh chụp của tổ trưởng bị người động tay động chân thế kia, cấp dưới của cháu sao có thể ngồi yên cho được ạ.” Hàn Khải hòa theo.

“Các cậu nhớ chú ý an toàn.”

“Âu Dương sao rồi?”

Hàn Khải vốn nghĩ rằng cục trưởng đã nói xong những gì cần nói nên định xin phép rời đi, nhưng câu hỏi của ông làm anh hơi sững sốt, anh không rõ ông đang ám chỉ việc gì: “Còn không phải sao, chỉ là một đứa nhóc, làm việc không chỗ nào để chê, lần này cũng là cậu nhóc phát hiện ra chỗ ẩn nấp của nghi phạm. Nhưng... thật sự chẳng khiến người khác bớt lo chút nào.”

“Không khiến người khác bớt lo? Cháu thấy thật ra chú đang rất thích thú đấy chứ.” Cục trưởng hừ lạnh: “Tôi nói với cậu rồi, Âu Dương là một mầm non tốt, sẽ chẳng để mãi ở tổ của cậu đâu, các phòng khác đều hỏi tôi về thông tin của cậu nhóc ấy đấy, lần này cấp trên có phân phó, nhiều nhất tôi sẽ để cậu nhóc ở tổ của cậu thêm hai năm, chờ sau khi cậu ta lên chức thanh tra cao cấp sẽ điều đến tổng cục cảnh sát, cấp trên đang cần những tài năng trẻ như nhóc ấy để làm tiên phong trong công tác.”

Cục trưởng ngừng lại một lát, thấy vẻ mặt của Hàn Khải biến sắc, ông đùa giỡn hỏi: “Sao thế? Cảm thấy nguy cơ rồi chứ gì? Tôi thấy tương lai Âu Dương nhất định sẽ vượt mặt cậu cho xem, đừng có mà không phục nhé.”

“Bụng dạ cháu sao có thể hẹp hòi như vậy được.” Hàn Khải bật cười, nhưng trong lòng vẫn bị những lời vừa nãy của cục trưởng đè nặng, Âu Dương Duệ còn một tiền đồ tươi sáng phía trước, anh luôn biết điều đó, chỉ là anh luôn nghĩ Âu Dương Duệ sẽ giống như lúc này, ở cạnh anh, cùng anh đối diện với phong ba bão táp, anh chưa từng nghĩ đến, cậu sẽ rời khỏi anh giương rộng đôi cánh bay ra vùng trời rộng lớn ngoài kia.

Một ngày nào đó cả hai sẽ phải xa nhau, anh tự trấn tĩnh bản thân, tự nói với mình, nhưng chắc chắn cũng sẽ có một ngày cả hai gặp lại nhau, cũng giống như anh và Phương Gia Nghi đã tách khỏi nhau lâu như vậy, mà vẫn có ngày tự nhiên gặp nhau đó sao? Nói tiếp, Âu Dương Duệ thăng chức là một việc tốt, anh phải vì người anh em của mình vui mừng chứ, ah, vui vẻ phải vui vẻ, ném một tên đầu óc trẻ con như vậy đến tổng cục, anh thật lo lắng, hay là thừa dịp hai năm còn lại, hung hăng tôi luyện cậu nhóc đi! Ít nhất không thể để cậu nhóc đến cảnh cục làm cấp trên mà còn rảnh rỗi cầm bao khoai tây chiên ăn được, nếu thế thật thì mặt mũi tổ chuyên án đặc biệt của anh biết phải giấu vào đâu đây!

Vừa trở về phòng làm việc, anh liền thấy cả đám tổ viên đang vây quanh một cái bàn để lột vỏ bánh chưng, nói rằng là do Phương tổ trưởng đưa tặng.

Hắn là do mẹ của cô tự tay làm, Hàn Khải có chút áy náy, gọi điện qua để cảm ơn cô, giọng nói của Phương Gia Nghi mang ít ý cười: “Ngày hôm qua là Tết Đoan Ngọ, mẹ của em gói rất nhiều bánh nên em chia cho mỗi người một ít, vốn định hôm qua nếu anh đến sẽ đưa anh mang về luôn, ai dè anh lại bận việc.”

“Ah, em nói như vậy làm anh thấy hổ thẹn vô cùng, lần sau anh nhất định sẽ đến thăm bác gái, quyết không lỡ hẹn lần nữa.”

Cô nhẹ giọng cười khê: “Được rồi, em cũng là cảnh sát, em hiểu mà, anh bận thì làm việc tiếp đi, tạm biệt.”

Hàn Khải để điện thoại xuống, tính thông báo tin tốt với mọi người, nhưng lại thấy Âu Dương Duệ rầu rĩ không vui nằm bò trên bàn, anh đi qua chọt chọt cậu nhóc: “Sao không đến ăn bánh chưng thế? Nếu còn không giành là hết phần đó.”

Lười biếng liếc mắt nhìn một đám đồng nghiệp vừa vui vẻ, sung sướng ăn uống, vừa luôn miệng khen ngon bên kia, Âu Dương Duệ quay đầu sang chỗ khác: “Em không tiêu hóa được mấy thứ làm từ gạo nếp.”

“À, vậy cậu đừng ăn, lát nữa dạ dày đau lại ầm ĩ cả lên.” Hàn Khải không để lời cậu nói trong lòng, xoay người hắng giọng: “Được rồi, cả đám các cậu ăn xong thì mau đi làm việc đi, Thạch Đầu, cậu thông qua cuộc thi thăng chức rồi, vui vẻ không thanh tra cao cấp Thạch? Khoan vội hoan hô đã! Còn một việc nữa, đơn của tổ ta đã được thông qua, cuối tuần này cả tổ sẽ đến biệt tự bên bờ biển để nghỉ ngơi... Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là... Công tác tuần này phải làm cho tôi hài lòng.”

“Tuân lệnh tổ trưởng!” Mọi người ầm ầm đồng ý, lộn xộn nhai nuốt hết đồng đồ ăn trong miệng ai nấy đều trở về vị trí của mình, Âu Dương Duệ cắn chặt răng, ánh mắt đen láy không hiểu vì sao lại có chút do dự.

Tuy rằng chẳng hiểu cái khái niệm ‘công tác hài lòng’ của tổ trưởng là như thế nào, nhưng cả đám người đều liệu sống liệu chết làm việc, ngay cả việc rèn luyện mỗi ngày cũng không dám chậm trễ, cuộc diễn tập chống khủng bố được tổ chức vào mỗi thứ tư mọi người hăng máu gà bắt được tên tội phạm do Hàn Khải sắp vai, rốt cuộc cũng vào thời điểm tan tầm ngày thứ sáu, cả tổ đã được nghe tổ trưởng ban ân: “Biểu

hiện của các cậu tuần này không tồi, ngày mai hẹn gặp mọi người ở biệt thự, Hiểu Điềm và Bằng Vũ phụ trách việc mua nguyên liệu để làm đồ nướng, Âu Dương thì mua đồ ăn vặt, rượu thì để tôi lo...”

Hoan hô một tiếng, mọi người đều chạy về nhà, ngày hôm sau trời xanh mây trắng, cả đám người chậm rãi hưởng về phía biệt thự mà đi, hưởng thụ kì nghỉ khó có được này.

Nếu là cuối tuần thì chẳng thể nào thiếu được món bơi lội, phơi nắng, chơi bóng chuyền trên cát, Âu Dương Duệ cùng mấy tên ham chơi kia cầm ván đi lướt sóng, làn da màu mật ong tỏa sáng dưới ánh nắng mặt trời, ở đầu ngọn sóng lớn nổi bật lên một chiếc ván lướt sóng sắc sỡ nhiều màu, một cú xoay người hòa mình vào biển cả, đôi chân thon dài, khỏe khoắn, linh hoạt qua lại làm người nhìn không thể nào theo kịp.

Hàn Khải cảm thấy hình như mình hoa mắt mất rồi, anh chớp mắt thật mạnh, chợt có cảm giác dạo gần đây mình thật kì lạ, từ sau khi biết tin Âu Dương Duệ sớm muộn gì cũng rời khỏi, ánh mắt anh luôn không kìm chế được mà dõi theo bóng dáng trẻ con kia, đây là thứ mà người ta thường gọi là luyến tiếc sao? Chắc là vậy rồi, chia xa luôn làm lòng người đau buồn, trước kia anh đã trải qua rất nhiều vốn tưởng mình đã quen rồi, nhưng hóa ra vẫn chưa.

“Tổ trưởng, anh giúp em thoa kem chống nắng với.” Nữ cảnh sát Đồng Hiểu Điềm diện một bộ bikini đỏ tươi, dáng người lả lướt, quyến rũ được phô bày không sót chút nào, cô nghiêng đầu, cười khê nói: “Phía lưng người ta với không tới.”

“Wow! Mỹ nữ, tôi tình nguyện phục vụ nàng.” Mời từ dưới biển lên, một tên tổ viên lập tức hóa sói bu đến, mặt Đồng Hiểu Điềm biến sắc, tung một đá: “Nghĩ muốn chiếm tiện nghi bà đây hả! Cút!”

“Sao cậu không chơi tiếp?” Hàn Khải lơ đãng hỏi, ánh mắt vẫn mãi miết đuổi theo hình bóng lúc hiện lúc ẩn của tên nhóc kia.

“Haiz, em thì muốn chơi tiếp lắm, nhưng tên nhóc Âu Dương kia lại biến cả khu này thành buổi biểu diễn cá nhân mất rồi.”

“Nhóc còn nhỏ, hiểu động chút thôi.” Hàn Khải híp mắt lại, lời nói nghe sao cũng có chút tự đắc cùng ý cười, anh tùy tay nắm một cú: “Không có việc gì làm thì luyện kĩ thuật cận chiến đi, lần nào cậu cũng bại bởi nhóc đó, đọc sách thua thì không nói đi, nhưng nắm nắm cũng không thể không cứng bằng chứ?”

Vị tổ viên kia le lưỡi chạy mất, Hàn Khải tiếp tục nhìn thân hình mạnh mẽ đang dập dờn cùng những con sóng ngoài biển khơi kia, lúc này thân thể căng tràn sức sống, kiều ngạo, tùy ý, tỏa sáng của cậu, hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của anh.

Thật không muốn... Rời đi cậu...

9. Chương 4-1

Như một điểm nhấn của ngày cuối tuần, buổi tối cả đội tổ chức nướng đồ ăn, hai cái bếp nướng được dựng lên, bên dưới bỏ than chuyên dụng, giá nướng thức ăn được xếp đầy chân gà, thịt xiên, rau dưa, hải sản, đầy đủ mọi thứ, bia đã được ướp lạnh trong thùng, một ngụm rượu, một miếng thịt nướng, ai cũng ăn đến vô cùng vui vẻ.

Âu Dương Duệ an vị bên cạnh Hàn Khải, vừa ăn vừa chỉ huy: “Ah, em muốn ăn cái kia... Cái này cũng muốn một xiên!”

Hàn Khải chẳng biết mình phải ăn thế nào đây, một tay cầm chai bia, một tay thì phải nghe tên nhóc bên cạnh chỉ huy liên tục lấy đồ ăn trên bàn.

“Âu Dương” Ngụy Bằng Vũ sâu cay nói: “Tôi hiểu tâm tình của cậu, chúng ta giống nhau, đều phải kiếm sống dưới *** uy của tổ trưởng, nhưng hình như cậu trả đũa tổ trưởng hơi bị quá rõ ràng rồi phải không? Việc cậu đem tổ trưởng trở thành người hầu hạ như vậy, đến thứ hai khi phải đi làm lại những điều tồi tệ mà chúng ta sẽ gặp phải khiến thật khiến tôi không dám tưởng tượng... Cảnh hoa (cách gọi khác của tổ viên dành cho Hiểu Điềm, ý là đóa hoa của cục cảnh sát, thường được dùng để chỉ các cảnh sát nữ), em có muốn ăn gà nướng không?”

“Thật thế hả?” Âu Dương Duệ liếc mắt nhìn Hàn Khải một cái, rồi đưa khúc thịt đang gặm dở một nửa trong tay qua cho anh: “Tổ trưởng, em tặng anh nè.”

“Tiểu hồn dẫn cậu đừng có nghịch nữa, có ăn thì mới bịt được cái miệng của cậu thôi.” Hàn Khải quét tương lên một xiên cá mực nướng, khinh thường nói: “Cậu ăn hết thịt rồi định vứt xương cho tôi ăn à?”

Mọi người đều tỏ vẻ sung sướng khi người gặp họa, cười nói: “Tổ trưởng, anh chiều cậu ta quá đi”, “Đúng đó, Âu Dương còn là một nhóc con, anh lại không lo dạy dỗ đàng hoàng, nhóc đương nhiên sẽ được voi đòi tiên rồi”, “Ha ha, tổ trưởng, anh hối hận rồi phải không? Lần này cậu ta đưa anh khúc xương, lần sau có khi ăn xong của sẽ phun vỏ cho anh đấy...”, “Tổ trưởng tương lai nhất định sẽ là một người cha tốt, hiện tại anh tranh thủ học cách chăm con luôn đi.”

Hàn Khải vẻ mặt vô cùng tự nhiên mà đem xiên cá mực đã nướng xong cho Âu Dương Duệ, bản thân thì lại cầm một chai bia lên uống: “Người cha tốt? Ai sinh con cho tôi đây, cậu sao?”

Nhất thời mọi người đều cười vang: “Thôi đi, tổ trưởng, anh là Vương lão ngũ (chàng trai vàng) cuối cùng của cục cảnh sát khu bắc đó, cả đám tiểu nha đầu bên phòng giao thông mê anh tít thò lò kia kìa.”

“Đúng đúng đó, còn có phòng ngoại giao nữa, lần nào thấy anh mấy cô ấy cũng cười tươi như hoa ấy, như vậy mà anh còn bảo ế vợ sao? Anh mau kết hôn đi, làm cho nhóm con gái đó hết hy vọng để bọn em còn có thời cơ để chen chân vào chứ.”

“Một đám các cậu chẳng hiểu tâm của tổ trưởng gì cả, anh ấy nhất định sẽ tìm một cô gái ‘tâm đầu ý hợp’, chứ không nông cạn như mấy cậu, chỉ cần thấy mỹ nữ là sáng mắt lên đâu.”

“Wow, cái gì gọi là ‘tâm đầu ý hợp’ vậy? Xin đại tiên chỉ dạy...”

“Cả đám các cậu cút tới đại ngục đi! Tôi nói, tổ trưởng mà cần phải tìm người yêu sao? Các cậu không nhìn thấy Phương tổ trưởng tổ phòng chống ma túy à, người ta là thanh mai trúc mã của tổ trưởng mấy người đấy.”

“Phanh” một tiếng, Âu Dương Duệ lúc mở bia không chú ý lực đạo trên tay, bọt trắng lạnh cóng văng tung tóe, vừa lúc bắn hết lên người Hàn Khải ngồi bên cạnh, anh hoảng sợ nhìn quần áo ướt hơn phân nửa trên người mình, cười mắng: “Cậu mới uống nhiều đó mà đã say rồi à? May mắn chỉ mới mở chai bia thôi, lỡ súng cưỡi cò thì bảo tôi phải làm sao đây?”

Âu Dương Duệ ném chai bia trên tay đi, có chút vô lại cười cầu hòa: “Nên làm sao thì anh cứ làm vậy đi... Được rồi, anh mau cởi áo ra em giặt cho anh.”

“Thôi đi, cậu giặt? Cậu có bao giờ giặt tất của mình chưa hả? Đừng có giặt quần áo tôi đến không thể mặc được nữa, không không không.” Hàn Khải đẩy đôi bàn tay đang sờ soạng trên người mình ra: “Ngồi ăn phần của cậu đi, tôi vào thay quần áo.”

Lúc anh thay đồ đi ra, mọi người đang chơi trò đoán số, Âu Dương Duệ một mình đại chiến bát phương, mặt mày hớn hớn, dường như không có ai là đối thủ của cậu, tất cả đều bại trận, cậu nhóc vui vẻ cười ha ha, đưa tay đón anh: “Tổ trưởng tới rồi!”

“Đi đi đi, tự mình chơi tiếp đi.” Hàn Khải ngồi cạnh bếp lò, cùng mọi người cạ chai, nhìn Âu Dương Duệ tiếp tục thần khí mười phần ra tay, vừa nhanh vừa mạnh, không kìm được liền nở nụ cười: “Thạch Đầu, cậu tới diệt bớt uy phong của nhóc kia đi.”

Thạch Lỗi luôn trầm mặc, nghe vậy cười cười, một tổ viên nghe thế lên tiếng: “Tổ trưởng, anhỡ sao?”

“Tôi? Tôi ước gì dập tắt được ngạo khí của cậu nhóc luôn ấy chứ, miễn cho tiểu hồn dẫn kia suốt ngày vênh đuôi lên trời.”

“Đây còn không phải là do anh mà ra hả?” Thạch Lỗi phá lệ mở miệng.

“Đúng a, đến cả tôi cũng dẫn bất lực với cậu nhóc ấy rồi.” Hàn Khải duỗi thắt lưng: “Phải nhân thời gian hai năm này, mài dũa cậu nhóc thật tốt, bằng không sau này thăng chức tính tình vẫn trẻ con thế thì cấp dưới nào chịu cho nổi đây.”

Thạch Lỗi miễn tuệ nhận ra hàm ý trong lời anh nói, trầm mặc một lúc rồi tiếp lời: “Âu Dương rất xuất sắc, anh không định giữ cậu ấy lại sao?”

“Giữ nhóc ấy để làm gì? Khiến tôi bức mình hả? Tôi còn muốn sống lâu vài năm.” Hàn Khải cười nói: “Nói tiếp, tôi sao nữa ngăn cản con đường thăng quan tiến chức của nhóc ấy chứ?”

“Ai thăng chức?” Âu Dương Duệ không biết từ bao giờ đã chạy đến, đầu đầy mồ hôi, trực tiếp cướp luôn chai bia trên tay Hàn Khải uống một hơi, mắt sáng long lanh hỏi: “Thạch Đầu thăng chức rồi sao?”

“Là nói cậu đó.” Hàn Khải đưa tay xoa loạn mớ tóc ngắn ngắn của cậu: “Cục trưởng nói, sang năm nữa sẽ điều cậu đến tổng cục thăng chức, bộ ngoại vụ đã để sẵn vị trí cho cậu rồi, cho thiên tài tinh thông 5 thứ tiếng của tổ ta thỏa sức tung hoành nhé.”

Anh vốn là nói giỡn, ai ngờ Âu Dương Duệ vừa nghe xong mặt liền trầm xuống: “Em không đi!”

Nhóc con tức giận vẻ mặt cũng vô cùng dễ thương, Hàn Khải thầm nghĩ, tiếp tục đùa cậu: “Thái độ của cậu là sao đây? Bình thường lệnh điều động nhân viên tới phiên cậu nói đồng ý hay không đồng ý sao?”

“Em! Không! Đi! Em sẽ ở lại tổ chuyên án đặc biệt, chỗ nào cũng không đi!” Âu Dương Duệ đề cao thanh âm, hung tợn nói, làm mọi người đang chơi vui vẻ ở bên kia vô cùng kinh ngạc, tất cả đều nhìn về phía cậu.

Hàn Khải nửa thật nửa giả mặt có chiều nghiêm trọng: “Cảnh sát Âu Dương, tôi lệnh cho cậu phải phục tùng mệnh lệnh!”

“Rầm” một tiếng, Âu Dương Duệ hung hăng ném chai bia trên tay xuống đất tạo ra tiếng vang thật lớn, sau đó xoay người bỏ đi, mọi người hai mặt nhìn nhau không biết việc gì đã xảy ra.

“Các cậu ăn tiếp đi, tôi đến xem nhóc ấy thế nào.” Hàn Khải đứng lên, vỗ vỗ bụi đất bám trên quần, cười tự giễu: “Đùa nhóc ấy hơi quá nên chọc nhóc ấy xù lông rồi.”

Mọi người lúc này mới yên tâm, vừa cười nhạo anh “tiếp tục cưng chiều nhóc ấy”, vừa chơi đùa vui vẻ.

Biệt thự bên bờ biển được xây bên cạnh một khe núi, Hàn Khải đã đi khá xa, gần tới giữa sườn núi anh mới thấy Âu Dương Duệ mặc chiếc áo sơ mi trắng ngồi trên một tảng đá, hướng mặt về phía đại dương mênh mông, ngẩn người.

“Sao vậy, giận tôi thật sao?” Hàn Khải ngồi cạnh cậu: “Cậu vẫn là một đứa trẻ lên 5 hả? Vừa nghe bảo phải cùng bạn bè trong vườn trẻ chia xa là lập tức hết khóc lại quậy, việc điều động công tác bình thường như thế mà cũng giận dữ cho được à? Có phải là mãi mãi không được gặp nhau nữa đâu.”

“Em chỗ nào cũng không đi, chỉ muốn ở đây thôi.” Thanh âm Âu Dương Duệ vô cùng quật cường, mang theo chút âm rung: “Mỗi ngày đều như thế này rất tốt, chúng ta luôn ở cạnh nhau, cùng tập huấn, cùng đi làm, cùng hành động, cùng bắt tội phạm,... Cùng uống rượu, ăn cơm, nghỉ cuối tuần,...”

“Cậu a, suy nghĩ y hệt trẻ con vậy.” Hàn Khải vỗ vai cậu nhóc: “Làm bạn bè đâu nhất định phải mỗi ngày đều sinh hoạt cùng nhau phải không? Đến một nơi mới, tiếp xúc những hoàn cảnh công việc mới cậu sẽ càng có thêm nhiều bạn bè, việc chuyển cậu đến nơi khác đâu có nghĩa là chúng tôi sẽ quên cậu. Vả lại chuyện này cũng còn lâu, nghĩ nhiều như thế làm gì?”

“Em không muốn đi.” Âu Dương Duệ không thèm nhìn anh lấy một cái, ánh mắt đen láy nhìn nhìn đại dương dập dờn trong đêm, từng chữ từng chữ một nói: “Em muốn cùng anh ở một chỗ, không được sao?”

“Tiểu quý, cậu đùa tôi đấy à?” Hàn Khải đỡ khóc đỡ cười ghé đến, thấp giọng hỏi: “Cậu chưa bao giờ gặp một tổ trưởng nào để nói chuyện như tôi chứ gì? Tôi có nên thu thập cậu một chút không đây, miễn cho cậu leo lên đầu lên cổ tôi ngồi.”

Anh định tỏ vẻ hung dữ để dọa cậu một chút, nhưng Âu Dương Duệ chợt quay người, ánh mắt đối diện với anh, trong một chớp lát, Hàn Khải cảm thấy trái tim mình nặng nề đập một nhịp, anh nhanh chóng xoay người tránh đi, ảo giác, đúng, nhất định là ảo giác của mình, tại sao anh lại thấy trong ánh mắt Âu Dương Duệ mang loại cảm xúc dường như là...

Chắc là tại trời tối, nên cậu nhóc mới thả lỏng nói ra những lời thật lòng chẳng?

“Em, muốn ở cùng một chỗ với anh, Hàn Khải.” Âu Dương Duệ vẫn duy trì một tư thế, nhẹ giọng nói, khoảng cách có chút gần, hơi thở ấm nóng của cậu phả lên gương mặt anh, rất nóng, nhưng những lời cậu nói lại khiến anh cảm thấy rất lạnh: “Em thích anh.”

Tổ trưởng tổ chuyên án đặc biệt tài hoa vô song, Tổng thanh tra Hàn Khải, trong một khắc này, thế nhưng lại chỉ muốn chạy trốn khỏi nơi đây, anh cố gắng giữ bình tĩnh, ra vẻ thoải mái nói: “Tôi cũng rất thích cậu, anh lại có thể không thích một cấp dưới như cậu chứ... Chúng ta là bạn bè mà, phải không?”

“Em thích anh không phải là tình cảm bạn bè.” Âu Dương Duệ nhìn anh chằm chằm khiến anh không tự chủ được phải cúi đầu, đánh cho mình một tiếng trống cổ vũ cậu nói: “Đó là tình cảm giữa tình nhân với nhau, Hàn Khải, em thích anh, em yêu anh.”

10. Chương 4-2

Hàn Khải rất muốn cười to lên, sau đó cho cậu một đấm thật mạnh, mắg cậu nhóc lông còn chưa dài mà bày đặt yêu đương cái gì, nhưng khi nhìn vào ánh mắt chuyên chú của Âu Dương Duệ, anh làm không được.

“Âu Dương.” Anh chậm chước rồi nói: “Cậu còn rất trẻ, cần bản là chưa xác định được mục tiêu của cuộc đời mình, cậu có sự kiêu ngạo bẩm sinh, cho nên mọi việc cậu làm đều vô cùng tùy hứng, tôi sợ dĩ muốn rèn luyện cậu cũng là vì nguyên nhân này, tôi hy vọng cậu có thể vững bước trên con đường mình đi, như thế tôi mới yên tâm được.”

“Em không muốn nghe anh thuyết giảng về triết lý nhân sinh trong cuộc sống của em.” Âu Dương Duệ nóng vội cắt ngang lời anh nói: “Em chỉ cần biết, anh...”

Cậu không nói thêm gì nữa, nhưng ý trong lời nói thì ai cũng hiểu.

“Tôi có thích cậu không à?” Hàn Khải hiện tại đã dần bình tĩnh lại, vô cùng bình thản tiếp lời cậu, nhìn cổ của nhóc con ngồi bên dần đỏ ửng lên, anh có chút bất đắc dĩ rồi lại có chút buồn cười: “Đúng, tôi thừa nhận là tôi thích cậu.”

Ánh mắt Âu Dương Duệ sáng rực lên, nhưng câu nói tiếp theo của Hàn Khải lại làm cậu rơi xuống vực sâu: “Nhưng đó không phải là tình cảm mà cậu nghĩ, tôi tán thưởng con người cậu, thích cậu, là bạn bè, là anh em, nhưng đó không phải tình yêu.”

“Anh em...sao?” Thanh âm Âu Dương Duệ rất thấp, tràn ngập chua xót: “Giống như tình anh em của bọn Thổ Lang... Tình nguyện vì hắn mà đi cướp ngục?”

Hàn Khải đặt tay lên vai Âu Dương Duệ, dùng sức nắm chặt lấy: “Tôi sẽ không phạm tội vì cậu, nhưng tôi có thể cùng chết với cậu, đây mới là anh em.”

Âu Dương Duệ đột nhiên nở nụ cười, quay mặt sang nơi khác khiến anh không thể nhìn thấy cảm xúc của cậu, khàn giọng nói: “Sống chết cùng bạn bè, tình anh em nghĩa khí của người Trung Quốc là vậy sao? Tôi muốn không phải cái loại tình cảm này!”

“Tôi hiểu, cậu từ nước ngoài trở về, tư tưởng rất rộng mở, nhưng thật xin lỗi, tôi không thể đáp lại tình cảm của cậu được.”

“Việc này anh có lỗi gì đâu, chả ai quy định nếu tôi thích anh thì anh cũng phải thích tôi cả.” Âu Dương Duệ phẫn chấn lại, hít sâu vài lần, rốt cuộc cậu đã có thể bình tĩnh quay lại nhìn anh: “Chỉ là tỏ tình thất bại thôi, anh không phải từng bảo đường đời của em rất thuận lợi sao, cần phải có một lần thất bại mới làm em sáng suốt ra, việc này chắc được tính là 1 lần rồi nhỉ.”

Hàn Khải cười cười, vươn tay về phía cậu: “Vẫn là anh em tốt?”

“Vâng.” Âu Dương Duệ hơi do dự, đưa tay cầm lấy tay anh, ngón tay thon dài nắm lấy bàn tay hơi lạnh của cậu, Hàn Khải siết chặt một cái rồi mới buông ra: “Được rồi, trở về uống rượu tiếp đi, mọi người đang lo lắng cho cậu lắm đấy.”

“Không muốn, tổ trưởng, cho dù là thương cảm em cũng được, ngồi cùng em một lát đi.”

Hàn Khải giả vờ thoải mái nắm bờ vai cậu kiên quyết kéo lên: “Giả vờ buồn rầu gì chứ, cảnh sát Âu Dương! Cậu mà cũng cần tôi phải đồng tình nữa sao? Sang năm lên chức đồn đốc cao cấp rồi, sau đó được điều về trụ sở chính, cậu còn trẻ như vậy, ưu tú như vậy, đi tới chỗ nào cũng có ngày trở thành ngôi sao sáng thôi, tiểu hồn dẫn tiền đồ vô lượng này, còn cần tôi phải đồng tình với cậu sao? Cậu phải biết đồng cảm cho tôi mới phải chứ. Đi nào đi nào, khó được một ngày nghỉ, mọi người nên cùng nhau vui vẻ mới đúng.”

Âu Dương Duệ bị anh kéo đi hai bước, đột nhiên hỏi: “Sếp, anh thích Phương tổ trưởng phải không? Chính là loại... thích của tình cảm nam nữ ấy?”

Hàn Khải nhúu mày, có chút khó xử, tên tiểu hồn dẫn này, nghĩ thế nào lại hỏi tới Gia Nghi?

Khi trong đầu xuất hiện hình ảnh của Phương Gia Nghi, anh cũng tự hỏi bản thân, cảm tình của anh đối với Phương Gia Nghi, là yêu sao? Là bạn bè cùng nhau lớn lên từ nhỏ, bởi vì một bên được nhận nuôi tạo ra chênh lệch về thân phận mà từ từ xa cách, sau ngần ấy năm lại tình cờ gặp nhau, quả thật là kịch bản tiêu chuẩn của mấy bộ phim lúc 8 giờ, cái này không gọi là duyên phận, thì là gì đây?

“Ừ.” Anh mơ hồ đáp.

“Tương lai anh sẽ kết hôn với cô ấy sao?” Âu Dương Duệ quyết không bỏ qua, hỏi.

Kết hôn... Ba mươi một tuổi, cũng nên suy nghĩ một chút về vấn đề này, dù sao mình vẫn luôn khát khao về cuộc sống gia đình, nếu là như vậy, Gia Nghi là một lựa chọn tốt.

“Ừ.” Anh không rảnh nghĩ nhiều, vội vàng gật đầu.

Âu Dương Duệ giống như thờ phào nhẹ nhõm, giẫy khởi tay anh, đối mặt, nghiêm túc nói: “Em chúc hai người hạnh phúc.”

Vươn tay hung hăng捏 mũi cậu một cái, Hàn Khải cười nói: “Cậu nghĩ cứ chúc phúc xong vậy là xong sao? Đến đám cưới nhớ kỹ bỏ tiền mừng nhiều một chút, đến khi tụi tôi có con sẽ để nó nhận cậu làm cha nuôi, tiền học phí và sinh hoạt hằng năm đều để cậu bao hết.”

Thực ra anh căn bản không nghĩ xa như vậy, trước hôm nay, trong đầu anh căn bản không có ý nghĩ “kết hôn cùng Phương Gia Nghi”, nhưng vươn vào cục diện xấu hổ này, anh nghĩ cứ nói vậy, sẽ làm cậu nhóc triệt để cắt đứt loại ý niệm hoang đường đó trong đầu.

Trên mặt Âu Dương Duệ xuất hiện ý cười, gật đầu: “Nhất định.”

“Được rồi, đi thôi, nếu còn không về thì chắc rượu thịt đều bị đám kia chén sạch mất, nửa đêm cậu có than đói cũng chả ai cứu nổi đâu.” Hàn Khải vẫn như bình thường, một phen kéo Âu Dương Duệ hướng về phía biệt thự đi đến.

Sáng thứ hai, Hàn Khải nhận được yêu cầu xin hợp tác từ tổ phòng chống ma túy, cục trưởng đã phê chuẩn nên phải chuẩn bị họp bàn, anh suy nghĩ một chút, rồi gọi qua cho Phương Gia Nghi hẹn thời gian, sau đó rời khỏi phòng làm việc, sắp xếp: “Hiếu Diễm, chiều nay 2 giờ em theo anh qua họp bên tổ phòng chống ma túy.”

“Tuân lệnh, tổ trưởng.” Đồng Hiếu Diễm đáp lời anh trước rồi mới tò mò hỏi: “Tổ trưởng, gần đây em thấy anh có phải hơi quá tập trung bồi dưỡng em rồi không, trước kia mấy việc thế này anh rất thích để Âu Dương ra mặt mà?”

“Bởi vậy nên cả đám các cậu mới ngay cả báo cáo cũng chẳng thèm viết, tôi là đang cảnh cáo đấy.”

Hàn Khải liếc nhìn xung quanh: “Buổi diễn tập bắt cóc tuần trước phải giao báo cáo cho tôi trước tối nay. Đừng tưởng rằng thắng một lần là có thể không viết.”

Giwax một đám người đang tỏ vẻ bị thương tốt độ anh chợt nhìn thấy bàn làm việc của Âu Dương trống không, anh đi tới gõ một cái: “Âu Dương đâu rồi?”

“Cậu ta vẫn chưa đến.” Thạch Lỗi trả lời.

Vừa nói xong, cửa ở hành lang phá mở ra một cách bạo lực, Âu Dương Duệ hồng hộc vọt vào, trong miệng lẩm bẩm “xong, xong”, thiếu chút nữa thì nhào vào ngực Hàn Khải, cậu vội vàng lui về sau từng bước, thở phì phò, nói không ra hơi.

“Cậu làm trò gì thế, muộn cũng đã muộn rồi, chạy nhanh thế làm gì.” Hàn Khải cau mày nhìn cậu, cậu nhóc này thích ngủ nướng, cả bữa sáng cũng không ăn chỉ vì có thể ngủ thêm 15 phút, việc này anh sớm biết, nhưng cứ tiếp tục thế thì không ổn, nhìn mồ hôi nhễ nhại trên trán Âu Dương Duệ, anh lại có chút không vui: “Sợ muộn thì rời giường sớm một chút, lần sau phải chú ý!”

“Vâng, thưa sếp.” Âu Dương Duệ trả lời rồi quay về vị trí của mình, uống ừng ực cả ly nước cậu mới bình ổn được nhịp thở của mình.

Hàn Khải đi vào phòng làm việc, chốc lát lại đến thăm dò: “Âu Dương, đến đây.”

Âu Dương Duệ chần chờ một chút, rồi chậm rãi đi vào, lần đầu tiên cậu không trực tiếp ngồi lên ghế, đứng thẳng, gương mặt tuấn tú có vẻ không được thoải mái lắm nhìn Hàn Khải.

“Ngồi đi, còn đợi tôi mời cậu sao?” Hàn Khải chỉ chỉ cái ghế trước mặt.

Âu Dương Duệ ngồi xuống, còn chưa kịp nói, Hàn Khải nhìn chằm chằm cậu hết nửa ngày, bỗng nhiên phụt một tiếng bật cười, đem hộp đồ anh mua tới cùng với 1 ly sữa nóng đưa cho cậu: “Từ khi biết cậu tới nay, lần đầu tiên tôi thấy cậu ngoan như vậy đó, thật đúng là làm tôi không quen mà, đây, bữa sáng.”

Âu Dương Duệ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh, Hàn Khải tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Tôi không nỡ để cấp dưới đắc lực của mình đói bụng đến nỗi đau dạ dày phải lăn lộn tại văn phòng đâu, thế nào, hơn nửa năm ăn sáng miễn phí, hiện tại lương tâm bất an, muốn trả tiền cho tôi?”

Hóa ra... Cho tới bây giờ em chỉ là một cấp dưới đắc lực mà anh tán thưởng thôi sao...

Âu Dương Duệ miễn cưỡng cười một cái, mở hộp đồ ăn ra, bên trong là sandwich cá tuyết cậu thích nhất, sữa cũng nóng vừa phải, hết thấy đều giống như những bữa sáng khác, trong thoáng chốc, cậu còn tưởng rằng chuyện cuối tuần ngày đó chưa bao giờ xảy ra.

“Lúc này ở trên đường thấy việc nghĩa nên hăng hái làm anh hùng sao?”

“Ah.” Tỉ mỉ nhai nuốt, rau xà lách tươi lẫn vào cá tuyết ăn rất ngon, hương vị chậm rãi lan tràn trong khoang miệng.

“Người ta còn gọi cho tôi khen ngợi cậu nữa đó, một mình chạy qua bốn con phố, tên trộm đều bị cậu dí đến mệt, lực chân không tồi.”

“Việc nhỏ á mà.”

“Vậy nên cậu cũng ngậm miệng không thêm nói với tôi? Để tôi chăm công cậu đi muộn, cậu nghĩ xem, oan uổng cậu như thế tôi cảm thấy có lỗi vô cùng, nên phải mua đồ ăn vặt cho cậu để giải thích, cậu có phải cố tình đặt bẫy cho tôi nhảy vào không thế hả?”

Âu Dương Duệ nhấp một hớp sữa, ngẩng đầu cười thật tươi: “Sếp thật tài ghê, có thể nhìn thấu mọi việc.”

“Tiểu hồn đản.” Hàn Khải cười mắng một câu: “Nhanh ăn đi, ăn xong rồi đi ra chuẩn bị, chúng ta lại có hành động.”

“Vâng.” Âu Dương Duệ hai ba cái nhét sandwich vào trong miệng, cầm ly sữa đổ hết vào: “Lúc nào cũng sẵn sàng!”

Hàn Khải nở nụ cười, tình huống anh lo lắng nhất cuối cùng không xảy ra, Âu Dương Duệ vẫn là Âu Dương Duệ, không bị việc kia ảnh hưởng, cũng phải thôi, cậu nhóc mới hai mươi ba tuổi, hiểu được cái gì gọi là yêu chứ, rất ngây thơ lại rất tùy hứng, bắt được ai đó là liều mạng làm nũng, chắc vì thế mới có thể nói ra những điều kỳ lạ như vậy, cái gì mà thích anh... Chỉ sự ngưỡng mộ giống như đối với anh trai mà thôi, giống như anh này, cũng xem cậu như em trai mà thương yêu.

Bọn họ cứ như vậy bên nhau, không phải rất tốt sao?

Tổ phòng chống ma túy lần này định tiến hành thu một mẻ cá lớn, lần trước sau khi bắt được một số lượng lớn ma túy, nguồn cung đại phương bắt đầu khắt trương, lại có thêm càng nhiều người mua sau màn trời lên mặt nước, vận dụng một lộ tuyến buôn lậu khác, địa điểm giao hàng cư nhiên lại chọn một khu vực khá tập nập, khiến cho hành động của tổ phòng chống ma túy bị cản trở rất lớn, để giảm thiểu việc có thể thương tổn đến người dân, Phương Gia Nghi phải lần thứ hai xin sự giúp đỡ của tổ hành động đặc biệt.

Hàn Khải đối với lần hành động lần này đặc biệt coi trọng, cùng Phương Gia Nghi thương lượng chi tiết chừng mấy ngày, chuẩn bị ba phương án khác nhau, chỉ chờ tay trong vừa báo cáo liền lập tức hành động, tổ viên của tổ hành động đặc biệt mấy ngày nay đều ngủ ở cục cảnh sát, tùy thời chuẩn bị xuất kích.

Rất không may chính là, hôm nay Hàn Khải nhận được thông báo của cục trưởng, cảnh sát quốc tế có một chút tư liệu mật muốn gặp cảnh sát bản địa để chuyển giao, trong đó bộ phận chống khủng bố muốn hợp tác với tổ hành động đặc biệt, nhất định Hàn Khải tự mình dự họp.

Ngày hôm nay sẽ có hành động sao? Ai cũng không biết, nhưng trong lòng Hàn Khải luôn mơ hồ thấy bất an.

Anh ổn định một chút tâm tình của mình, ra ngoài phân phó Thạch Lỗi tạm đại diện vị trí chỉ huy của mình, căn dặn cậu vạn nhất có hành động gì thì cứ dựa theo kế hoạch định trước mà làm, cùng tổ phòng chống ma túy chung sức hợp tác vân vân, khiến cho mọi người nháy mắt với nhau, Đồng Hiểu Điềm thấp giọng nói: “Trước đây tổ trưởng có bao giờ lải nhải nhiều thế đâu, sao hôm nay lại?” “Em không hiểu đâu, cái này gọi là quan tâm sẽ bị loạn.”

“Đúng vậy, Ngụy Bằng Vũ, tôi quan tâm cậu lắm đó, tôi sợ đến lúc đó cậu lại ngủ quên mà chậm trễ hành động.” Hàn Khải gõ cậu một chút, rồi đi ra ngoài, ngẫm lại anh vẫn là không yên lòng, sau đó anh đến cạnh Âu Dương Duệ, trầm ngâm, không biết nên nói cái gì cho phải.

“Sếp, anh đừng bảo là anh lo cho em đó?” Âu Dương Duệ ngậm khoai tây chiên nhìn tư liệu, ngẩng đầu vô tội nhìn anh: “Bằng không anh phát cho tụi em mỗi người một cái đồng hồ báo thức đi?”

“Đúng vậy, tôi chắc nên đặt cho cả đám các cậu một phòng trong khách sạn rồi kêu phục vụ gọi dậy mới đúng.” Hàn Khải nhu loạn tóc của cậu, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe được nói: “Âu Dương, tôi không hy vọng cậu lẫn lộn giữa công tư, hiểu không?”

Mặt của Âu Dương Duệ cứng lại một chút, sau đó xán lạn nở nụ cười: “Sếp, anh nghĩ em là con nít ba tuổi hả?” Mặt cậu híp lại, bàn tay đặt ngang trên trán: “Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ, không thương vong, sir!”

11. Chương 5-1

Từ khi ngồi trong phòng họp cách ly để chuẩn bị hội thảo bí mật, tâm trạng Hàn Khải vẫn luôn bất an, anh không biết vì sao mình lại lo như vậy, phải chăng là vì anh quá lo cho Âu Dương? Nghĩ vậy, anh đột nhiên muốn bật cười, thật là, nếu anh lo lắng, thì nên lo lắng cho Phương Gia Nghi mới đúng, tổ chuyên án đặc biệt là do một tay anh huấn luyện, Thạch Lỗi cũng đã nhiều lần tự mình dẫn đội phá những vụ án đột xuất, họ hẳn sẽ không phạm sai lầm gì đâu.

Nhưng thật ra Gia Nghi... cô ấy có chút liều lĩnh.

“Tổng thanh tra Hàn, có thể bắt đầu rồi chứ?” Vị cảnh sát do đội cảnh sát quốc tế điều tới lịch sự hỏi anh, sau khi anh trả lời, thì người đó đưa tay mở máy chiếu lên, Hàn Khải thu hồi những suy nghĩ mông lung trong đầu lại, nghiêm túc tập trung.

Nguyên một ngày đều ở trong phòng họp bí mật, bữa trưa cũng chỉ ăn qua loa một cái hamburger cho xong. Bởi vì đây là tư liệu tuyệt mật nên không ai có quyền sao chép lại, Hàn Khải chỉ còn cách ghi nhớ hết mọi thứ vào đầu, số lượng thông tin khổng lồ vô cùng hỗn loạn và phức tạp. Thời điểm anh mở cửa ra, những tia sáng từ ánh đèn trên hành lang làm chói mắt anh, thậm chí ngay cái giờ phút ấy anh cảm thấy dường như mây dờ đã trôi qua.

Mấy giờ rồi? Anh xoay đồng hồ của mình lại rồi nhìn thoáng qua, đã tám giờ tối rồi, nếu bây giờ chạy về cục cảnh sát khu Bắc, thì phải ghé chỗ nào đó mua cho đội bữa khuya, đề phòng việc nửa đêm Âu Dương lại kêu la thảm thiết than đói.

“Tổ trưởng Hàn!” Có một cảnh sát đứng trước cửa, giống như đang đợi anh ra, trên mặt tỏ vẻ vô cùng lo lắng, khi vừa thấy anh rời khỏi phòng, người kia hơi chùn chân.

Lòng Hàn Khải bỗng trầm xuống, có chuyện gì xảy ra sao?

“Hôm nay lúc ba giờ hai mươi bảy phút chiều, tổ phòng chống ma túy ở khu Bắc và tiểu đội chuyên án đặc biệt hợp tác hành động, bắt Khởi Sĩ Lâm đang tiến hành giao dịch ma túy trên đường lớn, trong lúc hành động có nghi phạm chống cự, hơn nữa còn kích nổ hàng loạt quả bom!”

“Có thương vong không?” Hàn Khải nóng nảy cắt ngang lời đối phương, người kia hơi chần chừ một chút rồi gật đầu: “Cảnh sát Âu Dương Duệ của tổ chuyên án đặc biệt bị trọng thương, hiện đang cấp cứu ở bệnh viện.”

Âu Dương!

Hàn Khải không biết mình đã lao ra khỏi tổng cục bằng cách nào, sau khi cố gắng làm đầu óc mình tỉnh táo trở lại, anh đã thấy mình ngồi trên xe, hơn nữa còn đang phóng vút qua một trạm đèn đỏ, tay anh nắm chặt điện thoại, theo bản năng ấn xuống dây số của Âu Dương Duệ, nhưng với tình trạng hiện nay, đương nhiên là không có ai cầm máy.

“Tôi X!” Anh hung hăng mắng một câu, ngắt cuộc gọi, lần này anh gọi qua cho Thạch Lỗi, cuộc gọi vừa thông anh liền nghe đến những tiếng ồn ào tranh cãi từ đầu dây bên kia truyền đến, thanh âm của Thạch Lỗi có vẻ càng thêm nặng nề: “Tổ trưởng, anh lúc nào thì có thể về?”

“Ngay lập tức, tình hình của Âu Dương thế nào rồi? Có nguy hiểm không? Bác sĩ nói sao?” Đầu dây bên kia đột nhiên rơi vào một mảnh yên lặng, vào lúc này đây Hàn Khải cảm thấy tim mình như ngừng đập, anh căn bản không dám tưởng tượng, tin tức từ sắp nghe được sẽ như thế nào.

“Cậu ấy bị dư chấn của vụ nổ hất từ lầu cao 12m ngã xuống đất, vẫn đang phẫu thuật, bác sĩ nói sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng mà...”

Hàn Khải nện một cái thật mạnh vào giữa tay lái, tiếng còi chói tai vang lên càng làm nổi lo trong lòng anh không cách nào phát tiết: “Nói!”

“Gãy xương thất lưng.” Giọng Thạch Lỗi thấp đến độ hầu như không nghe thấy.

“Tôi đến ngay.” Hàn Khải cúp điện thoại, theo bản năng kháng cự tin tức tàn khốc vừa nghe, anh không thể nào không biết việc gãy xương thất lưng sẽ ảnh hưởng đến thân thể như thế nào!

Cậu nhóc khỏe khoắn, tràn đầy sức sống, thích chạy thích nhảy, xán lạn tựa như tất cả ánh sáng trên thế giới này đều chiếu rọi về phía cậu – Âu Dương Duệ?

Cậu nhóc ưu tú, thông minh, dù là cận chiến hay bắn súng vẫn luôn đứng đầu – Âu Dương Duệ?

Cậu nhóc luôn ở buổi huấn luyện chống khủng bố tranh giành việc tiêu diệt tên đầu não với anh, sau đó đứng trước mặt anh cười ha ha – Âu Dương Duệ?

Điều đó không có khả năng!

Anh một đường vượt đèn phóng như bay tới bệnh viện, bên ngoài phòng phẫu thuật tập trung đầy đủ các thành viên trong tổ chuyên án đặc biệt, mỗi người đều mang sắc mặt nặng nề, cánh tay Đồng Hiểu Điềm còn đang quần bằng vải, máu tươi thấm đỏ một mảnh, Ngụy Bằng Vũ cầm ly cà phê để cô uống, Thạch Lỗi thì ngồi trên ghế, những người khác hoặc đứng hoặc ngồi xổm dưới đất, ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào ánh đèn màu đỏ phía trên cánh cửa phòng phẫu thuật, nghe thấy tiếng chân anh, cả đám cũng nghiêng mặt nhìn sang.

Hàn Khải thở hổn hển, ánh mắt đảo qua tất cả những gương mặt vô cùng mệt mỏi và bị thương kia, sau đó dừng lại trên cánh cửa đóng chặt cuối hành lang.

“Thạch Lỗi ở lại, những người khác về nghỉ đi, sáng mai đến giao báo cáo cho tôi.” Qua một lúc lâu sau, anh mới cất lời.

“Tổ trưởng, báo cáo em có thể ở đây viết cho anh, để tụi em đợi Âu Dương ra đi.” Đồng Hiểu Diễm dần dần nói, những người khác cũng gấp gấp phụ họa theo: “Đúng vậy, bọn em muốn chờ ở đây, ít nhất như vậy... tâm cũng kiên định hơn.”

“Cả đám các cậu không thèm nhìn lại bộ dạng của mình bây giờ, muốn ở lại đây chờ, chờ cái gì! Chờ bọn trộm tự mình chạy đến đây để các cậu bắt sao?! Hay là các cậu có thể thay thế bác sĩ cứu cậu ta?” Thanh âm Hàn Khải không lớn, nhưng lại khiến cho cả đám cúi gầm mặt: “Tất cả quay về ngủ cho tôi!”

Sau khi thấy mọi người đi hết, anh mới xoay người nói chuyện với Thạch Lỗi: “Cậu nói đi, sao lại thành ra thế này.”

“Tình báo của tổ phòng chống ma túy không sai, xé chiều hôm nay quả thật là cs người giao dịch ma túy ở hiện trường, nhưng đó lại là một nơi rất sâu uất, có nhiều dân thường, không dễ kiểm soát, hơn nữa, việc ngoài ý muốn chính là trên tuyến đường mà bọn buôn ma túy chạy trốn có đặt bom, có người kích nổ sớm khiến Âu Dương bị trọng thương.”

“Kích nổ sớm?” Hàn Khải nhíu mày.

“Đúng vậy, tên nghi phạm thứ hai bị nổ chết tại chỗ, có thể là do bọn chúng tính sai. Nhưng cá nhân em nghĩ, có lẽ bọn chúng không phải người đặt bom ở đó, rất có khả năng là do người khác làm. Hơn nữa trước khi bắt đầu hành động, Âu Dương có bảo em rời khỏi nơi đó... Hình như cậu ấy nghi ngờ thông tin bên mình có vấn đề.”

“Tại sao không dừng lại để kiểm tra và loại bỏ mọi nguy cơ rồi tiếp tục hành động?”

Thạch Lỗi đứng nghiêm, tận lực không để cảm xúc xen vào nói: “Chúng em có kiểm tra qua, thông tin vô tuyến và tần số cảnh sát không có bất cứ vấn đề gì, cậu ấy cũng không thể nêu rõ vấn đề nằm ở đâu, chỉ nói là do trực giác mách bảo, Phương tổ trưởng không chấp nhận lí do đó của cậu ta.”

“Vậy còn cậu?”

“Em rất muốn tin Âu Dương, nhưng cậu ta không có bằng chứng, cho nên em cũng đồng ý với ý kiến của tổ trưởng Phương, hành động như kế hoạch đã bàn.”

“Sau đó thông tin có bị cản trở không?”

“Không.”

“Âu Dương bị dư chấn hất ngã khi bắt bọn buôn ma túy sao? Cậu ta sao lại nóng nảy như thế chứ?” Thời điểm anh thốt ra tên cậu, cả trái tim anh đều đang run rẩy, anh phải cố hết sức nghiền chặt răng mới có thể giải quyết công việc bằng một thái độ bình tĩnh.

Thạch Lỗi trầm mặc một chút, thấp giọng nói: “Cậu ấy vì che chở cho tổ trưởng Phương nên mới không né đi, lúc đó cô ấy đang xông lên phía trước.”

Hàn Khải cười khổ: Tại sao lại như vậy... Anh chỉ nghĩ Gia Nghi có chút nôn nóng muốn lập công để có thể đứng vững trong tổ phòng chống ma túy, cũng có thể giải thích là cô muốn mong chóng phá án, cho nên anh vui vẻ ủng hộ, ai biết rằng cô lại liều mạng như vậy.

Còn Âu Dương... Âu Dương... Âu Dương...

Ánh đèn màu đỏ phía trên cánh cửa phòng phẫu thuật vụt tắt, y tá đẩy băng ca đi ra, Hàn Khải nhanh chóng chạy theo, nhìn Âu Dương Duệ đeo mặt nạ dưỡng khí, im lặng mê man, trên mặt còn có một vết máu chưa lau, lông mi thật dài in bóng trên gò má tái nhợt, lỗ mũi tạo thành một cái bóng.

“Âu Dương?” Anh nhẹ giọng kêu tên cậu nhóc dù biết cậu sẽ không đáp lại, dường như anh vẫn luôn hy vọng kì tích sẽ xuất hiện, cậu nhóc sẽ bất chợt mở mắt ra, sau đó cười hì hì nhìn anh, kêu vang: “Tổ trưởng! Em đói bụng!”

“Mời anh tránh ra, chúng tôi muốn đưa bệnh nhân đến phòng bệnh.” Người y tá nhẹ nhàng nhắc nhở anh: “Thuốc tê phải đến sáng sớm ngày mai mới hết tác dụng, cậu ấy sẽ không tỉnh nhanh như vậy đâu.”

Hàn Khải lui về sau từng bước từng bước một, nhìn theo bóng dáng bác sĩ, cổ họng anh nghẹn ứ, không thể cất lên nổi cái từ tàn khốc kia. Bác sĩ cũng thường thấy những trường hợp như vậy, đồng tình nhìn anh, kéo khẩu trang xuống than thở: “Xương sống dập nát, cuộc giải phẫu rất thành công. Nhưng phải đợi đến ngày mai khi bệnh nhân tỉnh lại chúng tôi mới có thể kiểm tra bước tiếp theo, nhưng, tôi nghĩ mọi người nên chuẩn bị tâm lý...”

Bảo Thạch Lỗi đi về, Hàn Khải mờ mịt vào phòng bệnh, ngồi xuống bên giường của Âu Dương Duệ, trong phòng rất yên lặng, chỉ có tiếng máy theo dõi nhịp tim cứ vang lên từng hồi theo quy luật, Âu Dương Duệ vẫn nhắm chặt hai mắt, thân thể dưới tấm chăn màu trắng không hề có sức sống, không hề cử động.

“Tiểu hồn dẫn. Em tính làm cái gì vậy hả, biến mình thành thế này là sao đây? Không phải tôi đã bảo em không nên để cảm xúc cá nhân xen lẫn vào công việc rồi sao? Vì sao em chẳng biết nghe lời chút nào cả thế?” Hàn Khải khàn giọng nói, đưa tay nắm lấy bàn tay đang lộ ra bên ngoài tấm chăn của cậu, vẫn là nhiệt độ cơ thể lạnh lạnh, ngón tay thon dài nằm trong bàn tay anh rất nhanh liền trở nên ấm áp, vết chai thô ráp ở ngón trỏ của cậu nhẹ nhàng cọ lên lòng bàn tay anh, dường như vào lúc này đây anh lại nhìn thấy gương mặt bánh bao tỏ vẻ không phục của Âu Dương sau mỗi cuộc kiểm tra khẩn cấp, ánh mắt đen láy của cậu sẽ trừng anh, sau đó lại tươi cười xán lạn nhận thua: “I phục you, tổ trưởng.”

“Em mau tỉnh lại đi, mau nói cho tôi biết là em không sao đi, ah?” Anh nhẹ nhàng xoa gò má cậu, muốn lau đi vết máu chói mắt kia, cậu nhóc này rất thích sạch sẽ, sau mỗi buổi huấn luyện, lúc nào cậu cũng sẽ luôn miệng kêu to: bắn chết rồi, bắn chết rồi, sau đó lao vào phòng tắm, bất cứ khi nào, ở đâu, cậu nhóc cũng luôn giữ vững hình tượng tuấn lãng, nhẹ nhàng thoải mái của mình, trên mặt dính máu chắc hẳn sẽ làm em ấy khó chịu lắm.

“Tiểu hồn dẫn, tôi là tổ trưởng của em đó, tôi ra lệnh, cho em, mau chóng tỉnh lại, rồi đứng lên.” Giọng của Hàn Khải càng lúc càng trầm, cuối cùng gần như trở thành một lời van nài: “Em đồng ý đi được không? Em từ trước đến nay chưa từng khiến tôi thất vọng bao giờ, lần này cũng vậy, phải không?”

Ngón tay lướt nhẹ qua đôi mắt vẫn nhắm chặt của Âu Dương Duệ, hàng mi thật dày chạm vào lòng bàn tay anh, thật ngứa, vì sao anh chưa từng phát hiện ra cậu nhóc này có hàng mi vừa dài vừa dày giống như của những cô nhóc nhỉ? Khi cậu khép miệng không nói trông có vẻ đặc biệt dịu ngoan ha?

Đúng vậy, Âu Dương Duệ giống như một điểm sáng, bình thường cậu không hề như vậy, cậu rất hoạt bát, rất thích náo nhiệt, ngoại trừ thời gian làm việc ra thì chẳng khi nào cậu im lặng ngồi một chỗ, bị ánh mắt đen láy của cậu trừng, anh làm gì còn thời gian đi nghiên cứu lông mi của cậu, chỉ mỗi việc đấu võ mồm với cậu thôi là đã phí hết tâm tư của anh rồi, nào còn tâm trí để chú ý tới khi cậu im lặng thì sẽ như thế nào?

Hàn Khải bỗng nhiên cảm thấy thật mờ mịt, anh tự cho rằng tình cảm của mình đối với Âu Dương Duệ rất thuần khiết, chỉ đơn giản là thích và tán dương con người này, anh chưa từng gặp qua ai như Âu Dương Duệ, khí chất hào hoa phong nhã của cậu không giống những cảnh sát chuyên trách kỹ thuật khác, cũng không giống những cảnh sát dưới tay anh trải qua nhiều cuộc kiểm tra gắt gao từng bước từng bước một đi lên, cậu ưu tú đến mức không ai có thể chạm tay đến, nhưng chính cậu lại không cảm thấy mình ưu việt hơn người, mà ngược lại còn vô cùng thích chơi đùa cùng những người xung quanh, anh còn nhớ khi cậu vừa vào đội anh đã từng cố ý làm khó dễ cậu vài lần, cậu không chỉ hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc, hơn nữa chưa bao giờ tỏ vẻ tức giận hoặc không cam lòng, cậu luôn híp mắt lại, cười đến vô cùng xán lạn, tựa như cho dù anh có tỏ thái độ không tốt với cậu thì cậu vẫn vui vẻ chịu đựng.

“Vì sao chứ? Vì sao em lại nói thích tôi?” Anh tự lẩm bẩm: “Chúng ta tiếp tục như vậy không phải rất tốt sao?”

Nói như vậy, anh có thể không cần đối diện với cảm giác sợ hãi ở sâu trong nội tâm của mình, anh nghĩ mình đã giấu nó rất kỹ rồi và trên thực tế anh đã làm như vậy, thậm chí lý trí còn khiến anh tin tưởng tình cảm của anh đối với cậu chỉ là tình anh em, không phải là tình yêu đôi lứa.

Là tán thưởng, coi trọng? Là luyện tiết?

Vì sao anh lại không dám đối mặt với sự thật?

Vì sao đến lúc cậu đã nằm trước mặt anh như thế này, thì cái thứ tình cảm mà ngay cả anh cũng không biết tên kia lại cuộc trào dâng lên?

Lúc trước anh chưa từng nghĩ tới, sẽ có một ngày anh phải đối mặt với tình huống này. Anh luôn cho rằng mọi chuyện sẽ vẫn vậy, cậu với anh sẽ mãi là anh em tốt, là tay chân của nhau, chúng ta cùng nhau sát cánh chiến đấu, cùng kết hôn, cùng sinh tử, cứ như vậy trải qua một đời, tình cảm giấu dưới đáy lòng anh sẽ vĩnh viễn không nảy mầm, thậm chí anh cũng sẽ không biết đến sự tồn tại của nó.

Lựa chọn, là một việc rất tàn nhẫn, nếu anh và cậu ở trong giờ phút sống chết phải lựa chọn, anh sẽ không chút do dự nhường sự sống cho cậu, nếu anh và Phương Gia Nghi cũng cùng ở trong trường hợp tương tự, anh cũng sẽ trao cơ hội sống sót cho cô ấy... Nhưng mà... Nếu như cậu và Phương Gia Nghi ở trong giờ phút đó thì sẽ thế nào?

“Tiểu hồn dẫn, sao em lại muốn làm anh hùng cơ chứ...”

Anh khẽ sát vào lỗ tai của cậu, thanh âm Hàn Khải nói rất nhỏ: “Tôi chợt cảm thấy hình như mình không xứng đáng làm một cảnh sát, bởi vì tôi vậy mà lại nghĩ... em... nếu... không làm như vậy...”

Nếu như người nằm đây là Phương Gia Nghi, bản thân anh cũng sẽ đau khổ, cũng sẽ tức giận, nhưng không phải như thế này, cái loại cảm giác dường như cả thế giới đang lung lay sắp đổ, mọi thứ đều u ám, tối tăm, cái loại cảm giác tuyệt vọng như một thứ gì đó vô cùng quan trọng sắp biến mất, nó nặng nề đến nỗi khiến anh không thể thở, khiến tim anh như muốn ngừng đập.”

Hàn Khải nguyện ý đánh đổi mọi thứ để cứu vãn mọi chuyện, chỉ cần...

“Nếu...” Anh nhắm chặt mắt, thấp giọng nói: “Nếu em có thể tỉnh lại, vui vẻ chạy nhảy giống như trước kia, tôi sẽ nói cho em biết, tôi cũng yêu em... Là thứ tình cảm mà em vẫn hy vọng... được không?”

Anh nắm lấy bàn tay của Âu Dương Duệ, áp lên mặt của mình, vuốt ve, thăm dò, cực kỳ nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay của cậu nhóc.

“Chúng ta... bắt đầu lại một lần nữa, được không?”

12. Chương 5-2

“Tình huống chính là như vậy.” Thạch Lỗi nghiêm túc đứng thẳng trước bàn làm việc của Hàn Khải, trước mặt là toàn bộ báo cáo do tất cả các tổ viên thức đêm viết, Hàn Khải lật xem từng trang từng trang một thật tỉ mỉ.

Hôm nay khi anh rời khỏi bệnh viện, Âu Dương Duệ vẫn chưa tỉnh, dù cho gánh nặng trong lòng vẫn không thể trút xuống, nhưng anh vẫn phải trở về cục cảnh sát, toàn bộ đội viên đều tập trung đầy đủ, thậm chí có một số người bị thương cũng không vắng hợp, Thạch Lỗi là người thay mặt anh chỉ huy lần hành động này, báo cáo được chuẩn bị rất tốt, ánh mắt cậu ta đều đỏ ngầu.

“Xét trên phương diện khách quan, lần hành động này quả thật rất thành công, tổ phòng chống ma túy đã bắt được người cần bắt, ngoại trừ mấy tên nghi phạm bị nổ chết ngay tại hiện trường, không có con cá nào lọt lưới, ma túy cũng bị tịch thu ngay tại chỗ.” Bàn tay của Hàn Khải đặt trên chồng báo cáo thật dày của mọi người, nói từng chữ từng chữ một cách gian nan, không còn cách nào khác, anh không thể để cho cấp dưới của mình chịu thêm bất cứ áp lực nào được nữa, đây là điều anh phải gánh vác.

“Mọi người làm tốt rồi, không nên quá lo lắng cho Âu Dương...” Cổ họng anh gần như nghẹn ứ, phải dùng rất nhiều sức lực mới có thể thốt nên lời: “Đó chỉ là việc ngoài ý muốn. Còn rất nhiều trọng trách cần mọi người gánh vác, mọi người ai làm việc này như thường đi.”

Thạch Lỗi nhìn anh, cậu như muốn nói một điều gì đó, nhưng rồi lại nhịn xuống, sau khi chào anh thì rời khỏi phòng.

Hàn Khải ngồi một mình trong phòng làm việc, lần nữa lật giở từng trang báo cáo, còn chưa được hai trang, thì điện thoại của anh reo lên, là giọng của Phương Gia Nghi, thanh âm của cô nghe có vẻ rất mệt mỏi: “Hàn Khải...”

“Tôi đây.”

“Em biết dù bây giờ có nói cái gì thì cũng không có ý nghĩa, chỉ là em muốn giải thích với anh, em rất xin lỗi.” Giọng nói luôn luôn bình tĩnh của Phương Gia Nghi giờ đây mang thêm một chút run rẩy: “Chuyện của cảnh sát Âu Dương... em rất tiếc.”

“Gia Nghi, hiện tại tôi chỉ muốn biết một điều, từ đầu tới cuối lần hành động này, thông tin của bên ta rốt cuộc có bị quấy nhiễu hay nghe lén không?”

Phương Gia Nghi trầm mặc mấy giây: “Anh đang trách em?”

“Không phải, nhưng tôi tin tưởng Âu Dương.”

“Cho dù cậu ta không có bất kì chứng cứ nào mà chỉ dựa vào trực giác?”

“Đúng vậy.” Hàn Khải bình tĩnh trả lời.

Phương Gia Nghi cười khổ: “Hàn Khải, anh như thế thật chẳng giống người mà em từng biết chút nào, em hiểu, cảnh sát Âu Dương là cấp dưới ưu tú nhất của anh, cậu ta lại vì bảo vệ em mà bị thương, điểm ấy em không hề phủ nhận, đó là em nợ cậu ta.”

Không, không phải là em, người nợ cậu ấy, là anh...

Hơn nữa ngay cả việc có cơ hội để trả nợ cho cậu ấy không tôi cũng không biết...

“Nhưng với lần hành động này, em không có gì để nói, nếu cần kiểm điểm, em nghĩ mình chỉ hơi cầu tiến, thu lưới trong trường hợp không nắm chắc mọi thứ trong tay, tuy nhiên đó là bởi vì điều kiện khi đó đòi hỏi sự gấp rút, em cũng là một tổ trưởng, em tin anh có thể hiểu được em.” Phương Gia Nghi hơi cất cao giọng: “Nói cách khác, nếu cảnh sát Âu Dương không đẩy em ra, người nằm trong bệnh viện dù có là em thì em cũng không hối hận.”

Trên thế giới này có cái gọi là nếu như ư... Tôi chỉ biết rằng, người hiện tại đang nằm trong bệnh viện là Âu Dương mà không phải là cô.

Hàn Khải bị ý nghĩ đen tối, điên cuồng ở sâu trong nội tâm của mình dọa sợ, anh hắng giọng rồi nói: “Gia Nghi, tôi cần một phần báo cáo tổng kết bên cô, về việc Âu Dương nói thông tin bên ta có vấn đề tôi sẽ tiếp tục xác minh và tìm hiểu.”

Phương Gia Nghi cũng khôi phục sự lãnh tĩnh: “Được, em sẽ nhanh chóng đưa qua cho anh. Đúng rồi, khi nào anh có thời gian, chúng ta cùng đi bệnh viện thăm Âu Dương Duệ nhé?”

“Có gì tính sau.” Hàn Khải hàm hồ đáp ứng một tiếng, cúp điện thoại. Anh thực sự không thể tưởng tượng được, chính mình nên dùng thái độ thế nào để đối mặt với cậu nhóc đây, nếu như anh và Phương Gia Nghi cùng xuất hiện như cô nói, thì có thể khiến cậu càng trở nên kích động thêm chăng.

Ngụy Bằng Vũ không gõ cửa trực tiếp phóng vào: “Đội trưởng, bệnh viện gọi điện thoại tới báo, Âu Dương tỉnh lại rồi!”

Hàn Khải mừng rỡ, từ trên ghế nhảy dựng lên: “Các cậu ở lại trực chiến, tôi đến bệnh viện!”

“Cái kia... đội trưởng!” Đồng Hiểu Diễm ở đằng xa gọi với tới: “Đã thông báo cho gia đình Âu Dương rồi, anh không chờ họ đến rồi cùng đi sao?”

Hàn Khải sao còn nghe thấy, anh đã sớm chạy xa mất rồi.

Cách một lớp cửa thủy tinh nhìn vào bên trong, Âu Dương Duệ nằm thẳng trên giường, lông mi rũ xuống, sắc mặt rất bình tĩnh, hơi mơ màng nhũn mảy, vô cùng phối hợp để các y tá làm kiểm tra các dấu hiệu của cơ thể, khoẻ miệng cậu vẫn hơi khê cong lên như mọi khi, giống như phẳng phất ở một giây kế tiếp sẽ lộ ra nụ cười rực rỡ tựa ánh mặt trời.

Hàn Khải đứng bên ngoài, nhưng vẫn chưa có đủ dũng khí để bước vào phòng. Lối của bác sĩ khi này như một búa hung hăng nện vào tim của anh: “Thần kinh vận động ở xương sống đã bị tổn thương, dây thần kinh cảm giác thì chưa thể xác định được, hiện tại người bệnh không thể cử động hai chân, hay nói cách

khác hai chân cậu ấy đang bị tê liệt, muốn khỏi hẳn căn bản là điều không thể, chỉ có một phần vận khả năng là trong tương lai cậu ấy có thể dùng hai chân chính mình để bước đi, nhưng mà...”

“Bác sĩ, chắc phải có cách nào chưa phải không?” Hàn Khải lãnh tĩnh một cách thần kỳ, không la lớn, tuy rằng trong thâm tâm anh hận đến mức không thể lấy súng nã cái tên đặt bom kia thành tổ ong vô vè, nhưng lý trí sau cùng đã khống chế anh, khiến anh có thể bình tĩnh đứng ở đây, cùng bác sĩ nói chuyện một cách bình thường.

“Với trình độ y học hiện nay, không còn phương pháp nào tốt hơn vật lý trị liệu, tăng dinh dưỡng, tập luyện định kỳ, cũng chỉ có thể như vậy mà thôi, anh hãy hy vọng kỳ tích có thể xuất hiện đi.”

Tại sao lại như vậy, tại sao anh lại phải đứng ở đây? Bất lực nhìn Âu Dương

“Bác sĩ, cậu ấy còn trẻ...” Hàn Khải không biết mình đang nói cái gì, chỉ là theo bản năng từ chối kết quả này.

“Bệnh tật sẽ không vì tuổi tác mà khác nhau. Hiện tại chúng ta cũng phải như bệnh nhân, trước tiên là chấp nhận sự thật này, sau đó sẽ cùng nhau đấu tranh chiến thắng nó.” Bác sĩ vỗ vỗ vai anh: “Hiện tại cậu ấy rất cần sự quan tâm của anh, còn nữa, tôi nghĩ anh nên nhờ bác sĩ tâm lý can thiệp một chút, tôi đã từng thấy rất nhiều người bệnh không thể chấp nhận tình trạng bệnh của mình, tâm tình rất dễ bị kích động, nổi giận tranh cãi âm ỉ, thậm chí... nảy sinh uất ức, đường đường là một người năng động như vậy, bỗng nhiên bị liệt nằm bất động trên giường, hơn nữa cậu ấy lại còn trẻ như vậy... Nếu như không có lòng tin kiên định, cậu ấy căn bản không thể vượt qua quá trình trị liệu, tôi mong rằng mọi người hãy làm chỗ dựa vững chắc duy trì niềm tin của cậu ấy.”

Tôi sẽ, tôi sẽ dốc toàn bộ sức lực và tinh thần để thương em ấy, duy trì em ấy, giúp đỡ em ấy, nhưng... Em ấy sẽ cho tôi cơ hội đó sao?

Thời gian Hàn Khải đứng ở cửa thật sự quá dài, y tá ra vào nhìn anh nhiều lần, cuối cùng, Âu Dương Duệ cũng phát hiện, nghiêng mặt đi, quay sang hướng khác khàn khàn hỏi: “Ai đó? Ngụy Ngụy? Thạch Lỗi? Hiếu Diễm?”

“Là tôi.” Nghe từ miệng cậu nhóc phun ra tên của những người khác, Hàn Khải có chút không vui, đi vào phòng bệnh.

“Đội trưởng...” Âu Dương Duệ mỉm cười: “Anh không phải là nhân dịp mọi người không có ở đây đến để mắng em chứ?”

“Tại sao tôi phải mắng em?” Hàn Khải đến gần bên giường, đau lòng nhìn sắc mặt tái nhợt của cậu: “Em còn đau không?”

“Trách em đã làm mất thể diện của tổ chuyên án đặc biệt, có mấy quả bom mà cũng không đối phó được, lại làm phiền đội phòng chống ma túy, đúng rồi, tổ trưởng Phương không sao chứ?”

Hàn Khải trầm mặc nhìn cậu, cậu nhóc chắc còn chưa biết chân mình sẽ bị liệt đi, cho nên vẫn tươi cười vô tư đến vậy, nhất định cậu cho rằng mình chỉ bị thương nhẹ giống bình thường, lần này cùng lắm chỉ là nghiêm trọng hơn một chút, hướng anh làm nũng đòi nghỉ vài ngày, sau đó lại có thể đứng lên tiếp tục vui vẻ...

Nếu cậu ấy biết, thì sẽ như thế nào? Còn có thể tươi cười như vậy không? Khi đó anh có thể làm gì cho cậu đây?

“Hey? Đội trưởng, anh sao thế, làm gì mà nghiêm túc vậy chứ, lẽ nào em lại làm sai cái gì rồi?” Âu Dương Duệ cố sức ngẩng đầu lên nhìn anh: “Vậy phải chờ em ra viện rồi mới viết kiểm điểm được nha, anh muốn bao nhiêu chữ?”

“Âu Dương...” Hàn Khải dùng sức hắng giọng, miễn cưỡng cười cười: “Em lo mà dưỡng thương cho tốt đi, không có chuyện gì hết, tất thấy đều đã có anh lo rồi.”

Anh sẽ từ từ nói cho em biết, nhất định sẽ ở bên cạnh em cùng em, thời điểm gian nan nhất chúng ta sẽ cùng nhau vượt qua, chỉ có như vậy, em mới tin tưởng tình cảm của anh đối với em phải không? Nếu không

phải tới đó anh nhất thời ngu ngốc, ở trong hoàn cảnh đó nói những lời sai lầm, nếu vậy, anh sẽ dùng tương lai của chính mình để đền bù cho em, như vậy, có thể chứ?

Ánh mắt đen láy của Âu Dương Duệ mở to, nhìn anh không chớp mắt, một lúc sau, cậu phì cười: “Đội trưởng, anh làm sao vậy? Về già rồi em cũng sẽ ngồi xe lăn thôi mà, anh làm chi mà trưng ra bộ mặt đau thương đó, người ngoài không biết còn tưởng anh sắp đập nắp quan tài cho em nữa kìa.”

“Tôi không có ý đó... Em nói bậy cái gì thế hả?!” Hàn Khải giật mình nói không nên lời, Âu Dương Duệ mới vừa nói cái gì chứ? Lẽ nào em ấy đã biết...

“Gãy xương sống, dẫn đến liệt chi dưới.” Âu Dương Duệ thờ ơ nói, giống như đang nói bệnh tình của một ai khác: “Em là bệnh nhân, em có quyền biết tình trạng của mình, sáng sớm hôm nay lúc bác sĩ kiểm tra, em đã hỏi qua rồi, trước khi làm cảnh sát, em cũng nghĩ tới việc chọn nghề bác sĩ, đã từng dự thính vài lớp y được, những từ ngữ chuyên ngành em nghe vẫn có thể hiểu mà không cần giải thích.”

“Không phải, Âu Dương, em nghe tôi nói đã...” Lần đầu tiên Hàn Khải cảm thấy chật vật đến vậy, anh cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt Âu Dương Duệ.

“Liên quan tới tế bào thần kinh thì y học bây giờ chưa có cách để chữa trị, nói một cách lạc quan là em vẫn có một phần vận khả năng khôi phục, nhưng nhiều nhất cũng chỉ có thể chống gậy đi lại, không bao giờ... vận động mạnh được nữa, à, nói đúng ra là chạy bộ còn không được nữa là.” Âu Dương Duệ nói một cách thật tự nhiên, nhưng dưới chân tay cậu đã nắm chặt thành nắm, móng tay cấu thật sâu vào lòng bàn tay, nhưng cậu vẫn không cảm thấy đau đớn chút nào, ngược lại, nụ cười trên mặt sâu hơn vài phần: “Xem nào, đội trưởng, em còn rất nghiêm túc nghe bác sĩ nói hết, tình huống cơ bản chính là như vậy.”

Hàn Khải ngồi xuống bên giường, trầm thấp nói: “Về hành động ngày hôm qua, em không có gì muốn nói với tôi sao?”

“Đội trưởng, anh đúng là độc ác mà, em vừa mới tỉnh lại đó, anh cứ như vậy lập tức bắt em báo cáo sao?”

“Em biết là tôi không phải hỏi cái này.”

“Vậy là cái gì?” Âu Dương Duệ nhếch miệng: “Mặc kệ là việc gì, cho em hai ngày để hồi phục đã được không? Hiện tại tác dụng của thuốc mê vừa chấm dứt, em vẫn còn bị ảnh hưởng đó.”

Hàn Khải nhìn thoáng qua đôi môi khô khốc của cậu, từ hộp tủ bên cạnh lấy qua một ly nước, cẩn thận dùng một ít bông mềm chấm nhẹ, muốn thoa lên môi cậu để cậu cảm thấy khá hơn, thế nhưng lại bị Âu Dương Duệ nghiêng đầu né tránh: “Y tá nói, qua một tiếng nữa mới được uống nước.”

“Em không uống cũng được, tôi chỉ làm môi em đỡ khô hơn thôi.” Hàn Khải ôn hoà khuyên bảo.

Âu Dương Duệ không chút cảm kích, hé miệng cười: “Không nói lời nào là được, đội trưởng anh về đi, nhớ bảo mọi người là em không sao rồi.” Nói xong, đầu cậu nghiêng qua một bên, nhắm hai mắt lại, ý muốn đuổi khách rõ ràng như vậy làm cả đồng lý do Hàn Khải nghĩ ra không có chỗ phát huy tác dụng, anh chỉ có thể đưa tay tới nhẹ nhàng vì cậu mà dịch kín góc chăn, sau đó lặng yên không một tiếng động rời khỏi phòng bệnh.

Cho đến khi anh rời khỏi, Âu Dương Duệ mới mở mắt. Ngạc nhiên nhìn ánh mặt trời sáng rực rỡ ngoài cửa sổ, trời xanh, mây trắng, xa xa truyền đến tiếng chim hót véo von, vẫn giống với những gì khi sáng cậu nhìn thấy. Nhưng cậu thì sao? Cậu của ngày hôm qua giờ ở nơi nào?!

Toàn bộ nửa người dưới đều không chút phản ứng, cả người giống như một khúc gỗ, cho dù lí trí có muốn thế nào đi nữa nhưng ngay cả một đầu ngón chân cũng không động đậy được... Trong mắt Âu Dương Duệ là một mảnh mờ mịt tuyệt vọng, cậu buông lỏng hai nắm tay đang nắm chặt ra, máu từ lòng bàn tay chảy đến từng kẽ tay, uốn lượn quanh từng ngón. Cậu như một bóng ma, nhìn chăm chăm mạch máu trên cổ tay mình, cậu lấy tay đè lên nơi ấy, dưới đầu ngón tay là từng nhịp đập khỏe khoắn...

“Tiểu Duệ!?” Một thanh âm thanh linh vang lên, Âu Dương Duệ vội vàng đem tay vùi vào trong chăn, quay đầu nhìn lại, kinh ngạc kêu lên: “Anh hai!?”

13. Chương 6-1

Lúc Hàn Khải trở về cục cảnh sát, Phương Gia Nghi đã đưa bản báo cáo kết thúc vụ án đến, anh với mọi người nghiên cứu cả một ngày. Nhưng không thể không thừa nhận, ngoại trừ việc Âu Dương Duệ dựa vào trực giác bảo thông tin có vấn đề, thì không hề có bất kì dấu hiệu khả nghi nào.

“Kết quả giám định bom sao rồi?” Hàn Khải xoa xoa thái dương hỏi.

“Tổ điều tra hiện trường vẫn còn đang thu thập manh mối, em đã phái người qua bên đó xem chừng, nếu có kết quả sẽ lập tức chạy về báo cáo ngay.” Ngụy Bằng Vũ trả lời: “Tổ trưởng anh nghỉ ngơi...”

“Ừ, tôi nghỉ ngơi có một thể lực thứ ba ra tay, hoặc có thể chúng ta trùng hợp gặp phải một hoạt động khủng bố của tổ chức nào đó.” Hàn Khải đóng hồ sơ lại: “Đã khuya rồi, mọi người về nhà nghỉ ngơi đi, tôi tới bệnh viện thăm Âu Dương, có chuyện gì thì nhớ báo cho tôi.”

Mọi người đối mặt nhìn nhau một lát, sau đó vẫn là Đồng Hiểu Điềm lên tiếng: “Tổ trưởng, thời gian thăm bệnh đã qua rồi mà anh.”

“A.” Hàn Khải không yên lòng nói: “Tôi đến đó hỗ trợ chăm sóc cậu ấy, tôi sợ cậu ấy buổi tối sẽ gặp khó khăn.”

Sắc mặt mọi người càng thêm kì lạ, nhưng lại bị Thạch Lỗi dùng ánh mắt cảnh cáo, lúc mọi người giải tán, vẫn còn nghe giọng ai đó thì thầm: “Tổ trưởng đổi tính rồi phải không? Anh ấy chưa bao giờ tốt với ai như vậy đâu.”, “Cậu câm miệng đi!”

Hàn Khải không quan tâm đám tổ viên bàn tán ra sao, anh nhanh chóng cầm lấy chìa khóa xe và laptop đi xuống bãi đậu xe, trong lòng thầm nghĩ phải chạy tới bệnh viện mau một chút để bồi Âu Dương Duệ.

Sau khi đưa ra giấy chứng nhận thân phận đặc biệt, anh đi vào bệnh viện, phòng của Âu Dương Duệ vẫn sáng, anh ngừng lại trước cửa, củng cố lại tinh thần, thậm chí còn lấy tay xoa xoa mặt khiến mình trông không quá lo lắng, mệt mỏi, đợi đến khi xác định bản thân khôi phục dáng vẻ thường ngày, anh mới đưa tay đẩy cửa ra: “Âu Dương?”

Hai người đang ngồi trong phòng xoay đầu ra nhìn anh, người nằm trên giường là Âu Dương Duệ, còn người đàn ông đang ngồi bên cạnh thoạt nhìn rất giống cậu nhưng nhiều thêm vài phần nhả nhặn, thanh tú,...

“Tiểu Duệ, đây là?” Người đàn ông nhả nhặn để trái táo đã được gọt một nửa trên tay xuống, hỏi.

Về mặt Âu Dương Duệ bất định, nhưng rất nhanh cậu đã bình tĩnh lại rồi mỉm cười: “A, ha ha, đây là cấp trên của em, tổ trưởng tổ chuyên án đặc biệt, tổng thanh tra Hàn Khải, tổ trưởng, còn đây là anh hai của em.”

“Xin chào, tôi tên là Âu Dương Thông.” Người đàn ông có chút luống cuống buông con dao gọt táo xuống, vươn tay đến trước mặt anh, Hàn Khải thì bị giọng điệu xa cách của Âu Dương Duệ dọa sợ, máy móc trả lời với Âu Dương Thông: “Rất may mắn được gặp anh.”, anh nhìn chăm chú cậu cậu đang nằm trên giường, quan tâm hỏi: “Em ăn cơm chưa? Có chỗ nào không thoải mái không?”

“Em đã ăn rồi, tổ trưởng, anh đừng có xem em như đứa trẻ lên ba chứ.” Âu Dương Duệ cười thoải mái: “Y tá vừa mới đưa thuốc đến cho em, uống thuốc xong, chập nữa lại ngủ một lát là em sẽ ổn thôi.”

Cậu ngừng một lát rồi nhìn về phía laptop trên tay Hàn Khải: “Đã trễ vậy rồi anh còn đến đây, có phải là có việc gì cần em xác minh không? Vậy, anh hai, bọn em cần bàn công việc, anh có thể tránh mặt một lát được không ạ?”

“Không phải.” Hàn Khải ngồi xuống giường, muốn đưa tay xoa đầu cậu nhóc, nhưng anh vẫn nhịn xuống: “Tôi đến bệnh viện để hỗ trợ việc chăm sóc em, thuận tiện mang luôn việc đến làm, yên tâm, tôi sẽ cố gắng nhẹ nhàng, không quấy rầy đến em.”

Về mặt Âu Dương Duệ đông cứng lại, mất nửa ngày mới gượng cười: “Tổ trưởng, anh nói giỡn phải không? Em nào có tài năng gì mà để anh ở lại chăm sóc qua đêm chứ? Nếu ai bị thương anh cũng đến chăm sóc qua đêm, vậy dù có ba đầu sáu tay cũng sẽ chẳng kham nổi đâu.”

“Tôi về nhà cũng không yên tâm, còn chẳng bằng đến đây chăm sóc em.” Nghe Hàn Khải nói chân thành như vậy, mặt Âu Dương Duệ bỗng nhiên trắng bệch, ngay cả nụ cười cũng không duy trì nổi, miễn cưỡng trả lời: “Không cần, có anh hai em ở đây mà. Tổ trưởng, anh vẫn nên về nghỉ ngơi đi thôi, trong tổ còn rất nhiều việc cần anh xử lí.”

“Đúng vậy.” Âu Dương Thông cận thận mở lời: “Không nên làm phiền tổng thanh tra Hàn, tối nay tôi sẽ chăm sóc cho Tiểu Duệ.”

“Anh Âu Dương hẳn là từ sân bay trực tiếp đến bệnh viện ha, hành lý cũng chưa kịp sắp xếp, như vậy thì cực cho anh quá, vẫn là để tôi chăm sóc em ấy đêm nay cho.” Trong giọng nói của Hàn Khải mang theo sự cương quyết, thề không đạt được mục đích sẽ không buông tha: “Âu Dương, em để cho anh hai về nghỉ ngơi một đêm đã, sáng mai anh ấy sẽ lại vào chăm sóc cho em.”

Âu Dương Duệ vẫn khẳng khái không chịu, nhưng Âu Dương Thông lại thuận theo ý anh, anh nhanh chóng gọt xong trái táo đưa đến tay em trai mình, sau đó xách va-li ở góc phòng lên: “Vậy được rồi, anh đi quanh đây tìm một cái khách sạn ở tạm, ừ, anh cũng cần tắm rửa, thay quần áo nữa, mắc công sáng mai ba mẹ đến lại mắng anh lười thôi, thế thì, tổng thanh tra Hàn, Tiểu Duệ liền nhờ anh chăm sóc giúp, cảm ơn.”

“Anh hai!” Âu Dương Duệ nóng nảy kêu to, thấy Âu Dương Thông nhún nhún vai bất đắc dĩ rời khỏi phòng bệnh, cậu hung hăng cắn một phát thật mạnh lên trái táo trên tay để xả giận.

“Em đừng tham ăn thế chứ, dây nước ra tùm lum đây này.” Hàn Khải lấy khăn tay ra, lau nước trái cây vì cậu đang nằm thẳng mà chảy xuống, sau đó anh kéo ghế đến gần giường của cậu, mở laptop lên: “Chắc em chán lắm đúng không? Ngày mai tôi bảo Ngụy Bằng Vũ đem máy chơi game đến đây cho em, bây giờ thì cũng tôi nói chuyện ha?”

Âu Dương Duệ gồi đầu lên cánh tay, chậm rãi bình tĩnh lại, cậu vừa gặm táo vừa cười hỏi anh: “Nói chuyện gì đây? Tổ trưởng định làm chuyên gia tư vấn tâm lí cho em sao? Em thật sự thụ sủng nhược kinh đó nha.”

Ánh mắt Hàn Khải rời khỏi màn hình máy tính, chăm chú ngắm nhìn sườn mặt của Âu Dương Duệ, ánh mắt cậu vẫn đen láy như ngày nào, nhưng không như trước vô tư, trong sáng mà như lắng đọng càng nhiều cảm xúc phức tạp khó tả, khiến anh chẳng thể nhìn thấu, lại càng thêm đau lòng.

“Âu Dương, tôi biết, em rất khó vượt qua cửa ải này, cho nên tôi cùng em, cho dù là em gặp phải khó khăn gì, chúng ta sẽ cùng nhau đối mặt, em không cô đơn, biết chứ?”

Âu Dương Duệ không cho là đúng, nhếch miệng cười, cậu cứng rắn đáp trả: “Em đương nhiên không cô đơn rồi, em có cha, có mẹ, có các anh,... Anh hai em ngay cả quần áo khi làm việc cũng chưa kịp thay liền lên máy bay trở về, sau đó lập tức đến thăm em, ngày mai ba mẹ em cũng sẽ tới, bác sĩ nói, bệnh về mặt tâm lý phải có sự giúp đỡ của người nhà mới có thể nhanh chóng bình phục. Em nghĩ, việc này không cần anh phải quan tâm.”

Hàn Khải nhìn cậu chằm chằm, sự thâm tình trong ánh mắt của anh làm cậu phải né tránh, bướng bỉnh không chịu nhìn anh.

Thật lâu sau, Hàn Khải mới hít sâu một hơi, nhỏ giọng khuyên: “Tiểu Duệ, đừng như thế, em từ trước đến nay chưa hề che giấu tôi bất cứ điều gì, tôi hy vọng lần này cũng không ngoại lệ.”

“Đừng kêu tôi là Tiểu Duệ! Chỉ có người nhà của tôi mới có quyền kêu như thế!” Âu Dương bỗng dưng căng cứng toàn thân: “Tổ trưởng, anh rốt cuộc đang muốn làm gì đây? Anh định ép tôi thừa nhận bây giờ tôi đang rất thống khổ, khó chịu sao? Tôi cảm thấy thật khó hiểu, đúng là tôi bị thương rất nghiêm trọng, nhưng như thế thì có nghĩ lý gì chứ? Chẳng lẽ ngày nào tôi cũng phải gào khóc thảm thương, đòi chết đòi sống thì mới giống như trong tưởng tượng của anh? Anh còn đòi ở lại qua đêm chăm sóc tôi, lẽ nào anh sợ tôi tự sát!? Tôi – Âu Dương Duệ ở trong mắt anh là một kẻ nhu nhược như vậy? Là một tên hèn nhát như vậy?”

Hàn Khải im lặng nghe cậu gầm lên xong mới mở miệng lên tiếng: “Không phải, tôi chỉ muốn có thể ở lại đây để chăm sóc cho em.”

Âu Dương Duệ gượng cười: “Tôi không cần người chăm sóc.”

“Được, em không cần, chỉ là tôi muốn ở lại đây, cùng em.” Hàn Khải đưa tay lấy hạt táo trong tay cậu ra, thuận tiện lấy khăn lau tay cho cậu: “Nếu không tôi sẽ lo lắng, còn về lý do, em luôn biết.”

Âu Dương Duệ ngay lập tức trầm mặc, cậu ngửa đầu nhìn trần nhà, ánh mắt vô cùng phức tạp, cậu cảm thấy mệt mỏi dưới, trong phòng chỉ còn nghe thấy những thanh âm “rè rè” rất nhỏ phát ra từ máy tính và tiếng “lạch cạch” khi anh ngẫu nhiên gõ bàn phím, có khi anh sẽ ngẩng đầu liếc mắt nhìn về phía Âu Dương Duệ, sau khi xác định cậu vẫn bình thường thì mới tiếp tục làm việc.

Mười giờ, y tá vào phòng nhắc nhở Âu Dương Duệ uống thuốc và nghỉ ngơi, Hàn Khải rót ly nước, đỡ Âu Dương Duệ ngồi dậy uống thuốc, đèn vừa tắt, cậu đột nhiên nói bằng một giọng lạnh băng: “Anh ngồi cạnh đây, tôi không ngủ được.”

“Vậy tôi ngồi trong góc phòng, sẽ không quấy rầy đến em.”

“Vậy cũng không được! Trong phòng có người, tôi sẽ khó ngủ.” Âu Dương Duệ gần như nóng nảy nói: “Anh vẫn nên đi về đi.”

Hàn Khải cười cười, thuận tay kéo lại góc chăn cho cậu: “Được, tôi ra ngoài hành lang ngồi.” Ánh mắt đen lấy của cậu hung dữ trừng anh, cậu nín thở nói: “Vậy thôi anh cứ ở lại đây đi, tôi không muốn mặt mũi của tổ chuyên án đặc biệt đều mất sạch vì anh.”

Hàn Khải sau nửa đêm mới nằm trên ghế nghỉ được một lúc, sáng sớm anh liền chạy về cục cảnh sát, bắt tay xử lý một ít công việc còn lại, mọi người trong tổ đều đề nghị tranh thủ thời gian nghỉ trưa đến bệnh viện thăm Âu Dương Duệ, anh đồng ý, còn đặc biệt dặn Ngụy Bằng Vũ mang máy chơi game vào cho cậu.

Đoàn người từ từ đi vào phòng bệnh, từ ngoài cửa đã thấy ngoại trừ Âu Dương Thông còn có một đôi trung niên nam nữ, cửa vừa mở, thì họ nghe Âu Dương Thông nói: “Ba, ba đừng giận, anh cả nhất định rất bận bịu, mới không thể thoát thân...”

“Nó bận? Chẳng phải chỉ là một phóng viên cho tạp chí du lịch thôi sao? Bận cái gì mà bận?” Thanh âm của ba Âu Dương tuy rằng không cao, nhưng sự uy nghiêm trong đó làm mọi người không dám hó hé: “Ta ngay cả máy ion cyclotron còn phải tắt để chạy đến thăm Tiểu Duệ, chẳng lẽ nó so với tổng thống còn bận rộn hơn?”

“Cũng có thể là anh ấy định đến nhưng vì đang ở một nơi hẻo lánh nào đó nên không trở về kịp đó ba.” Âu Dương Thông khó xử giải thích, liếc mắt thấy Hàn Khải đứng ngoài cửa, anh như được đặc xá vội vàng lãng sang chuyện khác: “Ba, mẹ, đây là cấp trên của Tiểu Duệ, thanh tra Hàn.”

“Bác trai, bác gái, chào hai người, con tên là Hàn Khải.”

Ba Âu Dương và Âu Dương Thông rất thân thiện, vẻ mặt có vẻ dịu dàng, sau khi bắt tay anh thì nói: “Mọi người có tâm, còn đến thăm Tiểu Duệ nhà tôi, cảnh sát Hàn, đã làm phiền mọi người rồi.”

“Sao lại vậy. Bác trai, lần này...”

“Ba, hai người vừa xuống máy bay, nhất định là mệt chết rồi, ba mẹ mau về khách sạn nghỉ ngơi đi ạ.” Âu Dương Duệ nằm trên giường cất ngang lời Hàn Khải: “Việc bạn bè đến thăm làm con thật bất ngờ, họ muốn đến thăm cũng khó có thời gian, nên con muốn trò chuyện cùng họ một lát.”

Mẹ Âu Dương từ nãy đến giờ luôn im lặng đứng bên giường bỗng đi đến gần cậu, yêu thương xoa xoa đầu con trai mình, nhẹ giọng nói: “Tiểu Duệ, thực nghiệm của mẹ đang tiến vào giai đoạn quan trọng, lần này chỉ sợ không thể ở đây được bao lâu, mẹ đã mua vé quay về vào sáng mai. Con cứ yên tâm dưỡng bệnh, nếu thật sự cần qua Mĩ để trị liệu vật lý như đã bàn, con cứ gọi điện thoại cho mẹ, mẹ sẽ sắp xếp mọi việc.”

“Dạ.” Âu Dương Duệ ngoan ngoãn gật đầu: “Con biết rồi ạ.”

“Tối nay mẹ sẽ đến, vậy mẹ đi trước, ngoan.”

Lúc mẹ Âu Dương rời đi, ba Âu Dương hai mắt nhìn trời, nhỏ giọng oán trách: “Lại bận rộn vì cái thí nghiệm bảo bối ‘năng lượng thúc đẩy nhân loại phát triển’ chứ gì, hừ!”

“Ba, ba đừng nói mẹ như thế mà.” Âu Dương Duệ nằm ở trên giường kháng nghị: “Anh hai, anh đưa ba về khách sạn đi anh, Ngụy Ngụy mau giúp tôi nâng giường lên một chút nào, chứ tôi cứ nằm thế này, mọi

người nhìn từ phía trên xuống với vẻ mặt đau thương khiến tôi cảm thấy còn thiếu mỗi cái quốc kì nữa là đủ bộ rồi.”

“Phi phi phi, cậu nói bậy bạ cái gì thế, đại cát đại lợi.” Ngụy Bằng Vũ khoa trương kêu lên, đi tới bên giường nắm cán kéo làm cho chiếc giường dựng cao lên một chút để Âu Dương Duệ nửa ngồi dậy, Âu Dương Thông cười cười, chào mọi người rồi cùng ba đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại tiếng cười đùa náo nhiệt của đám thanh niên.

14. Chương 6-2

Trước khi đến đây, Thạch Lỗi đã nghiêm túc cảnh cáo từng người, cho nên, hiện tại mọi người đều tươi cười vui vẻ, không một ai đề cập đến bệnh tình của Âu Dương Duệ, cả đám cố gắng nói chuyện một cách thoải mái nhất, vì thế lúc này đây không khí trong phòng khá là sôi nổi, hài hòa, trái lại, Hàn Khải vẫn im lặng, đứng phía ngoài chăm chú ngắm nhìn Âu Dương từ xa.

Chỉ mới vài ngày, cậu nhóc gầy đi trông thấy, nụ cười vẫn sáng lạn như trước, nhưng anh chỉ cần liếc mắt nhìn thoáng qua là đã có thể phát hiện vài phần gượng gượng trong nụ cười ấy, cậu sáng sủa cười với mọi người, miệng lưỡi vẫn lợi hại như xưa, cứ như bản thân cậu không hề xảy ra bất cứ việc gì, nói đủ thứ trên trời dưới đất, chẳng hề để lộ một chút đau buồn nào.

Càng như thế, Hàn Khải lại càng rõ ràng hơn nỗi đau đến tận xương tủy giấu sau nụ cười của cậu.

“Âu Dương, tính tình của mẹ cậu tốt thật đấy!” Đồng Hiểu Điềm mở giỏ hoa quả do cả tổ mua đến ra, lột dùm cho cậu một trái chuối, tự nói tự trả lời: “Ai nha, anh hai cậu cũng thật đẹp trai, tôi là tôi thích nhất mấy anh đẹp trai nhả nhặn kiểu vậy đó.”

“Này, ngày hôm qua em còn nói em thích kiểu con trai thể thao, năng động mà? Ngụy Bằng Vũ lớn tiếng ồn ào.

“Hừ, tôi thích đứng núi này trông núi nọ đấy thì làm sao?” Đồng Hiểu Điềm húc khuỷu tay thật mạnh về phía sau: “Tôi cảm thấy những người đàn ông dịu dàng, biết chăm sóc vẫn là tốt nhất đó.”

“Vậy cô nhớ cố gắng nhiều vào, anh hai tôi là tuýp người đàn ông dịu dàng kiểu mẫu đấy.” Âu Dương Duệ cầm lấy trái chuối cắn một miếng, cười híp mắt: “Hơn nữa anh ấy còn rất thông minh, tài giỏi, 24 tuổi đạt được bằng bác sĩ, ở đây còn có 2 bằng thạc sĩ ở hai ngành khác nhau nữa.”

“Wow! Não của anh cậu được cấu tạo như thế nào vậy hả? Tôi nói mà, đầu óc Âu Dương Duệ chả phải của người bình thường đâu, thì ra là do di truyền! Vậy ba mẹ cậu làm nghề gì thế?”

Âu Dương Duệ nhứ mảy trả lời: “Mẹ của tôi làm giáo sư ở trường đại học Princeton ở Mỹ, còn ba thì làm tại trung tâm nghiên cứu năng lượng nguyên tử Châu Âu, mấy thứ hai người đó nghiên cứu tôi cũng chẳng hiểu nổi. Haiz, mà cậu hỏi cái đó để làm gì, chả phải trên hồ sơ tôi đều ghi rõ ràng sao?”

“Bọn tôi cũng chả phải là tổ trưởng, làm sao xem được hồ sơ của cậu chứ, đúng không tổ trưởng?”

Hàn Khải ngẩng đầu “ừ” một tiếng, vừa lúc đối diện tầm mắt của Âu Dương Duệ, cậu nhóc nhanh chóng quay đầu đi, tiếp tục cười nói: “Tôi còn một người anh nữa, làm nghề phóng viên du lịch, nhưng mà lần này bận việc nên không thể đến thăm tôi được. Thật ra ba mẹ tôi cũng bận lắm, lúc trước 2, 3 năm chưa chắc tôi thấy họ một lần, dịp này cũng hiếm có, lại có thể gặp mặt cả hai.”

Nói xong cậu lộ ra hai cái răng nanh trắng bóng, hắc hắc cười ăn hết trái chuối: “Xem như trong họa có phúc ha. Chính là lại dọa mọi người một trận, vốn tôi chỉ muốn thử cảm giác làm anh hùng cứu mỹ nhân một lần, ai dè hình như là chơi ngu rồi.”

Trái tim Hàn Khải như bị ai nhéo một cái, tiểu hốn đản... Cậu sao lại có thể tươi cười xem như không hề có chuyện gì mà nói như thế chứ?

Mọi người ở lại trò chuyện hơn nửa tiếng, đến giờ đi làm, tất cả đều lưu luyến cùng Âu Dương Duệ tạm biệt rời khỏi phòng bệnh, Hàn Khải là người ở lại sau cùng, anh yên lặng đi đến bên giường, lấy một cái gối đặt

ra sau lưng Âu Dương Duệ để cậu ngồi thoải mái hơn nhưng lại bị cậu tự chối: “Không cần, tôi mệt rồi, để cho tôi ngủ một lúc.”

“Được.” Hàn Khải gật đầu, rồi hỏi: “Tối nay em muốn ăn gì? Tôi mang đến cho.”

Âu Dương Duệ không chút suy nghĩ lập tức từ chối: “Ở bệnh viện có cung cấp đồ ăn.”

Cậu cảm thấy lời mình nói hình như không được tốt cho lắm, nên nói thêm: “Vì vậy không cần làm phiền anh, tổ trưởng, uh ..., ý tôi là, cảm ơn anh đã quan tâm.”

Hàn Khải cúi đầu cười khỏ: “Em bây giờ còn biết nói cảm ơn với tôi?”

“Ha, anh nói gì thế, tôi chính là một đứa trẻ ngoan ngoãn, lễ phép đó.” Âu Dương Duệ từ đầu đến cuối luôn nở nụ cười: “Trước kia chẳng lẽ tôi chưa từng nói lời cảm ơn với anh sao?”

Hàn Khải thở dài, đứng thẳng dậy: “Em có nói, nhưng không phải thế này.”

Ánh mắt Âu Dương Duệ nhìn chằm chằm vào hai cánh tay đang cầm máy chơi game của mình, cười nói: “Có cái gì khác đâu, tổ trưởng nói chuyện cao thâm quá, tôi không hiểu được.”

“Buổi tối tôi lại đến.”

“Không cần!” Lần này Âu Dương Duệ từ chối càng thêm dứt khoát: “Anh cần gì phải như thế! Tổ trưởng, anh nói tôi có gánh nặng về tâm lý, nhưng tôi thấy có lẽ gánh nặng của anh còn nặng hơn tôi nữa! Anh làm vậy để chứng minh điều gì chứ? Chứng minh việc tôi bị thương là do anh sao? Thật vô vẩn, đây là một việc ngoài ý muốn! Mặc cho là ai cũng chẳng cần cái gọi là trách nhiệm của anh đâu, cho tới bây giờ tôi chưa từng nghĩ bất cứ ai chịu trách nhiệm về vết thương của mình!”

Cậu mím môi lại, sau nửa ngày mới thản nhiên nói: “Thật xin lỗi, anh đi đi, cảm xúc của tôi bây giờ hơi kích động, được rồi, ngày mai tôi sẽ xin đi trị liệu tâm lý.”

“Âu Dương...” Hàn Khải cúi người xuống, dường như muốn ôm cậu vào lòng, hai tay siết chặt vòng quanh người cậu, mặt anh tựa vào thật gần. Âu Dương Duệ thấy vòm ngực dày rộng của anh tiến gần tới, theo bản năng cậu né về phía sau, nhưng vẫn không trốn tránh được mùi vị nam tính, dễ ngửi trên thân thể anh, thật thản nhiên, thật ấm áp, hơi thở anh như vậy cậu lại, khiến cái nơi cậu giam nhốt những bí mật của mình tưởng chừng sắp vỡ nát, từng mảnh từng mảnh nhỏ rơi xuống, lộ ra máu tươi đầm đìa bên trong.

Không thể như vậy... Cậu tuyệt vọng nghĩ, đừng gần thêm nữa, Hàn Khải... Nếu không em sẽ không duy trì được nữa... Những ý nghĩ xấu xa nhất, đen tối nhất của em sẽ phơi bày trước mặt anh mất...

“Tiểu Duệ.” Thanh âm dịu dàng nhất từ trước đến nay của anh vang lên bên tai cậu: “Kể từ hôm nay trở đi em sẽ là trách nhiệm của anh.”

Cậu phải nghiền chặt răng mới có thể kiềm chế nội tâm như sóng gầm gió thét của mình, Âu Dương Duệ bắt buộc bản thân phải trở nên bình thường: “Tôi chưa bao giờ biết, tổ trưởng còn kiêm thêm chức hỗ trợ cho thương binh cơ đấy.”

Ánh mắt cậu xuyên qua vai Hàn Khải nhìn ra bầu trời xanh thẫm bên ngoài khung cửa sổ kia, ánh sáng mặt trời lúc giữa trưa vô cùng chói chang như thiêu đốt khắp mọi nơi, khiến ai cũng không thể mở mắt nhìn thẳng, tại sao lỗi tại không có chức năng này chứ? Vào lúc người ta không muốn nghe, vì sao âm thanh đó vẫn cứ len lỏi vào trí óc?

“Tiểu Duệ, tôi thích em, tôi muốn ở cùng một chỗ với em.”

Nếu một tháng trước Âu Dương Duệ nghe thấy câu đó, không chừng cậu sẽ hạnh phúc như được lên thiên đàng, nhưng vào lúc này, nghe được câu nói ấy, cậu chỉ cảm thấy châm chọc và buồn cười, ngoại trừ nửa người dưới đã bị liệt kích động đến run rẩy, thì cậu hận không thể đứng lên hung hăng đâm cho Hàn Khải vài đâm.

Đương nhiên, cậu chẳng thể đứng dậy, cho nên chỉ có thể tự giễu cười: “Tổ trưởng nói vậy là sao đây? Ôn huệ to lớn không cách nào đáp trả nên lấy thân báo đáp? Vậy cũng phải là do tổ trưởng Phương đến đây thổ lộ với tôi chứ, vì sao lại là anh? Chẳng lẽ anh muốn vợ nợ chồng trả?”

“Tiểu Duệ... Lời nói của tôi ngày đó không phải...”

“Đủ rồi!” Âu Dương Duệ nổi giận cắt đứt lời anh nói.

“Tôi một chữ cũng không muốn nghe tiếp, tổng thanh tra Hàn, mời anh ra ngoài cho!”

Tuy rằng Hàn Khải vẫn biết Âu Dương sẽ không dễ dàng tin tưởng lời anh nói như thế, nhưng anh chẳng thể đoán được phản ứng của cậu sẽ kịch liệt đến vậy, rơi vào đường cùng anh đành nói: “Em nghỉ ngơi cho tốt.” Sau đó rời đi.

Chờ Hàn Khải ra ngoài xong, Âu Dương Duệ lập tức thả lỏng toàn thân, cuộc giằng co vừa rồi tiêu hao của cậu hơn phân nửa sức lực, mệt mỏi nằm trên giường, cậu thở hổn hển, loại cảm giác cả thâm lẫn tâm đều mệt mỏi thế này so với những lần vận động cả ngày trước kia còn mệt hơn... Cậu dường như muốn tự làm mình hôn mê để quên đi tất cả.

“Thật là không tiền đồ!” Cậu giận dữ chửi bản thân: “Anh ấy đã hồ đồ mà cậu còn hồ đồ theo?!”

Vừa rồi lúc được Hàn Khải ôm lấy, trong một tích tắc, cậu thật sự muốn được anh ôm thật chặt, sau đó khóc lớn một trận.

Lột xuống chiếc mặt nạ không thể không mang của mình, đem toàn bộ sự bàng hoàng, luống cuống của bản thân mấy ngày nay đều trút hết ra.

Tất nhiên, Hàn Khải sẽ chẳng đẩy cậu ra, nhưng mà, cậu thật sự có thể an tâm thoải mái làm như thế sao?

Lời dụng lặn bị thương này của mình, dễ tiện đeo bám lấy anh, làm cho ánh mắt anh chỉ có thể dừng lại trên người cậu, cho dù chỉ là 1 năm, 1 tháng, 1 ngày... Đều tốt?

Sau đó sẽ phải nhìn thấy vẻ mặt chán ghét, nhằn nại của anh, cuối cùng đến một lúc nào đó không thể chịu được nữa, khiến cho mọi việc đi tới tình trạng mãi mãi không thể cứu vãn...

Âu Dương Duệ, đây là điều mà cậu muốn sao?

15. Chương 6-3

Ba Âu Dương chỉ ở lại nhiều hơn 1 ngày rưỡi so với vợ mình, đêm khuya ông đã phải lên máy bay trở về, Hàn Khải khá là kinh ngạc về điều đó, anh là cô nhi, từ nhỏ đã không được hưởng thụ qua hương vị của gia đình, nhưng ba mẹ trong tưởng tượng của anh chẳng kì lạ như thế, con trai ruột bị thương nặng, thời gian cả hai người chăm sóc con trai cộng lại cũng chưa tới 100 tiếng đồng hồ, thế thì hình như hơi lạnh lùng quá rồi.

“Ah, chúng tôi đã quen rồi.” Âu Dương Thông dường như nhìn ra sự nghi ngờ của anh, cười giải thích: “Gia đình của chúng tôi rất khác so với những gia đình bình thường, ba mẹ rất ít có thời gian ở chung với nhau, họ đều làm những công việc vô cùng bận rộn, chúng tôi bị nuôi thả hết. Ha ha, anh cả của tôi lúc đi học ở Anh thì mang theo tôi, khi tôi học tại Munich thì mang theo Tiểu Duệ, sau đó tôi đi làm ở một phòng thí nghiệm tư nhân, may mắn khi đó Tiểu Duệ đã lên đại học, so với việc theo tôi đến chốn thâm sơn cùng cốc đó thì tốt hơn nhiều.”

Anh ta khổ xử nhìn hộp bánh ngọt hảo hạng chưa ai đụng qua được đặt trên tủ đầu giường: “Anh Hàn, anh xem lần này... Tôi nghĩ lần sau anh đừng nên mua đồ đến nữa, Tiểu Duệ không ăn được nhiều thế.”

“Mấy món này khi trước em ấy rất thích ăn.” Hàn Khải nói, ánh mắt anh vẫn chăm chú nhìn hình bóng của người đang ngồi chơi game, giả vờ không nghe những gì anh nói bên kia – Âu Dương Duệ.

“Hey, anh quá khách sáo rồi.” Âu Dương Thông hơi hoang mang nói, ánh mắt chuyển tới chuyển lui qua lại giữa hai người.

Bị ánh mắt dịu dàng của Hàn Khải nhìn đến không biết phải làm sao, Âu Dương Duệ nhún nút tạm dừng, nở một nụ cười thật sáng lạn: “Đúng vậy đó, tổ trưởng của em đối xử với cấp dưới tốt lắm, anh coi chúng em như người nhà vậy á. Anh hai luôn ở nước ngoài, có thể không hiểu được các mối quan hệ kiểu vậy ở trong nước đâu.”

“Ah... Mỗi lần anh nhận thư của em gửi đến đều nghe em khen cấp trên của mình rất tốt, nên có thể hiểu được.” Âu Dương Thông vô tình nói một câu làm lòng Hàn Khải nhói đau, anh trầm mặc nhìn về phía Âu Dương Duệ, phát hiện tai của cậu nhóc đỏ ửng lên, rồi lại trắng bệch ra, cố giữ bình tĩnh nói: “Hình như em rất có duyên với tổ trưởng, mọi việc anh ấy đều tốt với em lắm, giống như thái độ của giáo sư đối với anh hai khi anh còn ở trường đại học ấy.”

“Thầy giáo của em cũng rất thích em mà...”

“Anh hai!” Âu Dương Duệ bỗng rồi đánh gãy lời anh ta: “Hôm nay thời tiết thật tốt, em muốn đi ra ngoài hít thở không khí trong lành.”

“Vậy anh đi gặp y tá mượn xe lăn.”

“Để tôi đi cho.” Hàn Khải giành trước bước ra ngoài, Âu Dương Thông thoáng nhìn anh một cái, sau đó đặt tay lên cằm, tỏ vẻ thâm trầm hỏi: “Tiểu Duệ, em thành thật nói cho anh biết, mối quan hệ của em với vị cấp trên này rốt cuộc là như thế nào?”

“Quan hệ cấp trên cấp dưới.” Âu Dương Duệ tiếp tục cầm máy lên chơi game, không thèm ngắt đầu trả lời.

“Thật vậy sao? Quan hệ cấp trên cấp dưới mà mỗi buổi tối anh ta đều kiên quyết ở lại đây chăm sóc cho em, mỗi ngày đều mang đến những món ăn ‘em thích’, ánh mắt nhìn em cứ như là nhìn một viên kim cương... Anh ở nước ngoài đã lâu, không biết quan hệ cấp trên cấp dưới ở trong nước có thể thể hiện bằng cách cấp trên nắm tay cấp dưới cả đêm, còn nắm đến vô cùng thâm tình nữa.”

“Anh hai!” Phanh một tiếng, chiếc máy PSP nổ hoa trên bức tường phía sau lưng Âu Dương Thông, vẻ mặt Âu Dương Duệ đỏ bừng hét to: “Anh nói hưu nói vượn cái gì thế?! Tổ trưởng của em đã có bạn gái rồi! Họ rất nhanh sẽ kết hôn với nhau!”

Trợn mắt há mồm nhìn đứa em trai bỗng dưng hóa thân thành khủng long bạo chúa của mình, Âu Dương Thông nuốt nuốt nước miếng, ngồi xổm xuống nhìn đồng linh kiện tã tơi trên đất của máy PSP: “Anh chỉ là nói đùa với em một chút thôi, em tức giận thế làm gì...”

“Loại chuyện này anh sao có thể lấy ra đùa giỡn chứ?! Nếu lỡ tổ trưởng Phương nghe thấy thì sẽ hiểu lầm ra sao đây?” Gương mặt Âu Dương Duệ trắng bệch cố gắng biện minh: “Chúng em là bạn bè, là anh em cùng vào sinh ra tử, nhưng không phải loại quan hệ mà anh nghĩ! Về sau một chữ anh cũng không được nhắc đến!”

“Được được được, anh biết rồi.” Âu Dương Thông tốt tính an ủi em trai: “Là do tư tưởng anh rất thoáng... Không, là rất hạn hẹp, nên lỡ đem tình cảm đồng nghiệp thuần khiết, tốt đẹp của em suy nghĩ lệch lạc, anh cam đoan sau này sẽ không bao giờ nói vậy nữa.”

Âu Dương Thông hai ba cái đem máy PSP ghép lại đưa cho Âu Dương Duệ: “Em chưa lưu đâu ha, định đánh lại từ đầu hả?”

Âu Dương Duệ cúi đầu, ngập ngừng nói: “Anh hai, em xin lỗi.”

“Được rồi, là người một nhà nói xin lỗi gì chứ.” Âu Dương Thông cười xoa đầu đứa em nhà mình.

“Nhưng mà, anh tuyệt đối đừng bao giờ nói đùa như vậy nữa!” Âu Dương Duệ ngẩng đầu nhìn anh, anh mắt vô cùng kiên định: “Em không muốn vì việc mình bị thương lần này mà mọi người phải chịu ảnh hưởng xấu, dù sao đây cũng là việc ngoài ý muốn, không phải là trách nhiệm của bất cứ ai, tổ trưởng đặc biệt quan tâm đến em, em đã chẳng chịu nổi, nếu lại tiếp tục tạo nên phong ba nào khác, em thật sự sẽ...”

Cậu đột nhiên im lặng, Âu Dương Thông xoay người lại nhìn, Hàn Khải đi lấy xe lăn đã đứng ở cửa từ bao giờ, anh ta vội vàng đi đến đẩy xe đến bên giường, Âu Dương Duệ bây giờ đã có thể tự mình ngồi dậy, cậu giữa chặt thanh giường ở hai bên, hai tay dùng sức, nhích phần thân dưới xuống giường, Hàn Khải đi tới đỡ lấy, vững vàng ôm cậu đặt lên xe lăn, sau đó anh cúi người đặt hai chân của cậu vào chỗ để chân, nói: “Em gấp như thế làm gì, cứ để tôi giúp em đi.”

“Bác sĩ cũng đề nghị tôi nên nhanh thích ứng một chút.” Âu Dương Duệ nhẹ giọng cười: “Tổ trưởng, anh lại chẳng thể ôm tôi cả đời.”

Hàn Khải ngồi chồm hổm trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn cậu, anh rất muốn hỏi: [Nếu tôi có thể ôm em cả đời vậy em có đồng ý không?], Âu Dương Duệ lảng tránh ánh mắt anh, làm nũng nói với Âu Dương Thông: “Anh hai, người ta muốn ra sân phơi nắng.”

“Không được!” Hàn Khải tim như muốn ngừng đập, lớn tiếng kêu lên, thấy hai anh em đều kinh ngạc nhìn mình, thanh âm của anh mới nhẹ xuống, giải thích: “Hôm nay trời gió lớn... Ở vườn hoa đi dạo một chút thôi.”

“Ah, vậy cũng được.” Âu Dương Thông gật đầu, Âu Dương Duệ cúi đầu, bên môi nở nụ cười, từ từ, nụ cười càng lúc càng rạng rỡ thẳng đến khi cậu cười to ra tiếng: “Ha ha ha, tổ trưởng nghĩ tôi muốn chạy đi đâu được chứ? Chẳng lẽ anh cho rằng tôi sẽ luẩn quẩn trong lòng chạy đi nhảy lầu tự tử?”

Một tay cậu lau nước mắt vì buồn cười, một tay nắm lấy tay vịn: “Thật buồn cười quá đi... Vì sao lại buồn cười vậy chứ... ha ha ha.”

Âu Dương Thông cười gượng hai tiếng, hiển nhiên anh chả hiểu nổi có gì hài hước trong này. Hàn Khải chờ Âu Dương Duệ cười xong, đi tới nắm lấy tay đẩy cửa xe lăn, nhẹ giọng nói: “Tôi không phải là nghi ngờ sự kiên cường của em, nhưng mà, hôm nay gió rất lớn.”

“Kiên cường nha...” Âu Dương Duệ gật đầu: “Đúng thế, tôi là một cảnh sát giữ gìn trật tự an ninh, sao có thể không kiên cường được đây.”

Em phải rời khỏi anh... Phải buông anh ra...

Âu Dương Duệ có sự kiên trì của chính mình, cậu nhóc muốn cố gắng giữ lại chút tôn nghiêm cuối cùng, trước kia anh đã biết, cậu sẽ không đơn giản chấp nhận sự quan tâm của anh, điểm này anh hiểu được, cho nên anh sẽ không miễn cưỡng Âu Dương Duệ, chỉ là anh hy vọng mình có nhiều thời gian để ở bên cậu hơn.

“Anh Âu Dương không lo cho công việc của mình sao?” Anh giả vờ như không chút để ý hỏi Âu Dương Thông, anh ta chân thành cười, liên tục gật đầu: “Tôi làm ở một phòng thí nghiệm tư nhân, quan hệ của tôi với ông chủ nơi đó khá tốt, thời gian nghỉ phép dài một chút cũng không vấn đề, dù sao có một số việc tôi có thể điều hành từ xa để trợ lý làm hộ.”

Anh ta nghĩ ngợi gì đó rồi nói tiếp: “Kiểu gì tôi cũng phải dàn xếp thật tốt cho Tiểu Duệ rồi mới đi được, nếu có thể, thật ra tôi muốn đưa em ấy qua sống cùng mẹ, nhưng em ấy không chịu.”

“Tôi sẽ không để em ấy cô đơn đâu.” Hàn Khải trịnh trọng nói, giống như là anh đang lập một lời thề.

“Ah, anh Hàn, gia đình chúng tôi rất biết ơn sự quan tâm của anh đối với Tiểu Duệ, nhưng thật sự không thể làm phiền anh thêm được nữa, Tiểu Duệ từ nhỏ đã sống rất độc lập, em ấy sẽ không chấp nhận lòng tốt không cần báo đáp của người khác đâu.” Âu Dương Thông chân thành nói thêm: “Mấy ngày nay bác sĩ tâm lý vẫn luôn giảng giải cho em ấy, nhưng mà, anh biết đó. quá nhiều tâm sự cũng không tốt cho quá trình điều trị, hiện tại em ấy cần học cách buông tay, đi trên con đường riêng của mình, ai trong số chúng ta cũng không thể ở bên em ấy cả đời.”

Còn tôi thì sao... nếu tôi có thể, nếu vào cái đêm ấy, tôi trả lời khác đi, phải chăng bây giờ tình trạng sẽ không bế tắc thế này.

Hàn Khải trầm mặc nghĩ.

Nhưng thời gian chẳng thể nào quay ngược, lời đã nói ra miệng nào có thể vãn hồi.

Trong khoảng thời gian Âu Dương Duệ nằm viện, tổ chuyên án đặc biệt và tổ phòng chống ma túy không hề rảnh rỗi, anh phải gặp Phương Gia Nghi vài lần vì công việc, mỗi lần đều vội vàng nói vội vàng rời đi, buổi tối anh còn muốn tranh thủ thời gian chạy đến bệnh viện, hai người cơ bản là chưa bao giờ xuất hiện cùng nhau.

Có lần hai người từ văn phòng đi xuống, cùng vào thang máy, Phương Gia Nghi đột nhiên hỏi anh: “Hàn Khải, cuối tuần này anh có rảnh không?”

“Ah? Tôi phải sắp xếp cho tổ của mình tập huấn phản bắt cóc.” Hàn Khải chăm chú lật xem báo cáo mới nhận được trong tay, đầu cũng không thèm ngẩng trả lời.

Phương Gia Nghi nhẹ thở dài: “Thật sao, mọi người gần đây đều bận rộn thật. Mẹ của em vẫn còn nhớ anh, hỏi anh chừng nào rảnh thì qua nhà ngồi một lát.”

Hàn Khải ngẩng đầu, nhìn cô, trầm ngâm vài giây đồng hồ rồi mới nói: “Gia Nghi, lần trước tôi thật xin lỗi vì thất hẹn.”

Âu Dương Duệ lần đó cố ý khiến anh thất hẹn với Phương Gia Nghi, Hàn Khải đã sớm nhìn ra điều đó, nhưng hình như kia cũng là ý trời đi? Khiến anh hiểu rõ tình cảm của bản thân.

Mối tình đầu thời thiếu niên mơ màng, đứng trước cửa nhà họ Phương thật lâu chỉ để chờ đợi Phương Gia Nghi ra ngoài, thật cẩn thận theo đuôi cô, rung động trước nụ cười tươi như hoa, ngọt ngào của cô, tất cả chỉ là quá khứ.

Mười mấy năm trôi qua, mọi thứ đều nhạt nhòa.

Cô bé ngày nào bây giờ đã là tổ trưởng tổ phòng chống ma túy tài năng, khôn khéo, là thanh tra cao cấp, vừa nhậm chức chưa đến ba tháng đã phá được vụ án lớn, nếu nhận xét khách quan, cô không có chỗ nào để chê.

Cô là một người cảnh sát ưu tú, một người bạn có thể tin cậy. Quyết đoán, bình tĩnh, làm việc không rầy rà, lời thôi, ở một mức độ nào đó mà nói, cô rất giống Hàn Khải, tựa như là ảnh ngược của anh trong gương vậy.

Hàn Khải bỗng nhiên muốn bật cười, anh từng khẳng định một cách chắc chắn là tình cảm của anh đối với Âu Dương Duệ là sự tán thưởng, là tình anh em, nhưng bây giờ nghĩ lại, hình như tình cảm của anh đối với Phương Gia Nghi mới là tình ‘anh em’.

Mà người anh thật sự thích... chính là Âu Dương Duệ.

Cầu nhóc thích ăn đồ ăn vặt kia không biết từ bao giờ đã lén lút chui vào trái tim anh, trái tim anh, trái tim anh, rồi lẳng lặng tìm mọi nơi nào đó ẩn mình, an tâm ngồi chờ, cậu núp cũng thật kín, làm anh chẳng hề phát giác ra, đợi đến lúc anh biết tới, thì cậu nhóc đã mang theo mọi tài sản, vốn liếng của mình xây nhà trong tim anh, kiên quyết ở đó cả đời.

Điều duy nhất bây giờ anh muốn làm, chính là đem Âu Dương Duệ ở đời thật giữ chặt bên mình, làm cho cậu cả đời không thể rời đi.

Hàn Khải im lặng đã là câu trả lời tốt nhất cho Phương Gia Nghi, cô cười sảng khoái, vòng vo chuyển đề tài: “Gần đây đầu mỗi cung cấp cho chợ buôn ma túy bị gián đoạn, cá lớn đều nhanh chóng trôi lên mặt nước, cảnh sát chìm bên tổ phòng chống ma túy khẳng định là sẽ liêu một phen, bên ta lại có người cung cấp thông tin, nếu có tình huống đặc biệt, em sẽ liên lạc.”

“Được.” Hàn Khải nhấn nút thang máy cho cô, mỉm cười trả lời.

16. Chương 7-1

Mùa hè lặng lẽ trôi qua trong sự bận rộn của mọi người, hôm nay, Hàn Khải quyết định dành ra một ít thời gian để thư giãn, việc đầu tiên anh làm là tới bệnh viện, Âu Dương Duệ còn chưa bắt đầu tập luyện phục hồi chức năng, sau buổi trưa cậu sẽ hay đến hoa viên ngồi trong chốc lát để ngắm phong cảnh hay mấy việc tương tự thế, lúc này Âu Dương Thông thường sẽ không ở bên cạnh cùng cậu mà đi làm việc của mình.

Những tia nắng vàng nhạt óng ánh xuyên qua lá cây xanh biếc chiếu lên mặt đất tạo thành một bức tranh loang lổ các mảng màu sáng tối khác nhau, Âu Dương Duệ ngồi trên xe lăn, cậu đang thất thần ngắm nhìn đứa bé vụng về chơi bóng ở phía xa xa, làn da vốn có màu mật ong sau khi trải qua một thời gian dưỡng bệnh đã trở nên trắng bệch, gương mặt tuấn tú của cậu thấp thoáng một nét cô đơn, khóe miệng hơi nhếch, vẫn mang vẻ quật cường trước kia.

“Tiểu Duệ.” Hàn Khải vẫy tay chào cậu từ phía xa: “Hôm nay tôi mang bánh trung thu của Huệ Thịnh Trai đến cho em này.”

Âu Dương Duệ thu hồi tầm mắt, kiên trì lắc đầu: “Tổ trưởng, đừng kêu tôi như vậy, tôi cảm thấy rất mất tự nhiên.”

“Em quen rồi thì sẽ tự nhiên thôi.” Hàn Khải chẳng hề quan tâm nói, sau đó anh ngồi xuống thềm đá của bồn hoa bên cạnh cậu, giơ hộp bánh ra: “Là bánh nhân đậu em thích đó.”

“Bác sĩ bảo tôi nên ăn ít đồ ngọt lại.” Âu Dương Duệ không đưa tay cầm, lộ ra nụ cười bướng bỉnh: “Trước kia, không phải tổ trưởng thường chê tôi là một tên cuồng ăn vặt sao? Hiện tại, tôi bị bác sĩ dọa sợ đến mức phải bỏ, anh chắc vui lắm ha?”

“Ừ, rất vui, nếu trước kia em cũng nghe lời tôi như vậy thì tốt rồi.”

“Ha ha, tổ trưởng thật giỏi đùa, anh không phải không thích một cấp dưới nghe lời sao? Anh từng nói những người đó rất không sáng tạo mà.”

Hàn Khải nghiêng đầu nhìn cậu: “Em đối với tôi mà nói, không phải cấp dưới.”

Âu Dương Duệ hơi sững sốt một chút nhưng lập tức liền nở nụ cười: “Cũng đúng thôi, hiện tại tôi muốn làm cấp dưới của anh cũng chẳng còn cơ hội nữa rồi, tổ chuyên án đặc biệt cũng không cần một tên thần thám ngồi xe lăn đâu, kì kiểm tra vũ trang việt dã hàng năm đều bắt mọi người chạy đến bán sống bán chết, làm sao lại cần đến một tên ngay cả đi bộ cũng không được như tôi đây.”

Rất muốn vươn tay ra, hệt như trước kia, khi nhóc con còn khỏe mạnh, lay thật mạnh, sau đó nhìn cậu khoa trương trợn trắng mắt, còn anh sẽ ở một bên bảo cậu đừng quậy nữa, nhưng bây giờ, Hàn Khải không cách nào thoải mái như trước kia, nhìn Âu Dương Duệ cúi đầu lộ ra cằm cổ trắng nõn, tự dưng anh thấy cậu lúc này thật yếu ớt nên chẳng dám đưa tay chạm vào cậu.

“Tôi đã nói qua với cục trưởng, nếu em muốn chuyển qua làm văn chức, có vài chỗ trống trong các đơn vị có thể giữ cho em, còn nếu em muốn đến tổng cục cũng không vấn đề gì.” Hàn Khải một bên vừa tự xỉ vả bản thân, một bên vừa cố gắng giữ giọng điệu bình tĩnh nhất có thể nói ra chuyện tàn khốc này: “Nhưng tôi hy vọng em sẽ ở lại khu Bắc.”

“Oh.” Âu Dương Duệ phát ra một âm tiết vô nghĩa, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn vào đám nhỏ đang chơi đùa ở phía xa xa.

“Ý của em ra sao?” Hàn Khải hỏi một câu, thấy cậu không trả lời, lại thấp giọng nói: “Ở lại hay rời đi?”

Em muốn mỗi một ngày đều có thể nhìn thấy anh, cách anh càng gần...

“Thật ra cũng không cần phiền toái như thế.” Âu Dương Duệ nhún nhún vai: “Tôi còn chưa quyết định, gấp cái gì chứ, bác sĩ nói tôi cần phục hồi chức năng một năm sau đó mới biết kết quả ra sao, có lẽ... có lẽ...”

Có lẽ kì tích sẽ xuất hiện, em còn có thể đứng lên một lần nữa, em còn có thể trở lại bên cạnh anh?

Thật sự là quá ngây thơ rồi, Âu Dương Duệ, cậu hét to tên của mình trong lòng, ánh mắt nhanh chóng tối sầm lại: Cho dù mày có thể đứng lên, mày cũng không thể hoàn toàn khôi phục như trước, dù thế nào đi nữa, tổ chuyên án đặc biệt sẽ không còn vị trí nào cho mày cả.

Cậu từng nghĩ, cứ như vậy là tốt rồi, anh sẽ không bao giờ chấp nhận tình cảm của cậu đâu, nhưng cậu sẽ mãi là người bạn tốt nhất của anh, là một cấp dưới đặc lực, cho dù anh xuất hiện ở đâu, bên người anh đều sẽ có bóng dáng của cậu tồn tại.

Cậu nguyện ý làm cây bút anh cầm, làm chiếc máy tính anh sử dụng, làm khẩu súng sát cánh bên anh... Bị cái bóng của người con trai tên Hàn Khải kia che lấp cũng không sao cả, buông tha cho tiền đồ rộng mở phía trước cũng chẳng sao.

Nhưng hiện tại, giấc mộng duy nhất mà cậu bầu víu vào cũng vô tình vỡ tan.

Nếu cậu như vậy, dù là ở lại cục cảnh sát khu Bắc, hay chuyển đến tổng cục, thậm chí là rời khỏi đây qua Mỹ... Có gì khác nhau chứ?

“Ừ, em cứ từ từ suy nghĩ cũng được, cơ hội sẽ càng ngày càng nhiều.” Hàn Khải nhìn gương mặt bỗng dưng trầm xuống của cậu, đau lòng vươn tay, nắm lấy bờ vai cậu, đây chẳng qua chỉ là một cái đụng chạm rất đổi bình thường của họ lúc trước, nhưng Âu Dương Duệ lại giật mình, cứng ngắc xoay người về hướng khác.

“Tiểu Duệ, em nhìn tôi đây.” Hàn Khải ôn nhu nói: “Dù cho em quyết định thế nào đi chăng nữa, tôi đều sẽ giúp đỡ em tới cùng. Đồng thời tôi cũng muốn em hiểu, mặc kệ em đi đâu, tôi đều sẽ chờ em.”

Âu Dương Duệ không nói lời nào, quật cường cứng đầu, không chịu nhìn anh, môi cậu khê nhếch, tầm mắt thì đảo loạn khắp nơi, rốt cuộc lại tự dưng kêu lên: “Anh hai! Em ở đây!” Kêu xong cậu còn giãy dụa vươn tay ra vậy.

Hàn Khải lập tức buông cậu ra, xa xa Âu Dương Thông đầu đầy mồ hôi đã đi đến, cao hứng cười: “A, anh Hàn lại đến thăm Tiểu Duệ. Tôi đã làm xong thủ tục, ngày mai em ấy sẽ xuất viện về nhà.”

Anh ta lau lau mồ hôi trên trán, thành khẩn cười với Hàn Khải: “Thời gian vừa rồi thật sự rất làm phiền anh Hàn, còn bắt anh ở lại ban đêm, ha ha, anh thật làm cho người anh là tôi đây cảm thấy ngượng quá, so với tôi anh còn huynh đệ tình thâm hơn...”

“Anh hai.” Âu Dương Duệ nhú mày, mắt kiên nhẫn cắt ngang lời anh ta.

“Hả? Cái này không phải em dạy anh sao, có gì sai à?” Âu Dương Thông nhọc nhằn nhìn về phía cậu, Âu Dương Duệ chịu không nổi ông anh ngổ nhà mình quyết định nhắm mắt lại: “Em sắp về, cũng nên dọn dẹp đồ đạc các thứ.”

“Mọi thứ anh đều cho người sắp xếp hết cả rồi. Sáng mai để bác sĩ kiểm tra lần cuối là có thể xuất viện.” Âu Dương Thông đi tới muốn đẩy xe lăn nhưng bị Hàn Khải giành trước một bước: “Để tôi.”

Lúc từ miệng Âu Dương Thông nghe được mấy chữ “huynh đệ tình thâm” không hiểu sao anh cảm thấy lòng mình thật khó chịu, chẳng cần nghĩ cũng biết là do Âu Dương Duệ nói, tiểu hỗn đản, em nghĩ muốn dùng cái cớ cả đời, mặc kệ tôi có giải thích thế nào cũng không thềm tin sao?

Anh đẩy Âu Dương Duệ chậm rãi xuyên qua hoa viên, người trước mắt toàn thân cứng ngắc, lưng ngồi thẳng tắp, hai tay đặt trên hai đầu gối, động một chút cũng không dám động.

“Ngày mai tôi không thể đến đây đưa em xuất viện được.” Hàn Khải thấp giọng thì thầm với cậu, sau đó thấy bả vai Âu Dương Duệ dần thả lỏng như vừa trút được một gánh nặng lớn, cậu lên tiếng: “Không sao đâu, tổ trưởng có việc thì cứ làm, trước đây vốn anh cũng không nên tới!”

Tiểu hỗn đản, em liền nghĩ cứ vậy mà né tránh tôi sao?

Đáng tiếc, bây giờ, tôi sẽ không buông tay nữa đâu.

17. Chương 7-2

Phòng ở của Âu Dương Duệ được cải tạo hoàn toàn, cậu thử điều khiển xe lăn đi một vòng quanh phòng, không có gì bất tiện cả, Âu Dương Thông vẫn đi theo phía sau nhưng cũng không tự ý giúp đỡ cậu, bỗng dưng hỏi: “Thế nào? Em thấy có chỗ nào bất tiện không để anh kêu người lập tức sửa lại, à đúng rồi, xe lăn anh đặt riêng cho em phải chờ ít lâu nữa, tầm tháng sau mới nhận được.”

“Vâng.” Âu Dương Duệ ngoan ngoãn ngẩng đầu nhìn anh hai của mình: “Anh, cảm ơn...”

“Nói ngược gì vậy chứ.” Âu Dương Thông cúi đầu xuống đối diện với gương mặt cậu: “Anh trai giúp đỡ em mình không phải là chuyện đương nhiên à, hơn nữa, anh thấy anh Hàn còn có vẻ vất vả hơn cả anh. Anh cùng lắm là chỉ chi ra ít tiền mà thôi.”

Âu Dương Duệ chán nản nhắm mắt lại: “Anh hai! Anh có thể đừng nhắc đến người đó nữa được không?”

“Được được, anh không nhắc tới nữa, chả hiểu hai người đã xảy ra việc gì nữa.”

“Chẳng có việc gì đâu anh.” Âu Dương Duệ mở mắt ra, tức giận nói: “Em bị thương là do che chở cho một vị đồng nghiệp của anh ấy, người đồng nghiệp kia lại là vợ sắp cưới của tổ trưởng, vì vậy anh ấy rất biết ơn em, chỉ vậy thôi! Không hơn!”

“Oh, chẳng trách... Nhưng vẫn không đúng lắm, tại sao từ trước đến nay anh không thấy anh ấy mang theo bạn gái mình đến thăm em chứ?”

“Có cái gì lạ đâu, mọi người đều bận rộn đủ thứ việc, hơn nữa chắc anh ấy cũng sợ em tâm tình xấu sẽ giận chó đánh mèo lên người bạn gái anh ấy a! Bạn gái đương nhiên phải để cưng chiều rồi.”

Âu Dương Thông nhún nhún vai: “Cũng phải, em hiện tại đang giận chó đánh mèo lên anh đấy thôi.”

“Anh hai!”

Âu Dương Thông nhanh tay lẹ mắt bắt được cuốn sách em trai mình đòi tới: “Anh cho em biết, không tôn trọng tri thức sẽ bị trời phạt đó nhá! Cứ nhiên lại là cuốn tóm lược về vật lý, à đúng rồi, em có dự định nào trong tương lai chưa?”

Điều khiển xe lẩn tránh khỏi ánh mắt quan tâm của anh hai, Âu Dương Duệ hờ hững nói: “Không có dự định nào.”

“Tiểu Duệ.” Âu Dương Thông đặt tay lên vai em trai mình: “Anh không phải là ép buộc em phải lựa chọn, chỉ là muốn cùng em bàn bạc một chút thôi, trước kia, khi còn đi học, anh cũng không thích ba mẹ hỏi những câu kiểu ‘có tính toán gì không’, anh cảm thấy cứ đọc sách mãi như thế này là được rồi. Tuy nhiên sau đó anh mới phát hiện ra, con người, luôn phải có mục tiêu cho chính mình, mặc kệ là có thể đến đích hay không, nhưng ít nhất em đã trải qua những cảm giác hưng phấn khi theo đuổi điều đó, không phải cứ vô tri vô giác đợi chờ thời gian trôi qua.”

Âu Dương Duệ nắm lấy tay anh hai, ngẩng đầu nhìn anh, cười: “Anh hai, thì ra anh có học qua triết học hả?”

“Đúng vậy, anh còn học qua khóa thần học nữa đó.” Âu Dương Thông nói như thật: “Nói thật chứ, thầy giáo của em cũng chính là đàn anh của anh, anh ấy đến nay vẫn luôn canh cánh trong lòng vụ ba năm trước em quảng lại luận văn không thêm viết rồi bỏ chạy đấy, mỗi lần anh ấy gửi thư cho anh đều nhắc tới. Lúc đó không phải em đã hoàn thành tất cả học phần, thực nghiệm cũng đạt kết quả tốt, chỉ còn thiếu mỗi bài luận văn kia thôi sao? Tại sao bằng thạc sĩ đến tay như vậy rồi mà em lại không lấy? Chẳng lẽ kết quả thực nghiệm có gì sai lệch hả?”

“Không phải...” Âu Dương Duệ cúi đầu, cậu nên giải thích sao với người anh hai luôn quan tâm đến mình đây, bản thân cậu năm đó vào thời điểm trao đổi sinh viên giữa các trường đại học thì tình cờ nghe được bài giảng của Hàn Khải về đề tài “Nhân dân cùng chống khủng bố”, từ lúc đó trở đi cậu liền nhất kiến chung tình với người đàn ông vừa có năng lực vừa mạnh mẽ ấy, cậu hoàn toàn hăm sâu vào thứ tình cảm không tên, Âu Dương Duệ biết bản thân mình đủ điều kiện để xin vào ngành cảnh sát nên không hề chùn bước mà buông tha bài vở của mình, cậu trực tiếp xách hành lý vào doanh trại tiếp nhận huấn luyện của ngành.

Năm đó, cậu còn trẻ nên hết sức lông bông, chẳng thèm kiêng nể gì, nếu việc này mà bị Hàn Khải biết thì chắc anh sẽ cảm thấy cậu là một kẻ u ám, cuồng theo dõi, một đường đeo bám anh mà đến đây đi? Nói không chừng anh còn chỉ trích động cơ vào ngành của mình là không đứng đắn nữa...

Nhưng mà chính cậu cũng tự mình xin đến làm việc ở tổ chuyên án đặc biệt, cậu đứng trước cửa phòng cục trưởng hơn nửa tiếng đồng hồ, khi cánh cửa được mở ra, anh xuất hiện, cầm trên tay túi hồ sơ của cậu, cậu đã cúi đầu chào anh một cách tiêu chuẩn nhất...

Thời điểm ánh mắt hai người chạm nhau, cậu đã cảm thấy, tất cả đều đáng giá...

Âu Dương Duệ đau đầu nhíu mày, nhưng mọi việc sao lại phát triển thành thế này?

“Được rồi, dù sao hiện tại thứ em cần rèn luyện là thân thể, chứ không phải là đầu óc, có anh hai đây, anh vẫn còn một ít ngày nghỉ phép, không bằng giúp em viết cho xong cái luận văn tốt nghiệp kia, sau đó đến cầu đàn anh của anh một chút, cho qua bản luận văn này để em thuận lợi tốt nghiệp, tương lai cũng có cái bằng thạc sĩ hóa học.” Âu Dương Thông thở dài: “Chỉ một cái bằng thạc sĩ mà cũng mất 4 năm mới lấy được, em chẳng giống người nhà họ Âu Dương chút nào.”

“Hết cách, tại em ngốc thôi, mẹ không phải thường mắng em là đầu óc ngu si, tứ chi phát triển sao? Đây thì tốt rồi, ưu điểm của em mất đi một cái nhá.”

Âu Dương Thông nắm thật chặt tay em trai: “Tiểu Duệ, đừng sợ, Tiểu Mẫn và Tiểu Tuệ đã nhận được bệnh án của em, các em ấy tuy không phải học về chuyên ngành thần kinh, nhưng có quen biết một số bạn bè rất giỏi ở lĩnh vực này, mọi việc sẽ tốt lên, chỉ cần em tiếp tục kiên trì, nhé?”

“Vâng!” Âu Dương Duệ ngẩng đầu nhìn anh hai, ánh mắt tràn đầy sự kiên định.

Sau khi Âu Dương Duệ xuất viện được một tuần, Hàn Khải lần thứ hai đặt chân qua cánh cửa nhà cậu, lúc trước không phải anh không gọi điện, nhưng thời điểm luôn không khéo, nếu không phải khi Âu Dương Duệ đến bệnh viện luyện tập phục hồi chức năng thì cũng là khi cậu cùng Âu Dương Thông ra ngoài mua sắm, có lần anh gọi qua vào lúc 7 giờ tối, thế mà Âu Dương Duệ nói mình mệt mỏi nên đã ngủ rồi.

Biết rõ là cậu đang trốn tránh mình, Hàn Khải cũng đành chịu, tiểu hỗn đản kia khi trước luôn không chịu nghe lời bắm dính lấy anh, anh không hề thấy phiền, hiện tại trốn anh cũng thà chết chứ không khuất phục, chẳng lẽ cậu không biết anh là một người nếu không đạt được mục đích sẽ không bao giờ bỏ cuộc sao?

Vậy cứ thử xem hai ta ai kiên nhẫn hơn đi, thì ra tình yêu cũng là một trận chiến.

Lần nay anh không gọi điện báo trước nữa, trực tiếp đến nhà cậu, người mở cửa là Âu Dương Thông, lúc thấy anh đứng đó, anh ta giật thót cả người, lắp bắp nói: “Hàn, anh Hàn, sao anh lại đến đây?”

“Hôm nay vừa lúc tôi rảnh rỗi, nên đến đây thăm Âu Dương.” Hàn Khải đưa hộp cách nhiệt đang cầm trên tay cho Âu Dương Thông: “Đây là canh xương hầm do tôi nấu, còn nóng.”

“Oh, thật sự là làm phiền anh rồi, anh làm tôi thật ngỡ ngàng... Tiểu Duệ, anh rót canh ra cho em uống nhé.” Âu Dương Thông một bên vừa nhường đường cho Hàn Khải vào, một bên vừa nói với vào trong phòng khách.

Bàn trà đã bị di chuyển đi, cái kệ nhỏ đựng đầy đồ ăn vặt cũng biến mất không còn dấu vết, chiếc sofa rộng rãi thoải mái cũng không còn, không gian căn phòng trở nên thoáng đãng hơn, Âu Dương Duệ ngồi trên xe lăn, miệng cắn bút, giả bộ như đang chăm chú xem từ trên xuống dưới tập tài liệu nước ngoài trên tay, cậu nghe vậy liền đáp lời: “Em mới vừa ăn điểm tâm xong, không đói bụng.”

“Có một chén canh thôi mà, chiếm được bao nhiêu chỗ chứ?” Hàn Khải đi đến ngồi xổm bên cạnh cậu, tay anh đặt lên tay cầm của xe lăn: “Tôi mất tận 3 tiếng để nấu đây, em cho tôi chút mặt mũi được không?”

Ánh mắt Âu Dương Duệ vẫn như cũ nhìn đám kí hiệu hóa học như đang bay nhảy trên giấy, ra vẻ thoải mái nói: “Tổ trưởng, anh cũng là một người được giáo dục cao cấp, sao lại đi tin ba cái phương thuốc cổ truyền của dân gian này, canh xương hầm 3 tiếng, dinh dưỡng trong đó đều bay hết rồi còn đâu. Tôi không uống đâu, uống nó so với uống nước chả khác gì nhau cả.”

“Tiểu Duệ.” Âu Dương Thông đứng dưới bếp nghe được, nhô đầu ra quát bảo cậu dừng lại: “Đừng ỷ vào việc em ở Munich học qua khóa dinh dưỡng liền nói lung tung, nếu em không muốn uống ngay thì anh bỏ vào tủ lạnh, đợi lát nữa anh sẽ hâm nóng lại cho em.”

Hàn Khải cười cười, ra vẻ mình không thèm để ý, sau đó hạ giọng, vô cùng thân thiết trêu cậu: “Tôi chẳng hề được đào tạo cao cấp, chỉ mới tốt nghiệp trung học, nên lần sau em nhớ nói chuyện dễ hiểu một chút, bằng không tôi nghe không hiểu đâu, việc đó sẽ ảnh hưởng đến quá trình giao lưu của chúng ta đó.”

Liếc anh một cái thật nhanh, Âu Dương Duệ cố dời sự tập trung của mình lên bài luận văn: “Thật xin lỗi anh, tổ trưởng, tôi đang bận viết luận văn, không có cách nào tiếp đãi anh, anh cứ tự nhiên.”

Nghĩ muốn đuổi tôi đi sao, tiểu hỗn đản? Hàn Khải mỉm cười kéo ghế dựa qua rồi ngồi xuống, nhẹ giọng nói: “Cuối tuần này bên chúng ta lại xử lý một vụ án đánh bom ở nơi công cộng.”

Anh không hề xem nhẹ sự khát vọng và hương phấn trong mắt Âu Dương, tuy rằng nó chỉ chợt lóe qua. Rất nhanh liền biến mất. Hàn Khải bắt lấy tay Âu Dương Duệ đặt lên cánh tay mình, trấn an vô vô: “Không thương vong.”

“Phù.” Âu Dương Duệ nở nụ cười: “Ngụy Ngụy nhất định là rất náo động đi, gỡ bom là chuyên môn của cậu ấy mà.”

Hàn Khải cười cười, châm chọc nói: “Bằng Vũ đương nhiên làm kham phần lớn công việc, nhưng Thạch Lỗi và Hiểu Điềm lại làm ra một việc cứu cả tổ chúng ta, em muốn biết không?”

“Ah, thật phần khích quá đi, tôi rất muốn nghe bọn họ tự mình kể lại, Thạch Đầu tuy rằng không thích nói chuyện, nhưng Hiểu Điềm nhất định sẽ thêm mắm dặm muối, kể lại toàn bộ câu chuyện một cách sinh động nhất.”

Hàn Khải gật gật đầu: “Hiểu Điềm dùng thiết bị giám sát đã được cậu cải tạo qua phát hiện có người nghe trộm thông tin bên mình, sau đó cô ấy xác định vị trí, tên kia bị Thạch Lỗi tóm được, đã khai toàn bộ, gã chính là một trong những đồng lõa của Thổ Lang, lần hành động trước cậu tham gia, đúng là do gã cố tình quấy nhiễu thông tin cảnh sát, tính toán tốt thời gian, chặn lại một số chỉ thị quan trọng, cuối cùng đem nhóm cậu dẫn đến vị trí gần nơi đặt bom, cho nên –”

Âu Dương Duệ mím môi, miễn cưỡng cười: “Thật vậy sao? Tôi chẳng qua chỉ tùy tiện nói với Hiểu Điềm vài câu, không nghĩ tới thật đúng là có người quấy rối.”

“Tại sao em không báo cho tôi?” Hàn Khải chăm chú quan sát người bên cạnh, chỉ mới vài ngày không gặp, cậu nhóc đã gầy đi trông thấy, thật nhớ gương mặt bánh bao với hai cái má phồng phồng khi nhai của cậu lúc trước.

“Tôi không trực tiếp có chứng cứ, chỉ dựa vào suy đoán.” Âu Dương Duệ thật thông dong giải thích: “Nói cho anh biết cũng chỉ làm rối loạn

quân tâm mà thôi, khiến mọi người cảm thấy như lâm đại địch cũng không tốt. Hiểu Điềm rất có năng lực trong mảng thông tin, nói cho anh, dù sao anh cũng sẽ tìm cô ấy, kết quả chẳng phải cũng như nhau thôi sao?”

Hàn Khải chậm rãi đứng lên, nặng nề lắm bầm: “Giống nhau... Được rồi, giống nhau...”

Anh cúi thấp đầu, miệng gần như chạm vào tai Âu Dương Duệ, thanh âm nhỏ đủ để chỉ hai người nghe thấy: “Em là sợ tôi sẽ truy cứu trách nhiệm bên tổ phòng chống ma túy? Dù sao lần hành động đó cũng là do tổ trưởng Phương chỉ huy, là cô ấy coi nhẹ báo cáo của em, mới có thể dẫn đến hậu quả này.”

“Tổ trưởng, anh đang nói gì vậy, tôi không hiểu.” Âu Dương Duệ lạnh lùng nói: “Lần hành động trước chúng tôi không được trang bị dụng cụ tương ứng, đối với thủ đoạn quấy nhiễu cao cấp như vậy dừng lại kiểm tra cũng chỉ làm mất thời gian, cuối cùng còn có thể để nghi phạm trốn thoát, tổ trưởng Phương quyết định như thế là đương nhiên, anh không nên nghi ngờ cô ấy.”

Nói xong cậu còn hung hăng liếc nhìn Hàn Khải một cái: “Đôi khi phải vì quân pháp bất vị thân (vì việc nước quên tình nhà) mới có thể biểu hiện sự công chính cả bản thân.”

“Tôi và tổ trưởng Phương chẳng hề thân.” Hàn Khải ôn hòa chỉ ra: “Chúng tôi chỉ là bạn bè cũ.”

“Ah, anh bị cô ấy đá rồi sao?” Cây bút trên tay Âu Dương Duệ chuyển động càng lúc càng nhanh, hết vòng này đến vòng khác, lại một vòng: “Thật tiếc mà, tổ trưởng, tổ trưởng Phương rất xứng đôi với anh, thật sự, tính tình của anh nên sửa đi, anh còn ngồi ở đây làm gì, mau hẹn nàng đi uống cà phê hay mấy việc tương tự đi, nói không chừng còn có thể cứu vãn.”

“Chúng tôi từ trước đến nay chưa hề bắt đầu, còn về phần lời tôi nói trên bãi biển đêm đó, tất cả đều không phải là sự thật.”

“Vậy tốt rồi, thật ra những lời tôi nói ở bãi biển đêm đó, cũng không phải là sự thật.” Vẫn không hề nhìn anh như trước, bàn tay cậu không hề di chuyển, chỉ có cây bút vẫn xoay một cách chóng mặt trên đầu ngón tay, nhưng không rơi xuống.

Hàn Khải nhượng bộ, một lần nữa ngồi lại lên ghế, cười, nói cảm ơn với người đã rót nước cho mình – Âu Dương Thông, sau đó lên tiếng: “Thời tiết hôm nay thật tốt, em không ra ngoài tản bộ giải sầu sao?”

“Oh, ở bệnh viện luyện tập phục hồi chức năng là 1 tuần 3 buổi, mỗi lần như vậy tôi đều dẫn em ấy đến vườn hoa trung tâm đi dạo một chút, hoặc đến thư viện,... bình thường thì chỉ ở nhà, anh Hàn, anh không biết chứ, đứa em này của tôi thích nhất là chơi đùa, trước kia ở nhà chẳng lúc nào yên, bài tập về nhà của

em ấy phần lớn đều do tôi làm thay, hiện tại không nhanh chóng hoàn thành bài luận văn này, chờ em ấy khỏe lại, thì chẳng biết lại đem vứt xó nơi nào.”

“Luận văn?” Hàn Khải kinh ngạc hỏi: “Em không phải tốt nghiệp đại học rồi sao?”

“Hey, ba năm trước đây em ấy...”

“Anh hai, em muốn uống nước!” Âu Dương Duệ ho khan một tiếng, cắt ngang cuộc nói chuyện giữa hai người.

Âu Dương Thông đồng ý, vào bếp lấy nước lạnh, Hàn Khải quay đầu nhìn Âu Dương Duệ, cậu vẫn giả vờ như đang nhìn tài liệu, lỗ tai lại chẳng hiểu sao mà đỏ ửng lên, những tia nắng từ cửa sổ chiếu vào làm nó trở nên hơi trong suốt, từng mạch máu trên da đều có thể nhìn thấy thật rõ ràng, anh thật muốn đi đến, nhéo lỗ tai của tên nhóc kia rồi trực tiếp gào vào đó: “Em lại gây họa gì rồi?”

“Ba năm trước xảy ra chuyện gì?” Anh ôn hòa hỏi: “Lúc em 20 tuổi, tốt nghiệp đại học, sau đó về nước, vì muốn làm cảnh sát nên báo danh tham gia trại huấn luyện, còn việc gì mà anh không biết sao?”

Âu Dương Duệ luyện tập trong lòng rất nhiều lần rồi mới bày ra vẻ mặt vô tội trả lời: “Nói ra tôi sợ anh chê cười, ba mẹ tôi luôn hy vọng tôi có nhiều thêm vài cái học vị, nhưng tôi cảm thấy không thích, thấy việc đó quá khó khăn, nên ngay lúc lâm trận đã bỏ chạy, sau khi về nước tôi có chút hối hận vì vậy làm cảnh sát cũng chỉ vì rèn luyện bản thân. Bởi vì làm cảnh sát là không có đường lui, tôi sẽ không thể tiếp tục trốn tránh thêm bất cứ việc gì nữa, nhất là tổ chuyên án đặc biệt, anh không phải hay nói, chúng ta chính là đạo phòng tuyến cuối cùng của nhân dân hay sao?”

Em yêu anh, cũng không có đường lui...

Giống vậy, cũng không có đường tiến, đây là một ngõ cụt, em bước vào, em hăm sâu vào, cho dù ra sao, một kiếp này, em chỉ có thể ngoài sáng hoặc trong tối, dây dưa, quấn quýt lấy anh.

“Giữa trưa em muốn ăn gì? Tôi sẽ nấu cho em.” Hàn Khải tuy rằng không nhận được câu trả lời từ cậu nhưng anh cũng không hỏi lại, mà thay đổi một đề tài khác, điều này làm cho Âu Dương Thông chần chừ, vội vàng nói: “Này... Này, đương nhiên phải do tôi làm để tiếp đãi anh rồi.”

“Anh hai, vậy coi như xong, với cái tay nghề kia của anh, em được anh nuôi lớn cũng coi như kì tích rồi, em đã bảo anh mà, xã hội bây giờ nam nữ bình đẳng, tương lai anh không cưới được vợ cũng đáng đời.” Âu Dương Duệ cay độc xía xói anh trai mình vài câu, cười nói: “Tổ trưởng của em chẳng qua chỉ nói đùa với chúng ta thôi, trước kia anh ấy từng nói với em, trừ khi là vợ của anh ấy, nếu không anh ấy sẽ chẳng nấu cơm cho người khác ăn đâu.”

“Tiểu hôn dẫn, lúc tôi nấu cơm cho em sao em không nói vậy đi?” Hàn Khải thực tự nhiên đưa tay nhéo mũi cậu, Âu Dương nhay bèn né về phía sau, thế nhưng cậu quên mất hiện tại mình đang ngồi trên xe lăn, căn bản là chẳng thể trốn được, cậu trở mặt nhìn ngón tay Hàn Khải đưa qua. Đầu ngón tay dừng trên chóp mũi cậu, sau đó rút về.

Chỉ một động tác căn bản chưa hề chạm vào cậu như vậy thôi, đã làm cho cả thân thể cậu tê dại, tựa như ngón tay anh thật sự nhéo mũi cậu, không nhẹ không nặng dừng trên chóp mũi, tiếp xúc với làn da ấm áp của anh, ngón tay hơi thô ráp, còn có thanh âm ngập tràn sự cưng chiều cùng bất đắc dĩ “Tiểu hôn dẫn.”

Cậu dùng sức lắc lắc đầu, bày ra một gương mặt tươi cười: “Mặc kệ là nói thế nào, tổ trưởng đến nhà tôi làm khách, sao có đạo lí để cho anh nấu cơm chứ, hay là, chúng ta ra ngoài ăn đi, hoặc kêu thức ăn về nhà cũng được.”

“Âu Dương.” Hàn Khải mỉm cười nhìn cậu: “Em từ chối cũng thật quanh co lòng vòng, như vậy chả giống em xiu nào, em không muốn tôi ở lại, cứ việc nói thẳng ra.”

Âu Dương Duệ tránh né tầm mắt của anh, tuy rằng cậu biết trong mắt anh không có chút tức giận nào, ở đó chỉ tràn ngập sự dung túng và ý cười, nhưng hiện tại cậu không thể chịu đựng được ánh nhìn thâm tình ấy.

Anh vì sao lại nhìn em bằng ánh mắt đó... Làm cho em dù muốn duy trì trạng thái này cũng không được... Anh không phải đã nói rằng chúng ta chỉ có thể làm bạn bè và anh em thôi sao? Em cũng chỉ muốn thế,

chứ không phải thứ tình cảm bố thí này của anh!

“Sao em lại im lặng?” Hàn Khải diễn như thật, cúi người xuống, hay tay nắm lấy tay vịn của xe lăn, làm cho nửa người Âu Dương Duệ đều nằm trong phạm vi khống chế của mình, tư thế này một lần nữa làm cho lỗ tai Âu Dương Duệ đổ ửng lên, anh nói thêm một câu làm cho trái tim cậu nhóc đập càng nhanh hơn: “Không dám nói? Da mặt của tôi rất dày, em không nói thì tôi sẽ ở lại đó?”

“Tổ trưởng, đừng đùa nữa.” Âu Dương Duệ cố gắng bình tĩnh nói, liềm mạng ngã về phía sau, xe lăn thiếu chút nữa đã lật về phía sau vì động tác của cậu, may mắn Hàn Khải lấy tay giữ được.

“Được rồi, được rồi, không đùa em nữa, tôi đi trước, em nhớ phải ăn canh đây, tạm biệt.”

Sau khi Hàn Khải rời đi, Âu Dương Duệ vẫn ngơ ngác ngồi đó, trong đầu loạn thành một đoàn, Âu Dương Thông nhìn gương mặt cậu lúc trắng lúc xanh, nháy mắt mấy cái rồi nói: “Người cũng đã bị em đuổi đi rồi, vậy bát canh kia anh có nên đổ vào bồn cầu luôn không?”

“Anh dám!” Âu Dương Duệ rít gào.

18. Chương 8

Ở thành phố, tháng chín là đã bắt đầu sang thu, những chiếc lá đậm màu trên cây đã dần chuyển sang màu vàng kim, từng chiếc từng chiếc rơi rụng, tạo thành một lớp màng mỏng trên mặt đất.

Cùng thời gian trôi qua, Âu Dương Duệ mỗi ngày đều thật bình tĩnh vô ba, mỗi tuần đến bệnh viện làm phục hồi chức năng 3 lần, những lúc đó cậu sẽ ra ngoài, còn 4 ngày còn lại cậu liền im lặng ở nhà viết luận văn tốt nghiệp, thế nhưng luận văn cậu đã hoàn thành và gửi đi, đang đợi giáo sư cho ý kiến, vì vậy cậu nhàm chán, liền thuận tay giúp Âu Dương Thông xử lý một ít số liệu thực nghiệm, nhưng khi Âu Dương Thông hỏi cậu có muốn đến phòng thí nghiệm tư nhân kia làm việc cùng anh không thì cậu kiên quyết lắc đầu.

“Hoặc nếu em muốn qua Mỹ cũng được?” Âu Dương Thông không miễn cưỡng em trai, anh chỉ thở dài: “Tháng sau dù có thể nào anh cũng phải trở về làm việc, có mấy cuộc thực nghiệm cần anh phải giám sát, Tiểu Duệ, để em ở lại một mình, anh lo lắng.”

Âu Dương Duệ thoải mái cười, đáp lời anh: “Không sao đâu, anh hai, lúc 17 tuổi em cũng sống một mình đó thôi, nhiều năm như vậy rồi, em vẫn tốt mà.”

“Khi đó em ở dưới nước có thể đi lại, ở trên mặt nước có thể bay nhảy, so với bọn tôm cá còn sôi nổi hơn, mọi người đương nhiên sẽ yên tâm.” Âu Dương Thông thay cậu viết hết bức thư này đến bức thư khác để hủy bỏ thẻ hội viên ở các câu lạc bộ thể thao, anh không khỏi chắc lưỡi: “Em chơi cũng lắm trò thật, bóng rổ, lướt buồm, lướt ván, lặn, dã chiến, ... Hàng năm chắc em cũng tốn cả mớ tiền cho mấy thứ này đi?”

“Anh cứ đùa, em là hội viên vip của các câu lạc bộ này đây, có đôi khi họ còn phải nhờ em quảng cáo dùm đó, họ mới là bên phải ước ao em tham gia.”

Âu Dương Duệ dương dương tự đắc nói, ánh mắt cậu lúc này làm người khác đoán không ra cậu có sầu lo gì hay không.

Nhưng Âu Dương Thông biết. Mỗi đêm, cậu đều ngủ không ngon, thường xuyên bị ác mộng quấy rầy, ở trong mơ có lẽ cậu sẽ quên đi chuyện hai chân bị liệt, sung sướng chạy nhảy, cũng có lẽ sẽ tê liệt toàn thân, bóng tối bủa vây, khiến cậu không thể nào thoát ra, tóm lại, mỗi đêm anh đều nghe thấy tiếng hít thở nặng nề, tiếng rên rỉ của anh trai, sau đó giật mình tỉnh dậy từng ngum từng ngum hít thở, sáng nào cậu cũng đều tỉnh dậy với một thân mồ hôi lạnh, ngay cả áo cũng ướt đầm.

Loại tình trạng này còn phải duy trì bao lâu? Cho dù công việc bên kia của anh đang thúc giục khiến anh vô cùng lo lắng, nhưng anh thật sự có thể để một mình cậu ở đây sao?

Mang trong lòng sự sầu lo, anh giúp em trai mình xuống lầu, hôm nay là ngày đến bệnh viện luyện tập phục hồi chức năng, sáng nay anh tính đưa Âu Dương Duệ đi thư viện và siêu thị trước, bác sĩ lập ra kế hoạch luyện tập rất nghiêm khắc, có khá nhiều bệnh nhân đều kiên trì không được mà yêu cầu chậm lại, tuy nhiên

với Âu Dương Duệ, sau mỗi lần luyện tập đều đầm đìa mồ hôi, sức cùng lực kiệt, thế nhưng chưa một lần nào cậu có ý định lùi bước.

Tất cả mọi người đều đang chờ đợi điều kì tích, tuy rằng có thể kì tích sẽ không bao giờ xuất hiện.

Vừa xuống đến bãi đậu xe, anh liền thấy Hàn Khải từ trong xe của mình bước xuống, đến gần rồi mỉm cười chào hai người: “Đến đúng lúc thật, tôi còn sợ hai người đã ra ngoài rồi chứ.”

“Tổ trưởng, anh đến đây làm gì?” Âu Dương Duệ sắc mặt khê biến, hỏi ra miệng, ngữ khí không tốt chút nào.

“Thật vất vả tôi mới có được một ngày nghỉ, tôi đến đưa em đi luyện tập phục hồi chức năng.” Hàn Khải nói vô cùng tự nhiên: “Hôm nay khí trời không tồi đâu, em định đi đâu trước? Tôi sẽ lái xe đưa cả hai đi.”

“Oh, việc này không cần phiền anh đâu, chiếc xe tôi mua cho Tiểu Duệ vừa mới đưa đến, tôi muốn để em ấy làm quen một chút.” Âu Dương Thông chỉ qua một chiếc BMWs màu xám bạc đỗ ở góc bên kia: “Anh xem, tôi không thể ở đây mãi được, về sau sợ là em ấy phải tự mình lái xe ra ngoài, anh Hàn, nếu tiện, anh có thể hỏi hộ chúng tôi loại giấy phép lái xe đặc biệt này làm như thế nào được không?”

“Không vấn đề gì.”

“Không cần, em sẽ tự mình điện hỏi đàn anh bên phòng giao thông.” Âu Dương Duệ nhanh chóng từ chối.

“Được rồi, mấy đàn anh bên phòng giao thông đều bị cái ngữ phóng xe như bay của em mấy năm nay dọa cho sợ mất mật rồi, không ai dám đứng ra đảm bảo làm giấy phép lái xe cho em đâu.” Hàn Khải thấy Âu Dương Thông đẩy xe lăn đến bên cạnh ô tô, liền nhanh chân đi qua mở cửa xe, vừa muốn cúi người ôm lấy Âu Dương Duệ thì bị cậu đẩy ra, vẻ mặt vô cùng quật cường nói: “Tôi có thể tự mình làm!”

“Đúng vậy, anh Hàn, để cho em ấy tự mình làm đi.”

Hàn Khải nghe vậy đành phải lui ra sau từng bước, nhìn cậu nhóc cổ hết sức nắm lấy tay vịn, dùng sức cánh tay nâng người lên, “bịch” một tiếng ngồi lên ghế xe, thở hổn hển, buông tay vịn, xoay người lấy tay nâng hai chân không thể nhúc nhích của mình lên để vào trong xe, cài dây an toàn, chỉ vài động tác đơn giản như vậy thôi đã khiến đầu cậu đổ đầy mồ hôi, cậu ngẩng đầu, thắng lợi, làm kí hiệu chữ V đưa về hướng Âu Dương Thông: “Thế nào?”

“Ừ, tốt lắm!” Âu Dương Thông giơ lên ngón tay cái cổ vũ cậu: “Chờ em thi đậu giấy phép lái xe, anh cho em chiếc xe này làm quà.”

“Ah, vậy không bằng anh mua cho em cây kem ốc quế cho rồi.” Âu Dương Duệ oán giận nói.

“Em còn là trẻ lên ba hả?” Âu Dương Thông ngồi vào ghế lái, nhìn bảng điều khiển được chế tạo riêng cho người tàn tật trước mặt, chà xát hai tay: “Anh Hàn, anh lái xe theo sau bọn tôi là được rồi, yên tâm, tôi lái xe rất chậm.”

“Cho tôi quá giang luôn ha.”

Âu Dương Duệ thấy Hàn Khải mở cửa xe bên kia ngồi vào, cả người đều căng thẳng, chụp lấy lưng ghế trước: “Anh hai! Em muốn ngồi ghế trước!”

“Hả?” Âu Dương Thông khó hiểu quay đầu lại: “Em lộn xộn cái gì, định tập thể dục chắc?”

“Không phải... Em chỉ muốn xem anh lái xe thế nào thôi.” Thanh âm Âu Dương Duệ càng lúc càng nhỏ, cậu thấy Hàn Khải nhìn mình đầy bất đắc dĩ.

Em có cần tránh né anh khẩn cấp như vậy không? Tiểu hồn dẫn?

“Được rồi, em ngồi phía trước đi” Hàn Khải đến cốp xe lấy xe lăn mang tới cho cậu, kiên nhẫn đẩy đến cạnh xe, chờ cậu lần thứ hai lao lực dùng hai tay ngồi lên xe lăn, sau đó anh vẫn kiểm soát không được ngồi xuống giúp cậu đặt hai chân vào xe.

Cậu nhóc vẫn mang đôi giày thể thao lúc trước, Hàn Khải còn nhớ có một lần luyện tập cận chiến, Âu Dương Duệ cũng mang chính đôi giày này đập anh một cú, sau đó đắc ý cười ha ha [Yeah yeah! Em đã đánh bại anh rồi!].

Một cú kia trực diện mà đến, ngoan, chuẩn, nhanh, chân nhấc cao. Góc độ của chân gần giống với taekwondo hạ xuống, tràn ngập sức mạnh, Âu Dương Duệ lúc đó dường như xinh đẹp đến nỗi làm người khác không dám nhìn thẳng.

Vào thời khắc ấy anh cảm thấy nhóc con này thật sự rất dũng cảm, dám hạ thủ đá anh, nhưng không ngờ lại có một ngày, cậu vẫn mang đôi giày đó, mà lại lẳng lặng ngồi, hai chân đã từng có thể đá ra cú đá mạnh mẽ như vậy lại trở nên bất động.

“Cám ơn.” Từ trên đầu truyền đến lời cảm ơn không mấy tự nhiên của Âu Dương Duệ, dường như đang thúc giục anh nhanh chóng buông chân mình ra, Hàn Khải hồi phục tinh thần, ngẩng đầu cười nói: “Tôi giúp em thắt lại dây giày.”

Biến cố, phát sinh ngay trong nháy mắt cậu cúi đầu.

Hàn Khải đột nhiên trở nên cảnh giác, một cổ sát khí lạnh liệt bỗng dưng xuất hiện ở không xa, anh sắc bén ngẩng đầu, tay vừa chạm đến khẩu súng đeo bên hông, thì chợt nghe một giọng nam trầm thấp vang lên từ đằng sau cột trụ bãi đậu xe: “Tất cả dừng nhúc nhích, Âu Dương Thông, đặt tay ở chỗ tôi có thể thấy được.”

Hàn Khải toàn thân đổ mồ hôi lạnh, hơi liếc mắt nhìn qua, liền thấy bóng dáng một người đàn ông cao gầy mặc đồ đen ở phía bên phải, tay phải của gã khoác một chiếc áo gió, bên trong áo gió lộ ra hòng súng tối om, người đàn ông này là ai? Chẳng lẽ là nhằm vào anh mà đến?!

“Anh cả?!” Anh còn chưa kịp suy nghĩ xong, Âu Dương Duệ đang ngồi phía trên đã kinh ngạc kêu lên: “Tại sao là anh? Anh muốn làm gì?”

Hơi hơi ngồi dậy, Âu Dương Thông ngồi ở ghế lái rất trấn định, cười nói: “Tiểu Duệ, anh cả chắc là đang đùa với em đó, không biết anh ấy mua được súng giả ở đâu, trông cũng giống thật. Chẳng lẽ anh cả cũng muốn làm cảnh sát như Tiểu Duệ?”

Người đàn ông mặc đồ đen sử dụng tay trái lấy ra giấy chứng nhận, lưu loát mở ra, huy hiệu màu bạc lóe lên ánh sáng sắc bén, trên đó ghi những chữ cái viết tắt làm Hàn Khải và Âu Dương Duệ chấn động: ICPO

Cảnh sát quốc tế...

“Tôi truy tìm tung tích Phương Nặc – ông trùm buôn lậu ma túy qua internet đã gần một năm rưỡi, thật không ngờ... Thì ra ẩn phía sau màn, người mang số hiệu thứ tư luôn là một ẩn số trong tập đoàn này lại chính là cậu, Âu Dương Thông.”

Hàn Khải nhanh chóng phát hiện Âu Dương Duệ đang dần khẩn trương lên, tay anh đặt trên đùi cậu nhóc, nhẹ nhàng ấn xuống một cái, ý bảo cậu đừng xúc động, tình huống đột xuất này rất khó để phân biệt, anh nhất thời không biết nên tin ai, bây giờ bất cứ hành động nào cũng là không sáng suốt, hướng chỉ bọn anh còn đang bị một hòng súng ở xa xa chĩa vào.

“Anh cả, anh đang nói gì vậy? Em sao lại thành một tên xấu xa?” Âu Dương Thông cười khổ, hai tay đặt lên bàn điều khiển chuyên dụng dành cho người tàn tật ở trong xe: “Nhiều năm không gặp anh, vừa thấy mặt là anh lại nói đùa, anh đừng giỡn nữa mà. Không phải anh luôn làm nghề phóng viên cho một tạp chí du lịch hả? Tại sao bây giờ lại thành cảnh sát quốc tế rồi.”

Người đàn ông áo đen chậm rãi đến gần, Hàn Khải bây giờ có thể nhìn thấy rõ gương mặt gã, quả thật có vài phần giống anh em Âu Dương, nhưng khuôn mặt ngăm đen mang theo nhuệ khí không thể nào nhầm lẫn, tựa như một lợi đao vừa ra khỏi vỏ, chân chính gặp qua huyết quang, được rèn luyện đến vô cùng sắc bén.

“Tôi cũng thật không ngờ, đó là cậu.”

“Cậu muốn tôi tin rằng sau khi cậu đến nơi này, gặp mấy người kia chỉ là trùng hợp sao?” Gã cười lạnh: “Vốn là đường dây buôn lậu qua internet trải dài toàn bộ Đông Á, bây giờ bị cắt đứt hai đường vận chuyển, đây đúng là thời cơ tốt để các thế lực lớn một lần nữa phân bố lại địa bàn, vì vậy nên cậu thừa dịp Tiểu Duệ bị thương chạy về đây, muốn thay Lý Phương Nặc mở rộng thị trường, không phải sao?” (Có ai nghe thấy mùi gian tình của cp Âu Dương Thông và Lý Phương Nặc không nhỉ?????????)

Gã nhanh chóng liếc mắt nhìn Âu Dương Duệ đang trợn mắt há mồm ngồi trên xe lăn và Hàn Khải ngồi xổm dưới chân cậu một cái, sau đó tập trung nhìn Âu Dương Thông: “Tôi dựa vào số liệu của một băng ghi hình camera phát hiện ra cậu, còn tưởng rằng đó chỉ là trùng hợp, nhưng đến lần thứ hai, tôi chỉ biết, tôi không thể lừa dối chính mình được, cậu, chính là số bốn vẫn luôn đứng sau lưng Lý Phương Nặc. Chẳng phải cậu nói sau khi tốt nghiệp vẫn làm cho một phòng nghiên cứu tư nhân sao? Ở đó nghiên cứu cái gì? Meth (ma túy đá) được tạo thành thế nào sao?”

Nụ cười trên mặt Âu Dương Thông biến mất: “Anh cả, mong anh đừng sĩ nhục công việc của em.”

“VẬY cậu cũng đừng sĩ nhục chỉ số thông minh của tôi.” Người đàn ông áo đen vẫn bình tĩnh như trước, nhưng khớp hàm đã nghiến chặt, họng súng vẫn chĩa vào Âu Dương Thông: “Cậu muốn cùng Tiểu Duệ nói thử không, vào lúc em ấy nằm viện, mỗi tối cậu đều đi làm những gì, hả?”

Hô hấp của Âu Dương Duệ đột nhiên trở nên dồn dập, Hàn Khải lo lắng liếc nhìn cậu, trấn an vỗ vỗ hai chân.

“Anh cả, em thật sự không biết anh đang nói cái gì.” Âu Dương Thông bắt đắ dĩ nói: “Em có vài người bạn bè, bọn họ cùng em bàn bạc công việc, chỉ là đi gặp vài người, nếu ở giữa có điều gì hiểu lầm, em có thể giải thích rõ ràng với anh.”

“Được, tôi cũng hi vọng đây chỉ là hiểu lầm, nếu không thì cậu mau tự thú đi, vẫn còn kịp.” Gã lấy khẩu súng giấu dưới áo ra: “Vừa lúc tổ trưởng tổ chuyên án đặc biệt đang ở đây, chúng ta có thể cùng nhau đến sở cảnh sát.”

Âu Dương Thông thở dài: “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Chữ cuối cùng vừa nói ra, ngay tại một giây khi thần kinh mọi người dần thả lỏng, tay trái Âu Dương Thông ở nơi mọi người không chú ý bỗng dừng hoạt động, không biết anh đã nhấn cái gì trên bảng điều khiển, sau đó dẫm một cái thật mạnh lên chân ga, lớp xe oto phát ra tiếng ma sát sắc nhọn, xe xoay mạnh qua trái tránh đi đường đạn, xe lăn Âu Dương Duệ vốn đang dừng ở gần cửa xe bên trái, bị đuôi xe quẹt qua hất bay ra ngoài.

“Tiểu Duệ!” Hàn Khải thấy tình thế không ổn, vào giây phút mảnh chỉ treo chuông chặn ngang người ôm bổng cậu lên, nghiêng người nhảy ra ngoài, lăn hết một vòng mới dừng lại, một tay anh chống xuống đất, bảo vệ cậu nhóc trong lòng mình, tay phải thì rút súng ram cảnh giác nhìn bốn phía.

Vào lúc anh cứu cậu thì tiếng súng cũng vang lên, liên tiếp vài phát đều bắn lên thân và lớp xe, nhưng lại bị lớp bọc thép bên ngoài cản lại, chiếc xe BMWs màu xám bạc chạy với một tốc độ cực nhanh xiêu vẹo phóng ra khỏi bãi đậu xe, trong không khí tràn đầy mùi thuốc súng, tiếng rít gào của oto vẫn còn vang vọng trong không gian trống rỗng này, mấy vỏ đạn rơi rải rác trên mặt đất, tạo ra những thanh âm trong trẻo.

Âu Dương Duệ bị thanh âm cuối cùng làm giật mình run rẩy, đương nhiên cậu hiểu được âm thanh này đại biểu cho điều gì, thấp thỏm, lo lắng nhìn ra ngoài, bóng dáng chiếc oto đã biến mất, anh cả nhiều năm không gặp vẫn đứng đó, vẻ mặt bình tĩnh, trong mắt tràn ngập sự tức giận và thương tâm không thể che giấu.

Nếu cậu có thể hoạt động, cậu đã sớm nhảy dựng lên túm lấy cổ áo anh cả hỏi cho ra lẽ, vì sao anh lại tự dừng biến thành cảnh sát quốc tế? Vì sao anh hai của cậu lại trở thành một nhân vật đứng sau tập đoàn buôn ma túy? Anh ấy vậy mà lại nổ súng với anh hai... Mà người anh hai luôn chăm sóc, yêu thương cậu, trong giây phút chạy trốn kia, có từng quan tâm đến an toàn của cậu...

Bất lực... Bất lực... Cậu chẳng làm được việc gì nên hồn, ngay cả việc tránh né nguy hiểm cũng không làm được, chân cậu không thể cử động, cậu chỉ có thể ngồi trên xe lăn, trợn mắt nhìn anh cả nổ súng với anh hai của mình, trợn mắt nhìn anh hai lái xe đem cậu hất ra.

Từ khi bị thương đến nay, Âu Dương Duệ chưa từng cảm nhận nỗi đau đớn, thống khổ rõ ràng như thế này, ngón tay của cậu bầu lầy bề mặt thô ráp của sàn bãi đỗ xe, cọ sát đến ra máu cũng không hề hay biết.

Hàn Khải vẫn luôn nhìn chăm chăm và người đàn ông áo đen kia, thẳng đến lúc anh thấy gã cất súng đi, hướng về phía anh đưa ra giấy chứng minh thân phận: “Cảnh sát quốc tế khu vực Châu Á tổ phòng chống ma túy, Âu Dương Cần.”

Giấy chứng nhận không phải giả, Hàn Khải thở phào nhẹ nhõm, anh cất súng đi đồng thời cũng giúp Âu Dương Duệ ngồi dậy: “Tiểu Duệ, em có bị thương ở đâu không?”

Âu Dương Duệ không nói gì lắc đầu, cậu muốn đẩy anh ra, nhưng lại bị Hàn Khải giữ chặt: “Đừng quậy, tôi đưa em về nhà trước.”

Cậu vẫn im lặng, ánh mắt đen láy nhìn chằm chằm Âu Dương Cần, sau khi anh ta cất giấy chứng nhận, thì đi về phía cậu, vươn tay: “Tiểu Duệ, đã lâu không gặp em.”

“Chuyện của anh hai, có phải là thật không?” Âu Dương Duệ không thèm để ý đến bàn tay đang đưa ra trước mặt mình.

“Anh cũng không hy vọng việc này là sự thật, nhưng em xem đi...” Âu Dương Cần nhìn chiếc xe lăn bị đâm nát nửa bên nằm chống trơ trên mặt đất.

Âu Dương Duệ đương nhiên cũng nhìn thấy, cậu cắn môi, thật lâu không thốt nên lời, cuối cùng vẫn là Hàn Khải phá vỡ sự trầm mặc này, anh dịu dàng nói: “Tiểu Duệ, tôi sẽ mua cho em một chiếc mới ha.”

“Không cần, cửa hàng sẽ tự mình đưa tới.”

“Được rồi, vậy tôi ôm em lên nhà, em kiên nhẫn một chút.” Biết hiện tại cậu nhóc rất kháng cự với những tiếp xúc thân thể với anh, nhưng tình huống trước mắt, anh chỉ có thể ôm cậu trở về.

Anh mới vừa đưa tay kê vào người cậu định ôm cậu lên, thì đã bị cậu dùng hết sức đẩy ra: “Không cần!”

“Tiểu Duệ, em đối đãi như vậy với ý tốt của người khác sao?” Âu Dương Cần nhíu mày, giọng điệu khi nói chuyện rất lạnh: “Cứ y như trẻ con, chỉ biết tùy hứng quậy rồi, em chấp nhận sự thật này, nhưng không đối diện với nó, nếu không có người giúp đỡ, chẳng lẽ em định ngồi đây chờ thượng đế xuất hiện chắc? Hay là em muốn tự mình đi về nhà?”

Những lời này rất dễ làm tổn thương người khác, Hàn Khải tình tế cảm nhận được thân thể cậu nhóc đang run rẩy, anh không thèm để ý Âu Dương Duệ liều mạng giãy dụa, nửa quỳ trên mặt đất. Trực tiếp kéo cậu ngã vào lòng mình, ôm thật chặt, không cho cậu né tránh, dùng ***g ngực chính mình để làm dịu nỗi đau trong cậu.

“Tổ trưởng, phiền anh đưa tôi đến cửa hàng dành cho người tàn tật, tôi muốn mua một chiếc xe lăn mới.” Buông tha việc chống cự, thanh âm Âu Dương Duệ mang theo sự tức giận và uất ức: “Nhà của tôi là nơi nghi phạm Âu Dương Thông ở lại trong thời gian qua nên chắc chắn sẽ là chỗ trọng điểm để điều tra, tầng 14 tòa nhà A, anh cả xin cứ tự nhiên, à đúng rồi, mật mã máy tính của tôi là công thức phân tử histidin chuyển sang mã Morse rồi xếp thứ tự ngược lại theo phương trình bậc 2, đừng tính sai, nhập sai ba lần máy tính sẽ tự động hủy mọi dữ liệu, đến lúc đó đừng nói tôi hủy hoại chứng cứ.”

Cậu ở trong lòng Hàn Khải, ngẩng đầu lên, tức giận hỏi: “Khi nào anh điều tra xong thì điện thoại cho tôi, nếu hôm nay không xong là tôi phải ở khách sạn.”

“Em tránh đi một chút cũng tốt.” Ngoài ý muốn, Âu Dương Cần khá bình tĩnh, gạt đầu với Hàn Khải một cái: “Tổng thanh tra Hàn, đã làm phiền cậu, trẻ một chút hãy đưa em ấy về.”

“Được.” Hàn Khải đơn giản trả lời, hai tay dùng chút lực ôm Âu Dương Duệ lên, đi về phía xe của mình.

Anh cẩn thận đặt Âu Dương Duệ xuống ghế ngồi phía sau, nhẹ giọng nói: “Em thắt dây an toàn vào đi.”

Cậu nhóc ngơ ngác nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, phải đợi anh nhắc thêm vài lần thì mới nghe thấy, im lặng cài dây an toàn vào, Hàn Khải lái xe ra khỏi bãi đỗ xe, qua kính trước anh thấy gương mặt nặng nề tâm sự của Âu Dương Duệ, dịu dàng hỏi: “Một lát nữa em muốn đi đâu?”

“Đến trung tâm phục hồi chức năng.” Âu Dương Duệ đưa mắt nhìn ra phong cảnh phồn hoa ngoài cửa xe, đã là tháng 9 mà sao ánh sáng mặt trời vẫn còn chói lóa như vậy? Thời tiết tại sao lại nóng thế? Lòng cậu nóng nảy như đang ngồi trong lò lửa.

“Hôm nay em đừng đến đó nữa, tôi cùng em tới nơi khác một chút nhé?”

Âu Dương Duệ cười lạnh: “Tổ trưởng, anh nghĩ rằng anh hai tôi sẽ vì tôi mà quay lại, mang theo đồng bọn cướp tôi đi chắc? Nếu như vậy thật, chẳng thà bây giờ anh mang tôi về cục cảnh sát luôn đi, khỏi phải thăm dò đủ điều, khi nào bên kia anh cả tôi điều tra xong, anh lại thả tôi ra cũng được.”

“Tiểu Duệ, em đừng nói vậy.”

“Tôi nói rồi, đừng gọi tôi là Tiểu Duệ!” Âu Dương Duệ bùng nổ gào lên, hung hăng đâm một cú vào lưng ghế phía trước, làm thân thể Hàn Khải chấn động, anh vội vàng ổn định tay lái, trấn an dỗ cậu: “Được được, chúng ta đến trung tâm phục hồi chức năng nào.”

Âu Dương Duệ lại trầm mặc, đợi cho xe dừng đèn đỏ, anh mới thấp giọng nói: “Hàn Khải, tôi chỉ bị liệt đôi chân, không phải bị liệt toàn thân, anh không cần phải cẩn thận lựa lời để nói với tôi như vậy, tôi không thích.”

“Tiểu hồn đản, chẳng lẽ tôi phải gào lên với em, em mới vui à?” Hàn Khải quay đầu lại nhìn cậu một cái: “Đừng suy nghĩ miên man, anh hai em là anh hai em, em là em.”

“Tôi cũng không biết chuyện này là sao nữa?” Âu Dương Duệ nhẹ giọng nói, lầm bầm lầu bầu: “Từ nhỏ, ba anh em chúng tôi đều rất độc lập, nói vậy cho dễ nghe thôi. Thật ra là bởi cha mẹ chúng tôi đều bận việc, không có thời gian chăm sóc bọn tôi, tôi nhớ lúc còn rất nhỏ, anh hai dựa theo thời gian một ngày bốn bữa đút sữa cho tôi, anh ấy sợ sữa quá nóng, còn tự chế ra một cái nhiệt kế, ghé vào bên cạnh tôi, rất nghiêm túc xem tôi ôm bình bú sữa, miệng thì luôn hỏi: [Tiểu Duệ, nóng hay không? Uống được không?], sau khi tan học, anh cả sẽ làm sandwich cho anh hai lấp đầy bụng trước, sau đó giúp anh hai bông tôi, cùng nhau đến công viên chơi, thẳng đến khi trời tối đen, ba mẹ đi làm về, chúng tôi mới trở lại, tôi còn nhớ rõ anh hai rất thích chơi xích đu, đại ca đẩy rồi lại đẩy, xích đu bay thật cao là cao...”

Nước mắt, dần che mờ tầm mắt cậu, Âu Dương Duệ giống như nghe thấy tiếng vui đùa của ba anh em vang vọng đâu đây, Âu Dương Thông bị đẩy thật cao mơ hồ phát ra tiếng thét chói tai, cậu thì cái gì cũng không hiểu, hai chân đung đưa qua lại, miệng cười ha ha, ánh sáng buổi trời chiều ánh lên người anh cả, anh cả hơi nhú mắt nhìn, cười vươn tay về phía cậu...

“Hiện tại, vì sao mọi chuyện lại ra như vậy? Anh cả vẫn luôn nói mình là phóng viên cho một tạp chí du lịch, hàng năm đều không rõ tung tích, hờ ra lại là cảnh sát quốc tế, đúng vậy, tính chất của ngành đó bắt buộc, phải giấu đi thân phận, cho dù là cha mẹ hay anh em cũng không ngoại lệ, cho nên tôi chỉ có thể tro mắt nhìn anh cả nổ súng với anh hai của mình!”

“Mà anh hai tôi thì sao? Anh ấy có trí thông minh tốt, lấy học vị rất nhẹ nhàng, vài trường đại học muốn mời anh ấy về giảng dạy, anh đều không chịu, nói với tôi rằng anh ấy muốn làm ở sở nghiên cứu tư nhân, tôi cũng nhiều năm không gặp được anh hai, lần này tôi bị thương, anh ấy là người trở về đầu tiên. Anh hai ở bên cạnh tôi, chuyện gì cũng suy nghĩ kỹ vì tôi, làm một người anh trai, anh ấy thật vĩ đại, chỉ là... hôm nay anh cả lại nói cho tôi biết, anh ấy thật ra là làm trong tập đoàn buôn ma túy, anh ấy đến đây chẳng qua là mượn tôi làm tấm bia ngụy trang, thực tế là vì mở thêm đường dây cho tập đoàn đó...”

Cậu quật cường mở to hai mắt, có chết cũng không để nước mắt rơi xuống, thanh âm Âu Dương Duệ khàn đến mức khiến Hàn Khải muốn lập tức dừng xe lại để ôm cậu nhóc vào lòng, cứ như vậy ôm chặt lấy cậu, không bao giờ... buông ra nữa.

Xe chạy đến trước cửa hàng, Hàn Khải mượn nhân viên ở đó một chiếc xe lăn đẩy Âu Dương Duệ đi, để cho cậu từ từ chọn một cái mình muốn, Âu Dương Duệ lại lắc đầu: “Vẫn là mua cùng loại với cái cũ đi, tôi đã dùng quen rồi, phiền anh đem đi thanh toán hộ tôi.”

Cậu lấy thẻ tín dụng ra, cười tự giễu: “Gần đây tôi đều dùng tiền của anh hai, bằng không thẻ đã sớm cạn tiền, không biết anh cả có biết hay không, nếu biết thì anh ấy có bắt tôi trả lại không đây, dù sao đó cũng là tiền phi pháp.”

Hàn Khải không biết nên nói gì cho tốt, hôm nay, cậu nhóc đã trải qua đả kích quá lớn, bây giờ dù anh có nói gì đi chăng nữa cũng là đổ dầu vào lửa, nhưng mà, cứ để tâm tình cậu càng lúc càng tồi tệ thế sao?

“Em thử xem xe lăn có vấn đề gì hay không, tôi lái xe đến cửa chờ em, chúng ta tối trung tâm hồi phục chức năng.”

“Ừ.” Âu Dương Duệ gật đầu, lấy lại thẻ ngân tín dụng mà nhân viên cửa hàng đưa, nhìn theo bóng Hàn Khải biến mất ở cửa. Bỗng nhiên nhân viên cửa hàng quay trở lại, trong tay cầm theo một cái điện thoại: “Anh Âu Dương?”

“Vâng?” Âu Dương Duệ giật mình cầm lấy điện thoại, là một dãy số lạ, chẳng lẽ thẻ tín dụng của cậu gặp vấn đề nên ngân hàng gọi đến để kiểm tra? Cậu nghe máy: “Alo? Tôi là Âu Dương Duệ.”

Từ đầu dây bên kia truyền đến một tiếng thở dài thật nhẹ, một giọng nói quen thuộc vang lên: “Tiểu Duệ, hôm nay anh rất xin lỗi em.”

“Anh hai?! Anh đang ở đâu?!” Âu Dương Duệ không khống chế được kêu lên: “Việc anh cả nói là thật sao? Có phải có hiểu lầm gì hay không anh?”

Đối phương trầm mặc, Âu Dương Duệ lập tức hiểu được điều đó biểu hiện cho cái gì, cậu nhắm mắt lại, nắm chặt điện thoại: “Anh hai, anh tự thú đi.”

“...”

“Em cũng là cảnh sát, em không muốn có một ngày anh cả sẽ cầm súng bắn chết anh.”

Đầu dây bên kia truyền đến một thanh âm mơ hồ, dường như ai đó đang nói [Có thể cắt cánh], sau đó điện thoại bị cắt máy.

Âu Dương Duệ ngây người vài giây, sau đó lập tức nắm lấy quần áo nhân viên trong cửa hàng kêu lên: “Đi thăm dò số điện thoại này từ đâu gọi tới! Nhanh lên!”

“Đúng vậy đây là số điện thoại di động.” Nhân viên cửa hàng dường như bị cậu dọa sợ, cẩn thận nói.

“Vậy nhanh chóng dùng vệ tinh truy tìm địa điểm a!” Âu Dương Duệ gấp đến mức bốc hỏa, nhưng nhân viên cửa hàng chỉ nhìn cậu rồi cười: “Anh Âu Dương, chúng tôi làm sao có thể làm được vậy chứ.”

“Lập tức báo cảnh sát!” Âu Dương Duệ điều khiển xe lăn phóng nhanh ra cửa, thấy xe của Hàn Khải liền vội vàng đi nhanh đến: “Tổ trưởng! Anh hai tôi vừa gọi điện tới! Mau báo chỉ huy trung tâm lập tức truy tìm dãy số đó!”

Sau một lúc lộn xộn, Hàn Khải cắt điện thoại, ngồi xuống cạnh xe lăn của Âu Dương Duệ tiếc nuối nói: “Vì vấn đề kỹ thuật, không thể tìm ra.”

“Tôi hiểu rồi.” Âu Dương Duệ thấp giọng nói: “Anh ấy đi lần này, sự việc sẽ càng không thể cứu vãn được, lần sau khi gặp mặt...”

Cậu không nói tiếp được, thống khổ nắm chặt hai tay: “Tôi thật không hiểu, anh ấy vì sao lại muốn đi buôn lậu ma túy cơ chứ?!”

“Tôi cảm thấy anh cả của em càng muốn hiểu được lý do này hơn chúng ta.” Hàn Khải bình tĩnh nói: “Anh ấy vừa nãy có điện thoại cho anh, nói cuộc kiểm tra đã chấm dứt, chúng ta lúc nào cũng có thể về, còn có... Bảo em đừng trách anh ấy.”

Âu Dương Duệ cười khổ: “Anh ấy thật sự cho rằng tôi là trẻ lên ba sao? Tôi là cảnh sát chẳng lẽ còn không biết phân biệt phải trái đúng sai?”

Cậu ngẩng đầu nhìn khoảng không trên bầu trời: “Thời gian không còn sớm, tổ trưởng, chúng ta đến trung tâm phục hồi chức năng thôi.”

“Em còn muốn đi sao?” Hàn Khải cảm thấy anh hình như đánh giá quá thấp sự bình tĩnh của cậu nhóc này, hôm nay chỉ mới một ngày mà đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, vừa rồi lúc ở trong xe cậu còn xém chút khóc lên, nhưng bây giờ, một giọt nước mắt cậu cũng không rơi, vẻ mặt kiên định chấp nhất đòi đến trung tâm phục hồi chức năng.

Tôi hiện tại... Chỉ còn lại một mình... Chỉ có một mình... Không thể lại dựa vào bất cứ ai được nữa, không thể trở thành trời buồm của ai nữa.

Hàn Khải chưa bao giờ biết, một hành động gần như là bình thường nhất, ngay cả một đứa trẻ cũng có thể làm được dễ dàng đó là “đứng thẳng” đối với Âu Dương Duệ lúc này mà nói là vô cùng khó khăn, nhìn cậu

khi mới vừa bị cố định trên chiếc giường dựng thẳng còn cười cười với anh, nói: “Phải mất một tiếng lận, tổ trưởng, anh đi uống ly cà phê đi.”

“Không được, tình nguyện viên có nói phải có người đi cùng em.” hàn Khải cười với cậu: “Tôi giúp em.”

Âu dương Duệ nở nụ cười: “Rất chật vật đó, tôi không muốn anh thấy tình trạng đó của tôi.”

Tiểu hồn dẫn, vì đuổi tôi đi, em ngay cả tự tôn của mình đều buông tha sao? Hàn Khải chưa xót nghĩ. Thanh âm trở nên nhẹ nhàng hơn: “Tôi xin thề sẽ không nói ra.”

Âu Dương Duệ nhắm hai mắt lại, cam chịu nói: “Tùy anh, chụp ảnh rồi phát tán lên mạng cũng chẳng sao đâu, vừa lúc còn đem lại thanh danh thân tàn chí định cho tôi.”

Hàn Khải cười cười, đứng ở một bên lẳng lặng nhìn cậu, Âu Dương Duệ vẫn đứng như vậy, toàn bộ sức nặng thân thể đều tập trung vào đôi chân không thể cử động của cậu, không đến 10 phút, trên trán cậu đã rịn đầy mồ hôi, 20 phút, hô hấp bắt đầu trở nên ồ ồ, Hàn Khải tiến đến lấy khăn tay thay cậu lau mồ hôi, cậu nhóc cắn răng, dùng hết sức nói: “Tránh ra...”

“Em giữ sức một chút đi, đừng nói nữa, còn 40 phút nữa.” Hàn Khải cứng rắn nhìn đồng hồ.

Theo từng giây trôi qua, mồ hôi của cậu chảy ướt đầm bộ đồ vận động, từng giọt nước trong suốt từ trên trán cậu chảy ra, rơi xuống chiếc mũi cao thẳng, uốn lượn qua đôi môi hoàn mỹ, cuối cùng run rẩy dừng trên chiếc cằm, từng giọt, từng giọt một rơi xuống, cậu từng ngậm từng ngậm thở hổn hển, thống khổ cau mày, răng nanh trắng tuyết gắt gao cắn chặt, hai cái chân chết lặng hơi hơi run rẩy.

“Đã hết giờ!” Bác sĩ một bên vừa nhanh chóng đưa cậu ra khỏi chiếc giường, vừa dựng thẳng ngón cái cổ vũ cậu: “Rất tốt, kiên trì được! Cậu nghỉ ngơi 15 phút đi, mát xa cơ thể một chút sau đó tập bài tập tiếp theo.”

“Hô... Hô...” Âu Dương Duệ cả người giống như vừa được vớt lên từ dưới nước, vô cùng suy yếu cười, nhưng lập tức cậu đã bị Hàn Khải ôm chặt vào lòng, cậu bây giờ đã sức cùng lực kiệt, ngay cả muốn giơ tay lên cũng không được, chỉ có thể yếu ớt kháng nghị: “Buông...ra.”

“Em đừng nói, uống nước.” Hàn Khải đưa đồ uống dành riêng cho việc vận động đến miệng cậu, Âu dương Duệ ngay cả một ngụm nước đều phải chia ra nhiều lần để nuốt xuống, sau đó hoãn vài hơi mới có thể nói ra tiếng: “Anh hai bảo tinh lực tôi quá thừa, cho dù có quây cả ngày thì cũng chẳng hề mệt, trước khi vào trại huấn luyện dành cho cảnh sát, chạy việt dã phụ trọng 15km tôi có thể vừa chạy vừa nhảy, huấn luyện viên của tôi còn nói đó chưa phải là cực hạn vận động của tôi, còn có thể tăng thêm. Không ngờ được, rốt cuộc cũng có một ngày, tôi mệt đến chết đi sống lại như vậy...Thì ra đây là cực hạn a...”

“Ừ, tôi biết, em cố lên, đợi lát nữa tôi mua kem ốc quế cho em.” Hàn Khải an ủi ôm cậu, thân thể Âu Dương Duệ nặng nề ngã vào lòng anh, anh chỉ có thể nhìn cậu nhóc vất vả như vậy, liều mạng kiên trì như vậy... Chính anh lại cái gì cũng không giúp được.

“A... Tổ trưởng...” Một mối quá độ làm đầu óc của Âu Dương Duệ bắt đầu mơ hồ, mê man nói: “Anh đừng tốt với tôi như vậy. Tôi chịu không nổi.”

Trong lòng Hàn Khải căng thẳng, cậu nhóc nói vậy là có ý gì? Anh muốn hỏi, nhưng nhìn Âu Dương Duệ đã mệt mỏi tới cực điểm, lại đành nhịn xuống, nhẹ nhàng xoa bóp thân thể để giúp cậu thả lỏng: “Không có việc gì, tôi nguyện ý.”

Âu Dương Duệ im lặng, mày hơi nhíu lại, tựa như đang ngủ, Hàn Khải cẩn thận thay đổi tư thế để cậu ngủ càng an ổn hơn, ánh mắt nhìn vào đồng hồ báo thức để bên cạnh, anh đang do dự không biết nên để cậu nhóc ngủ thêm một lát hay dựa theo kế hoạch đưa cậu đến phòng mát xa, kết quả khi kim phút vừa mới chạm tới kim báo giờ, Âu Dương Duệ liền mở mắt, đưa tay lau qua khuôn mặt, chấn tỉnh tinh thần: “Tổ trưởng, đợi lát nữa anh sẽ nghe thấy tôi gào khóc thảm thiết lắm đó, tốt nhất anh nên bịt lỗ tai lại đi!”

“Mỗi lần đều như vậy sao? Lịch tập luyện như vậy có phải lớn qua hay không?” Hàn Khải lo lắng hỏi, nhìn cậu cố gắng hết sức ngồi lên xe lăn, bởi vì đổ mồ hôi quá nhiều, cánh tay hơi run rẩy. Âu Dương Duệ lắc đầu, bướng bỉnh nói: “Tôi có thể làm!”

Cậu nói được thì làm được, lúc nhân viên điều trị mạnh tay xoa bóp cơ thể, cậu nhịn không được rên rỉ ra tiếng, những bài tập dụng cụ đều hoàn thành một cách cẩn thận, kỹ lưỡng, hai chân cậu vậy mà đã có thể hồi phục một ít năng lực hoạt động, có thể đẩy thước đo đi được tầm 1 li.

“Tốt lắm!” Bác sĩ cổ vũ cậu: “Tiếp tục kiên trì! Như vậy việc lần nữa đứng lên cũng không phải là không thể! Phục hồi chức năng quan trọng nhất là giai đoạn đầu.”

“Cám ơn bác sĩ.” Âu Dương Duệ đã tắm qua, tuy rằng cơ thể vẫn mỏi mệt, nhưng tinh thần lại tốt hơn nhiều, cậu mỉm cười nói cảm ơn với bác sĩ, điều khiển xe lăn rời khỏi văn phòng.

Hàn Khải ngồi trên hành lang chờ cậu, vừa rồi ở phòng thay đồ anh muốn giúp cậu nhóc tắm, nhưng lại bị Âu Dương Duệ nghiêm túc cự tuyệt, cậu vẫn không cam lòng để mình nhìn đến đôi chân của cậu đi? Khi nào tiểu hồ điệp kia mới có thể một lần nữa tiếp nhận tình cảm của mình đây? Hay là tại mình biểu hiện chưa đủ rõ?

“Tổ trưởng, phiền anh đưa tôi về nhà, luyện tập hôm nay đến đây là xong.” Âu Dương Duệ điều khiển xe lăn đến trước mặt anh, vẫn tươi cười như cũ nói.

Hàn Khải ngẩng đầu nhìn cậu: “Em hy vọng tôi sẽ nói với em [không cần khách khí] sao?”

Anh hiện tại mới phát hiện ra bên dưới nụ cười kia cậu nhóc che giấu nhiều thứ đến vậy, nụ cười sáng sủa vô tâm vô phế trước kia của tiểu hồ điệp đi đâu rồi? Hay là trước nay cậu vẫn luôn như vậy, là do anh sợ ý không phát hiện ra?

“Tôi không phải khách khí với anh, đều là bạn bè thì khách khí với nhau làm gì.” Anh thật không nhận ra vẻ mặt giả vờ chân thành của cậu có vài phần chân truyền từ Âu Dương Thông, một câu [bạn bè] liền khiến anh nói không ra lời, bất đắc dĩ gật đầu: “Đúng vậy, tôi đưa em về, buổi tối em muốn ăn món gì?”

“Trước khi anh hai ra ngoài, có làm salad, nếu anh cả không lấy nó đem đi làm vật chứng, hẳn nó vẫn còn trong tủ lạnh.” Quả nhiên là quá nhiều dả kích, khiến cậu nhóc chết lặng sao? Âu Dương Duệ dường như dùng giọng nói vui vẻ nói hết câu.

“Ăn salad sao đủ dinh dưỡng được, thể lực em tiêu hoa lớn như vậy, chúng ta tiện đường ghé siêu thị đi, mua khoai tây chiên em thích ăn, tôi sẽ nấu vài món ngon bồi bổ cho em, được không?” Hàn Khải tiến đến sau lưng cậu giúp cậu đẩy xe lăn, vũng vàng vừa nói vừa đi ra ngoài.

“Không được, bác sĩ có dặn, lượng vận động của tôi hiện tại không nhiều, mỗi ngày đều ngồi xe lăn không thể hoạt động, nếu còn ăn cơm như trước, sẽ khiến cơ thể mập lên, thể trọng gia tăng sẽ không có lợi với việc hồi phục sau này, hôm nay anh còn bế tôi một lúc, có phải so với trước nặng hơn rồi không?” Âu Dương Duệ lè lưỡi: “Cho nên tôi ngoan ngoãn ăn salad là tốt rồi, tổ trưởng, tay nghề nấu ăn của anh rất tốt, nhưng tôi vô phúc hưởng dụng rồi.”

May mắn là cậu đưa lưng về phía Hàn Khải, nên anh căn bản không nhìn thấy khuôn mặt cười không nổi của cậu.

Này là tốt rồi, cậu nghĩ, cứ như vậy dần dần khiến anh chán ghét mình, thẳng đến khi tới một khoảng cách an toàn, thì cậu có thể không vọng tưởng thêm gì nữa.

19. Chương 9-1

Thời điểm Âu Dương Duệ và Hàn Khải về đến nhà, hết thấy mọi thứ trong phòng đều như trước, chỉ là laptop và một ít tài liệu của Âu Dương Thông đã biến mất, Âu Dương Cần cứ nhiên còn ở lại đây, thật thoải mái ngồi trên ghế salon trong phòng khách, lật xem báo chiều nay, tựa như việc lúc này chưa hề xảy ra, anh chỉ là một người anh cả ngẫu nhiên đến thăm em trai của mình mà thôi.

Âu Dương Duệ đứng người đứng ở cửa, cậu chả thể vừa mở miệng liền nói [vì sao anh còn chưa đi], sợ hãi hơn nửa ngày cậu mới có thể lên tiếng: “Anh cả.”

“Em đã về rồi sao, tổng thanh tra Hàn, cảm ơn anh, anh ở lại ăn cơm cùng chúng tôi ha? Tôi có nấu mỳ Ý.” Âu Dương Cần gấp tờ báo lại: “Salad Tiểu Thông làm ăn khá được, chỉ cần trộn lên là có thể ăn ngay.”

“Anh cả, anh có việc cần nói với em phải không?” Âu Dương Duệ bất an hỏi, Hàn Khải ở phía sau vỗ vỗ bờ vai cậu khiến cậu thả lỏng, cười nói: “Vây làm phiền anh.”

Ba người ba tâm tư cùng ăn cơm chiều với nhau, Hàn Khải vừa gấp một đĩa mỳ Ý cho vào miệng liền phát hiện ra thượng đế quả thật rất công bằng, ba anh em nhà Âu Dương đều có chỉ số IQ cao, cậu nhóc ngay cả việc xuống bếp cũng dừng nói, Âu Dương Thông thì 10 năm ăn salad sống qua ngày, về phần người anh cả vĩ đại anh minh thần võ là cảnh sát quốc tế này, vì sao tương thệ lại có vị đồ ăn sẵn, chẳng lẽ đây là đồ ăn sẵn thật?

“Tiểu Duệ, vì an toàn của em, em không thể tiếp tục ở lại đây.” Không đến 15 phút, cả ba đã ăn xong bữa chiều, Âu Dương Cần nghiêm túc nói chuyện với cậu.

Ngây người một chốc, Âu Dương Duệ khó tin nhìn anh: “Anh cho rằng anh hai sẽ trở về bắt cóc em? Đừng đùa chút, em có giá trị gì với anh ấy?”

“Em còn không rõ sao? Em là em trai của anh, cũng là em trai của em ấy, những người có tâm nhân đều có thể lợi dụng em để kiềm chế anh hoặc Tiểu Thông. Nội bộ tập đoàn đó chẳng bền vững gì cho cam, anh không thể không lo lắng đến sự an toàn của em. Huống chi lúc này em...”

“Được rồi! Không cần nói nữa.” Âu Dương Duệ đột nhiên lớn tiếng cắt ngang lời anh: “Không thành vấn đề, em đi.”

Hàn Khải ngồi cạnh đề nghị: “Em có thể đến ở nhà tôi.”

“Không, tốt nhất là cách nơi này xa một chút, nếu còn ở trong nhà người quen, chỉ cần muốn tra sẽ tra ra ngay. Hơn nữa tổng thanh tra Hàn không ở lại trong ký túc xá cảnh sát, về mặt đảm bảo an toàn cho em ấy thật ra không có ưu thế gì đáng nói.” Âu Dương Cần từ trong túi lấy ra một chuỗi chìa khóa: “Anh đã cho người tìm một nơi rất tốt cho em, đêm nay em thu dọn đồ đạc một chút, ngày mai anh đưa em qua đó.”

Âu Dương Duệ yên lặng cầm lấy chìa khóa, Hàn Khải còn chưa kịp mở miệng, Âu Dương Cần đã nói: “Đúng rồi, các buổi luyện tập phục hồi chức năng của em cũng nên tạm dừng, bằng không ở trung tâm sẽ có bản ghi chép, không thể để lại bất kỳ một manh mối cho bọn họ được.”

“Anh Âu Dương, việc đó là không có khả năng.” Hàn Khải kiềm nén lửa giận trong lòng, bình tĩnh nói: “Trước mắt, Tiểu Duệ mới bước vào giai đoạn hồi phục đầu tiên, bác sĩ đã dặn đây là thời gian vô cùng quan trọng, nếu bỏ qua thời cơ này em ấy có thể sẽ không đứng lên được nữa.”

“Không đi được so với chết tốt hơn.” Âu Dương Cần lạnh lùng đáp.

“Chúng ta mỗi người nhường một bước, OK? Ngày mai tôi sẽ xin một căn phòng ở ký túc xá cảnh sát, sau đó ở cùng Tiểu Duệ, an toàn của em ấy tôi sẽ phụ trách, như vậy anh hài lòng rồi chứ?”

“Tổng thanh tra Hàn.” Âu Dương Cần híp mắt lại: “Chúng ta hẳn nên nghe ý kiến của đương sự một chút.”

Ngón tay thon dài của Âu Dương Duệ chơi đùa với chiếc chìa khóa, mặt không biểu tình, phảng phất như hai người kia đang nói về chuyện của một ai khác, cậu nghe câu sau cùng, ngẩng đầu, lộ ra một nụ cười tươi rói: “Anh cả, anh đi uống một ly cà phê đi?”

Âu Dương Cần nhìn cậu, nửa ngày mới gật đầu: “Được, dưới lầu có một quán cà phê, tôi đến đó.”

“Vâng.” Âu Dương Duệ nhìn thân ảnh cao gầy của anh biến mất ở cửa, sau đó mới quay sang hỏi Hàn Khải: “Tổ trưởng, chúng ta nói chuyện rõ ràng một lần có được không?”

Hàn Khải ngồi xuống đối diện cậu, nặng nề thở dài: “Được, nói thế nào cũng được, nhưng mà Tiểu Duệ...”

“Gọi tôi là Âu Dương.” Âu Dương sửa lời anh, ánh mắt đen láy láy lấp lánh, khóe miệng quật cường cong lên: “Giống như trước kia vậy.”

“Được... Em muốn sao cũng được, em nói đi.”

“Đầu tiên tôi muốn giải thích với anh, từ sau khi tôi nằm viện, tâm tình đúng là có vấn đề hiện tại nghĩ lại tôi vẫn nghĩ mình rất kiên cường, sẽ không vì việc này mà suy sụp, cho rằng đời mình sẽ tối tăm, mờ mịt, bác sĩ tâm lý cũng có nói tôi không có những bệnh trạng này, nhưng đến bây giờ tôi mới biết, tôi cùng lắm

cũng chỉ là một người bình thường mà thôi, những phản ứng tâm lý xấu vẫn tồn tại, chẳng qua là tôi luôn cố gắng che giấu mà thôi, muốn tự mình cố gắng vượt qua... Những chẳng thể thành công ha? Anh xem, tôi nóng nảy, tinh thần sa sút, cảm xúc không ổn định, dễ giận, than trời trách đất, hỉ nộ vô thường... Đây không phải là tôi, có đôi khi tôi cũng chán ghét bản thân mình như thế.”

Âu Dương Duệ tạm ngừng, mang theo vài phần khẩn cầu nhìn Hàn Khải: “Hiện tại tôi biết tôi sai rồi, thật xin lỗi anh, tôi không nên đối xử với anh như vậy, anh cũng đừng dùng ánh mắt như thế nhìn tôi nữa, được không? Mỗi lần anh nhìn tôi bằng đôi mắt đó... Bộ dáng bao dung, tôi đều rất nhớ về anh khi trước, tôi làm sai anh sẽ dạy tôi, mắng tôi, lúc cùng tôi đấu võ mồm không lại sẽ thẹn quá thành giận, trực tiếp động thủ.”

Tiểu hồn dẫn, những điều đó là dành riêng cho em có được không hả.

“Thật sự, tôi rất nhớ con người đó của anh, chưa lúc nào nhượng bộ một cách vô nguyên tắc, chúng ta trong thời gian ấy cũng chân thành với nhau, muốn mắng cứ mắng, muốn cãi nhau liền cãi nhau, nhưng bây giờ thì sao? Anh luôn cẩn thận như thế, mặc kệ thái độ của tôi ra sao, anh vẫn luôn cười, chưa bao giờ nổi giận, tựa như tôi là một con búp bê bằng sứ, cần anh phải ôm vào lòng để bảo vệ.”

Âu Dương Duệ liều mạng bơm hơi cho mình ở trong lòng, lần này mày không được lùi bước nữa, không được phép dây dưa, mày phải kiên cường nói rõ hết mọi việc! Cho dù bắt đầu ngày mai sẽ không còn được gặp anh nữa, cũng phải kiên trì giữ vững trạng thái rõ ràng, không nhập nhằng này.

Hàn Khải cần phải trải qua cuộc sống của riêng mình, bản thân mày cũng vậy, một năm ở chung gần gũi kia, đã là món quà mà thượng đế ban ân cho mày rồi, bây giờ mày cần làm hình bóng của cả hai biến mất trong cuộc đời lẫn nhau, giống như chưa từng quen biết.

“Hàn Khải, chúng ta hãy vẫn là anh em, là bạn tốt của nhau đi, được không? Lúc trước anh cũng nói như vậy mà phải không? Tôi cũng hiểu được đó là điều tốt cho cả hai chúng ta, có người bạn và anh trai như anh là may mắn của tôi, ha ha, trước kia tôi còn có một cấp trên tốt nữa chứ, tuy rằng tất cả mọi người ở ngoài miệng đều nói anh quá mức nghiêm khắc, luôn tìm cách gây sức ép lên chúng tôi, nhưng nói đúng ra, mọi người đều biết anh là cấp trên tốt nhất... Tốt nhất...”

Em từng nghĩ sẽ là cấp dưới của anh cả đời, đáng tiếc... Đã không còn khả năng...

Cậu kiên cường ngẩng mặt lên, cười nói: “Chúng ta về sau làm bạn tốt, OK?”

Hàn Khải đưa tay nắm lấy cằm cậu, trán cậu trán, Âu Dương Duệ giật mình đến mức quên né tránh, trợn mắt há mồm nhìn gương mặt Hàn Khải gần trong gang tấc, ánh mắt kia... Cậu từng vô số lần nhớ về gương mặt này trong lòng, đây là khuôn mặt làm cho cậu nhất kiến chung tình, hôm nay lại gần như thế, tại sao lại làm lòng cậu đau nhức đến mức không thể nào hô hấp?

“Tiểu Duệ.” Thanh âm Hàn Khải vang lên mang theo nhu tình không thể nào nhầm lẫn: “Anh thích em, anh yêu em, trong lòng em hiểu rõ, chúng ta đã không bao giờ có thể làm bạn bè được nữa.”

Hô hấp mang theo hơi thở của anh, làm lòng Âu Dương Duệ hoảng hốt, cậu cắn môi thật mạnh, đau đến bén nhợn kia làm cậu khôi phục tinh thần, đẩy mạnh Hàn Khải ra, quát: “Vì cái gì! Lúc anh chính anh đã nói, chúng ta là bạn bè, là anh em! Đúng! Tôi từng thích anh, nhưng không có nghĩa là bây giờ tôi vẫn còn thích anh! Hiện tại tôi đã không còn thích anh nữa, chỉ muốn làm bạn bè với anh, ngay cả vậy cũng không được sao...”

“Cho tôi một lý do?” Hàn Khải nhất chân kiến huyết nói: “Không đến mức sau khi em tỏ tình với tôi bị tôi từ chối rồi tổn thương, tự biết xấu hổ, trở nên không dám tiếp nhận tình cảm của tôi chứ? Tiểu Duệ, Tôi không tin em đã trở thành một người dễ tự ti đến thế.”

Âu Dương Duệ giận dữ cười to: “Vậy còn lý do của anh thì sao? Tôi tin rằng một người bị thương nặng dẫn đến tổn thương tâm lý không có khả năng biến một người khác thành gay, cho dù có thể, thay đổi kia phải đến từ phía tôi, không phải anh!”

Cậu hung hăng trừng mắt nhìn Hàn Khải: “Hơn nửa người dưới của tôi không thể cử động, cho nên anh bụng không có tình cảm với phụ nữ nữa, chuyển sang yêu tôi? Hàn Khải, chính anh cảm thấy lý do này đáng tin sao? Tôi sẽ ngốc đến mức tin tưởng anh?!” Hàn Khải trầm mặc nhìn cậu, chờ cơn giận của cậu qua đi, mới trầm giọng nói: “Nếu không phải lần này em bị thương, tôi quả thật không thể phát hiện ra

tình cảm của mình đối với em, thật ra tôi không hề nghĩ theo hướng mà em nói. Bạn bè, anh em, đây là cảm tình giữa hai người đàn ông cứ vậy mà hình thành, tôi luôn nghĩ như thế, tôi đối với tình cảm không tính là tri độn, nhưng chỉ có em... Có lẽ tôi đã thuận theo bản năng che mắt chính mình, dùng những từ như [bạn bè], [anh em] để an ủi bản thân, làm lá chắn nguy trang, để có thể an tâm, thoải mái tiếp cận em, nuông chiều em, chăm sóc em, bắt em làm lao công miễn phí ở bên cạnh tôi, để tôi có thể danh chính ngôn thuận đặt ánh mắt mình lên người em.”

Âu Dương Duệ chịu không nổi tránh đầu đi: “Đừng nói nữa...”

“Nhưng mà tôi đã sai rồi, khi tôi nhìn thấy em nằm trên giường bệnh, tôi đột nhiên phát hiện mình không phải là một cảnh sát tốt, tôi thậm chí còn không được tính là người tốt, bởi vì ngay phút giây ấy tôi chỉ có một suy nghĩ, nếu nằm ở nơi đó không phải là em thì tốt rồi, cho dù là bất kỳ ai khác... Cho dù là Gia Nghi... Tôi thật là hèn hạ phải không? Tôi cũng hiểu bản thân mình quá sức vô sỉ, quả thật không xứng làm người. Nhưng ngay lúc đó tôi chỉ có duy nhất ước muốn ấy, tôi chỉ muốn em bình an vô sự.”

“Anh gạt người.” Âu Dương Duệ nổi giận chỉ trích: “Nếu tổ trưởng Phương thật sự nằm đó, người anh dùng lời ngon tiếng ngọt dỗ dành sẽ là cô ấy! Không phải tôi! Hàn Khải! Thu hồi sự đồng tình của anh đi, tôi không cần thứ tình cảm bố thí đó!”

“Tôi không hề đồng tình với em, đồng tình và tình yêu là hai cảm xúc khác biệt.” Hàn Khải dõi theo cậu: “Tôi phân biệt rất rõ ràng, dù cho Gia Nghi vì cứu em mà bị thương, tôi sẽ rất biết ơn cô ấy, sẽ dùng tất cả sức lực của mình để giúp đỡ cô ấy trong khả năng của mình, nhưng tôi sẽ không bao giờ cưới cô ấy, sẽ không đối xử với cô ấy giống như em lúc này, toàn tâm toàn ý ở cạnh em.”

Anh đứng lên, từ trên cao nhìn xuống gương mặt tái nhợt của Âu Dương Duệ: “Em tại sao lại dùng cái từ bố thí đó hả? Tiểu Duệ, em kiêu ngạo như vậy, vĩ đại như vậy, cho dù nửa đời sau em vẫn không thể đứng lên, nhưng tôi luôn tin rằng em sẽ tìm được vị trí cho bản thân em, em hoàn toàn không cần phải xem thường và hạ thấp bản thân mình, tôi yêu em, tựa như tình cảm đêm đó ở bờ biển em thổ lộ với tôi. Tình cảm giữa chúng ta là ngang hàng, không tồn tại sự phân chia cao thấp, nếu em không hài lòng thì tôi tình nguyện trả giá nhiều hơn, chỉ cần em thẳng thắn đáp lại thì tôi có thể làm mọi thứ vì em. Tôi chưa bao giờ nghĩ, em sẽ dùng hai từ bố thí để hình dung về mối quan hệ giữa chúng ta.”

“Đáp lại?” Âu Dương Duệ sắc bén hỏi: “Nếu tôi cả đời đều không đáp lại thì anh sẽ thế nào?”

“Vậy tôi sẽ chờ cả đời.” Hàn Khải trả lời vô cùng chắc chắn: “Tôi biết em là một người không có tâm nhân, lại thích mang thù, nên đã sớm chừaa nrbij từ lâu rồi.”

“Được!” Âu Dương Duệ ngẩng đầu, trằm đĩnh chặt thiết nói: “Vậy mời anh tôn trọng quyết định của tôi, ngày mai tôi muốn một mình đến nơi anh cả sắp xếp, việc này anh không cần can thiệp vào, trước mắt tôi không thể nào cùng anh ở chung dưới một mái hiên, chớ nói chi cả ngày đều giáp mặt.”

Hàn Khải cười khỏ, nhìn cậu nhóc mười phần đề phòng, phảng phất dường như nếu anh không đồng ý cậu sẽ bùng nổ, ai, chỉ có thể thở dài, hai tay anh đặt tại tay vịn xe lăn, cúi đầu ghé sát vào lỗ tai cậu hỏi: “Vậy thì dù sao em cũng nên nói cho tôi một cái địa chỉ chứ? Tôi lấy thân phận tổ trưởng tổ chuyên án đặc biệt yêu cầu có được không?”

20. Chương 9-2

Sáng sớm ngày hôm sau, Âu Dương Duệ ngay lập tức rời khỏi nhà mình, tối qua Hàn Khải vẫn chưa biết được địa chỉ cụ thể nơi cậu sẽ đến, anh mang theo vài phần tức giận mời Âu Dương Cần đến văn phòng của mình, lạnh lùng nói: “Chúng tôi luôn duy trì mối hợp tác khá tốt đẹp với bên cảnh sát quốc tế, anh định làm gì tiếp theo, tôi sẽ cố hết sức hỗ trợ.”

“Anh không cần phải biến mối quan hệ giữa hai bên thành cộng sự, anh nghĩ chỉ cần như vậy tôi sẽ nói địa chỉ nơi Tiểu Duệ đang ở cho anh biết chắc?” Giọng nói của Âu Dương Cần so với Hàn Khải còn lạnh lùng hơn, ngồi cũng không ngồi, anh ta khoanh hai tay đứng trước bàn làm việc: “Người biết càng ít, em ấy sẽ càng an toàn.”

“Anh không tin tôi?” Hàn Khải hỏi lại.

“Những việc liên quan đến em trai của tôi, tôi sẽ không tin bất kỳ ai.” Âu Dương Cần chỉ vào đầu mình: “Trước mắt biết Tiểu Duệ ở đâu chỉ có một mình tôi, trừ khi chính em ấy gọi điện báo cho anh, nhưng mà, tôi không nghĩ việc đó sẽ xảy ra.”

Hàn Khải nhìn Âu Dương Cần, từ khí chất cao cao tại thượng trên người anh ta, anh biết đó là một người khó nắm bắt, điều này làm cho anh cảm thấy không mấy thoải mái.

“Mặt khác, tôi muốn nhắc anh, lo giải quyết cho xong công việc của bản thân rồi đi chỗ mồm vào việc của người khác cũng không muộn.”

Hít sâu một hơi, đầu óc Hàn Khải nhanh chóng suy nghĩ, anh ta nói vậy là có ý gì?

Âu Dương Cần không tính chơi trò đổ chữ với Hàn Khải, trực tiếp ném một kẹp hồ sơ lên bàn anh: “Tôi ở đây nên đang thuận tiện xử lý một tên sát thủ, tôi có lý do để tin tưởng rằng gã đến đây là vì các anh. Để em trai của tôi không liên lụy vào vụ này, tạm thời em ấy nên biến mất một thời gian mới an toàn. Đây là những số liệu trong phạm vi mà tôi có thể tiết lộ cho các anh.”

Hàn Khải đưa tay mở kẹp tài liệu ra, ảnh chụp ở ngay trang đầu tiên khiến anh có một cảm giác rất quen thuộc, lật đến trang thứ hai anh đã nhận ra, đây đúng là tên sát thủ [Thổ Lang] đã cắn cổ tay tự sát trong phòng tạm giam, anh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Âu Dương Cần, anh ta nói rất nhẹ nhàng bằng giọng: “Sát thủ kia là một tên bắn tía, gã có súng chuyên dụng.”

Cho dù có trì hoãn đến đâu Hàn Khải cũng biết mình cần nói: “Cảm ơn.”

“Không cần cảm ơn tôi, mục tiêu của chúng là em trai của tôi, cũng là tổ viên của tổ chuyên án đặc biệt các anh, tổ chức lính đánh thuê tuy rằng có kết cấu rời rạc, nhưng một khi đụng chạm đến tình cảm hay lợi ích của nhóm, thì ngay lập tức mối quan hệ kia sẽ trở nên vô cùng bền chặt, một khi đã thấy máu, sẽ lập tức tiến hành trả thù một cách điên cuồng, không chết không ngừng.”

Âu Dương Cần hơi hơi cúi đầu, nhìn ánh mắt của Hàn Khải: “Tôi hy vọng anh đừng tập trung truy tìm địa chỉ nơi Tiểu Duệ ở nữa, nếu em ấy còn sống, với thân phận cảnh sát này anh nhất định sẽ tìm thấy, nhưng sau khi anh biết, cũng đồng nghĩa với việc bọn chúng sẽ biết.”

Hàn Khải cười khổ: “Nhưng để em ấy một mình...”

“Em trai của tôi sống một mình sẽ không xảy ra việc gì, em ấy không yếu đuối như anh tưởng.” Âu Dương Cần lãnh đạm nói: “Đợi sau khi mọi việc chấm dứt, tôi sẽ tự mình đón em ấy trở về.”

Nói xong anh ta cứ vậy rời đi, Hàn Khải bực mình ngồi xuống ghế nhìn chằm chằm kẹp hồ sơ đang mở kia, thái độ của Âu Dương Cần làm anh rất phản cảm, nhưng dù sao đó cũng là anh trai của Âu Dương Duệ, hơn nữa việc liên quan đến sự an toàn của cậu nhóc, anh không thể phạm chút sai lầm nào.

Nhưng mà tiểu hỗn đản, em thật sự cứ vậy không thèm chào một tiếng đã đi rồi sao?

“Thạch Đầu, anh có cảm thấy gần đây tâm tình của đội trưởng có gì đó sai sai không?” Vào thời gian nghỉ ngơi, Đồng Hiểu Điềm đến gần hỏi Thạch Lỗi.

“Ah?” Thạch Đầu im lặng nhìn cô một cái.

“Thì ra không phải chỉ mình anh cảm thấy thế nha.” Ngụy Bằng Vũ lén lút chạy lại: “Lại nói, vì sao dạo này anh không gọi được cho Âu Dương nhỉ?”

“Em cũng gọi nhiều lần cho cậu ấy, nhưng sau đó tổ trưởng có bảo cậu ấy bị anh trai đưa ra nước ngoài điều trị rồi.”

“Này, Hiểu Điềm, anh đang ghen!”

“Đừng quậy nữa.” Thạch Lỗi cúi đầu nói một câu khiến hai người im lặng: “Tháng trước, trong vụ giải cứu con tin ở nhà trẻ có người bắn lén đã điều tra ra là ai chưa?”

“Lập tức báo cáo.” Đồng Hiểu Điềm nhảy dựng lên nghiêm túc hành lễ: “Sau khi xem xét kết quả kiểm tra mẫu đạn em có một liên tưởng thần kỳ, không biết anh còn nhớ tập tư liệu mà tổ buôn lậu vừa chuyển tới hôm trước?...”

Ngoài cửa sổ mây đen giăng đầy trời, thỉnh thoảng còn xuất hiện những tia chớp cắt ngang làn mây, thời tiết vào tháng mười, vậy mà vẫn có sấm chớp và mây đen vần vũ, Hàn Khải từ trong mớ tài liệu chất đống trên bàn ngẩng đầu lên, đưa tay bật đèn lên, xoa bóp thái dương.

Âu Dương Duệ đã rời đi gần nửa tháng, mỗi ngày anh đều nghĩ không biết tiểu hồn đản kia có ăn cơm ngon miệng không, cậu đang làm gì, cứ ru rú ở trong nhà có cô đơn không, thân thể có thoải mái không, anh từ lúc đó đến nay vẫn luôn nhớ đến đôi chân đã từng rất hoạt bát cứ nhảy lên nhảy xuống của cậu hiện tại chỉ có thể lẳng lặng đặt trên xe lăn, đưa tay sờ lên, tuy rằng vẫn ấm áp, nhưng chẳng biết tại sao, lại có cảm giác như đang chạm vào một vật chết, không có... một chút sự sống nào.

Đến ngay cả anh cũng có cảm giác như thế, vậy người mỗi ngày đối diện với thân thể bán tàn phế của mình là Âu Dương Duệ sẽ ra sao?

Cậu nhóc kiên cường, cậu nhóc trắng đen rõ ràng, cậu nhóc không bao giờ để tâm đến những việc nhỏ nhặt...

Nhưng là, cậu không phải thánh nhân, cậu cũng sẽ khó chịu.

Tại sao vào thời điểm khó khăn nhất, anh lại không thể ở bên cạnh cậu chứ?

“Tổ trưởng!” Một tổ viên đi đến báo cáo: “Lần này chúng ta đã chạm, hai tên kia chạy thoát.”

Hàn Khải dùng ánh mắt ý bảo cậu ta ngồi xuống báo cáo, trong lòng lại phiền muộn, từ khi Âu Dương Cần đem đến kẹp tài liệu kia đến trước mặt anh khiêu khích, anh liền có một dự cảm không tốt, giờ đây còn lại hai tên nghi phạm, mục tiêu của bọn họ hẳn là Âu Dương Duệ? Cậu từng là tổ viên tổ chuyên án đặc biệt, còn tự tay bắt Thổ Lang, trong lần hành động đó lại bị bom làm cho trọng thương, mà tên sát thủ kia lại bị Âu Dương Cần đánh gục, rất khó để không liên hệ đến Âu Dương Duệ...

Liên tưởng như thế khiến anh đổ mồ lạnh, luôn luôn tự cho mình là một người bình tĩnh, lý trí, gần đây anh liên tục gặp ác mộng, tất cả đều giống nhau, trong mơ anh thấy một họng súng tối om nhắm vào Âu Dương Duệ đang mờ mịt ngồi trên xe lăn, cố gắng lại gần... “Pằng!”

Anh giật mình tỉnh dậy.

Chỉ còn lại hai tên, giống nhau, lần này bọn họ đều tính toán được ăn cả ngã về không nên đều rất điên cuồng, Hàn Khải đã vận dụng những người có năng lực nhất, bày ra thiên la địa võng, mà bây giờ cũng đã gần tới thời điểm, miệng lưới càng ngày càng buộc chặt, lần này chỉ kém... Năm phút đồng hồ, những cảnh sát tham gia lần hành động này gần như là đuổi theo bọn chúng vào tòa cao ốc cho thuê, nước trà trên bàn vẫn còn nóng, một phần súng đạn được ném tại chỗ.

Nếu nhanh hơn chút nữa thì tốt rồi!

Nếu như có thể bắt hai tên đó về quy án, một phần nguy hiểm nhắm vào cậu nhóc có phải sẽ giảm bớt hay không? Cậu nhóc sẽ có thể trở về?

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, anh nhắc máy lên, vừa lên tiếng: “Alo”, liền nghe Âu Dương Cần cuống cuồng hét: “Hàn Khải! Nghe kỹ, địa chỉ chỗ Tiểu Duệ là 270 đường Dật Hải khu Nam đảo Ly Ma, chạy đến cuối đường, anh lập tức đi tìm em ấy, đưa em ấy đi ngay.”

“Dùng dùng...” Sấm rền vang trên bầu trời, mưa rồi cuộc cũng bắt đầu rơi thật to.

21. Chương 10-1

Đảo Ly Ma, thánh địa du lịch, thời điểm vào mùa hè ở đây khách du lịch thường đông như kiến, từng mảng trắng của cát xen kẽ với màu đen do bóng người tạo thành, ở trên vỉa hè ngã tư đường bày những sạp hàng nhỏ bán hải sản và một ít đồ thủ công, những thanh niên trẻ tuổi khiêu vũ, ca hát, đốt lửa trại trên bãi biển, có thể nói nhiệt độ đến tận hừng đông.

Mà vào giữa tháng mười, thời điểm cuối thu, nơi này lạnh lẽo đến mức dường như không giống nơi dành cho con người sinh sống, phần lớn khách sạn đều đóng cửa, những căn hộ cho thuê mười căn thì hết chín

căn trống không, ngày mưa to gió lớn, sấm chớp ầm ầm như vậy, dân cư bản địa đều ở nhà ăn cơm sớm rồi đóng cửa đi ngủ, ngay cả những chiếc thuyền ở bến tàu gần đó và mấy chiếc xe taxi đều biến mất.

Hàn Khải lòng nóng như lửa đốt nhảy xuống xe, đưa mắt nhìn lên, đường Dật Hải giống như con đường dẫn vào nghĩa trang, phòng ốc hia bên không mấy căn còn sáng đèn, đèn đường tỏa ra ánh sáng trắng trắng trên không trung tựa như ma trời đang chớp động, anh đưa tay lau mồ hôi lẫn nước mưa trên mặt, vội vàng hướng tới ngôi nhà hai tầng phía cuối đường mà đến.

Từ bên ngoài nhìn vào, không có gì bất thường, trên mặt đất không có dấu chân, cũng không có vết bánh xe, hoặc, cho dù có, cũng đã bị nước mưa xóa mờ, căn phòng phía bắc ở tầng một căn nhà tối đen, cửa trước lộ ra ánh sáng màu vàng nhu hòa ấp áp, dụng cụ lên dốc của xe lăn được đặt trước cửa, nước mưa tạt vào tạo thành một dòng nước nhỏ chảy xuống dưới.

Hàn Khải đứng ở ngoài hàng rào màu trắng, tay phải vói vào áo mưa cầm lấy súng, đề cao âm thanh, giữa tiếng mưa rơi ào ào, lớn tiếng hỏi: “Âu Dương, em ở đâu?!”

Im lặng 3 giây, anh từng bước từng bước đến gần cửa sổ.

“Tôi ở đây, tổ trưởng, anh vào đi, cửa không khóa.” Đúng là tiếng của cậu nhóc...

Hàn Khải rũ mắt xuống, mặc cho nước mưa xối từ trên xuống dưới, xối đến tâm lạnh.

Thời gian từng giây từng giây trôi qua, ước chừng được 5 phút đồng hồ, Âu Dương Duệ mới nhoẻn miệng cười: “Anh ấy đã biết.”

Đáp lại cậu chính là một nắm đấm, hai tay cậu vốn đã bị trói chặt ngồi trên sàn nhà, bị đấm một cú khiến cậu mất thăng bằng, nặng nề ngã xuống, nhưng cậu vẫn mỉm cười.

Tên đấm cậu nắm áo cậu kéo lên, hung ác đưa miệng súng vào đầu cậu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Dù sao hôm nay mày cũng phải chết, còn lại a, chết thêm một tên xem như cũng có bạn.”

“Dao Gâm, đừng như vậy, lãng phí khí lực với một tên không chút uy hiếp nào như thế, không phù hợp với kế hoạch của chúng ta.”

Ngồi trên chiếc ghế salon đối diện, một gã đàn ông trung niên với thái độ bình thản, còn ung dung tự tại thưởng thức trà, mỉm cười nói: “Cảnh sát Âu Dương, tôi rất khâm phục thái độ bình tĩnh của cậu lúc này, nếu cậu không phải là một tên tàn phế, chắc sẽ thành một viên cảnh sát vĩ đại, đúng rồi, tôi có thể hỏi một chút không, cậu tin nhiệm cảnh sát Hàn đến vậy sao? Cậu cảm thấy anh ta có thể giống như anh hùng xông vào giết chết chúng tôi rồi cứu cậu ra hả?”

Âu Dương Duệ khinh thường nhìn gã: “Cảnh sát sẽ không giết người một cách tùy tiện, tôi chờ anh ấy đem bọn mày ra trước vành móng ngựa.”

“A, thật tốt, tôi chẳng phải cảnh sát, sẽ không mở miệng nói suông, chúng tôi dùng súng, nếu thật sự nguy hiểm như thế, phản ứng đầu tiên của chúng tôi sẽ là xử lý sạch sẽ đối phương, Dao Gâm, ra phía sau.”

Gã nghiêng người về phía trước, nhìn chằm chằm gương mặt bầm dập nhưng không chút sợ hãi của Âu Dương Duệ: “Thật đáng tiếc, chân của cậu đã bị phế, nếu không tôi rất muốn mời cậu tham gia vào đội của chúng tôi, cậu xem, chúng tôi rất thưởng thức những người tính nhiệm anh em như cậu, hai người anh em tôi tin tưởng nhất chết đi, tôi chỉ muốn giúp bọn họ báo thù, vì thế tôi tới đây, cho dù có cùng nhau chết ở đây cũng chẳng sao. Đó chính là tình nghĩa anh em của nhóm chúng tôi.”

“Tôi bình sinh hận nhất chính là bốn chữ [tình nghĩa anh em] này.” Âu Dương Duệ bị gã trần trụi rạch lên vết thương cũ, lạnh lùng nói.

“Cái này không tốt đâu nha, trên đời nên học cách tin tưởng người khác, oh, đúng rồi, cậu còn là một tên gay, ở trong thế giới lính đánh thuê, việc này rất không tốt.” Gã đàn ông ra chiều tiếc nuối lắc đầu: “Xem ra dù cậu không tàn phế, chúng ta cũng không có duyên phận với nhau.”

Âu Dương Duệ giật giật thân thể, dùng một bên vai chống đỡ thân thể, phần eo cố gắng dùng sức, gian nan ngồi thẳng dậy, cậu nhìn hai chân không thể nhúc nhích của mình, khóe miệng kiêu ngạo nhếch lên, cười lạnh nói: “Nếu hai chân của tao không xảy ra chuyện, như vậy người tóm hai tên bọn mày chính là tao.”

Cậu tự hỏi mấy ngày nay mình đã rất cẩn thận, chân không ra khỏi nhà, không biết vì sao đối phương lại thần không biết quỷ không hay tra ra địa chỉ của cậu, mà lúc Âu Dương gọi đến đây cảnh báo, cậu đã nghe được tiếng oto bên ngoài, mưa lớn như vậy mà còn có người lái xe trên đường Dật Hải là việc rất bất thường, nhưng chừng đó thời gian không đủ để cậu rời đi, mới vừa bỏ điện thoại xuống, hai tên kia đã một trước một sau phá cửa vào nhà.

Dương nhiên, cậu cũng không cam lòng đưa hai tay chịu trời, người đàn ông trước mặt nhìn qua có vẻ rất nhã nhặn, nhưng vết thương trên trán còn rỉ máu, ống quần cũng mất một mảng, lộ ra vết thương xanh tím bên trong, rất phá hình tượng, về phần tên Dao Gâm, Âu Dương Duệ chẳng thèm nghĩ đến nữa, tên đó đâm cậu một cú so với vết thương dữ tợn còn chảy máu bên cánh tay trái của gã, ai đau hơn.

Cuối cùng cậu cũng bị đánh một trận, trời lại, bị người xách lên, ném đến phòng khách dưới lầu như một con gà, sau đó, Hàn Khải đã đến rồi, cậu bị miệng súng chỉ vào đầu buộc phải nói ra câu kia.

Thật không ngờ, có thể ở kiếp này nói với anh câu cuối cùng, nhưng mà... Cậu cười khổ, còn nhớ rõ lúc đầu hè, vì để phá hủy cuộc hẹn giữa Hàn Khải và Phương Gia Nghi, khi gọi điện thoại báo với anh đã tìm ra nơi ẩn thân của bọn nghi phạm, cậu hình như cũng nói như vậy?

Em ở đây, tổ trưởng, vào đi...

Em ở đây...

Em luôn luôn ở đây...

“Tôi cảm thấy hơi đáng tiếc, nếu không phải cảnh sát Hàn đến mau vậy, thật ra tôi cũng muốn trò chuyện với cậu một lát, cậu đọc không ít sách, điểm ấy rất giống tôi, nhưng mà cảnh sát Âu Dương à, cậu biết không, xem nhiều sách hơn nữa cũng không chặn được đạn nha.” Gã nhìn Dao Gâm từ phía sau trở lại, dùng ánh mắt hỏi tình hình, Dao Gâm phẫn hận nói: “Không có động tĩnh, đại khái là nó chuẩn đi tìm viện binh rồi, đảo này cách cục cảnh sát rất xa, chúng ta mau xử lý tên này, sau đó rút lui, được không lão đại?”

“Việc này không có khả năng.” Lão Đại buông tay, mỉm cười nhìn Âu Dương Duệ: “Muốn thử thí nghiệm một chút không, xem xem là cảnh sát Hàn thật sự bỏ trốn, hay vẫn mai phục ở bên ngoài, chờ thời cơ làm anh hùng cứu mỹ nhân?”

Gã dùng mắt ra hiệu, Dao Gâm đi tới kéo Âu Dương Duệ lên, ngón tay tàn nhẫn đâm vào miệng vết thương trên đầu vai của cậu, thô lỗ nói: “Mau gọi nó! Tao xem nó ra hay không ra!”

Âu Dương Duệ cắn chặt răng, một tiếng rên nhỏ cũng không chịu phát ra, Dao Gâm cảm tức dùng mũi giày hung hăng đá vào bụng cậu, nhất thời tiếng kêu đau đớn vang lên, sắc mặt Âu Dương Duệ trở nên xanh mét, thân thể không tự chủ co rút, nhưng vẫn cố nén không rên ra tiếng.

“Được rồi, cảnh sát Âu Dương xương rất cứng, chiêu này của mày vô dụng thôi, trực tiếp hơn một chút thì tốt hơn.” Gã cười lớn đứng lên, tay phải mở chốt súng, [phanh] một tiếng bắn lên trần nhà, vôi văng khắp nơi, tiếng súng quẩn quanh trong không gian.

“Cảnh sát Hàn, tôi biết cậu có ở ngoài đó, tôi ba tiếng, nếu cậu không xuất hiện, phát súng tiếp theo, tôi sẽ nhắm vào cảnh sát Âu Dương đó. Nhưng tôi đáp ứng cậu, vì thời gian quá cấp bách, nên tôi sẽ để một cái xác toàn vẹn cho cậu, nếu không thì tôi thật muốn ở mỗi một ngõ ngách trong phòng đều lưu lại dấu vết của cảnh sát Âu Dương.”

Gã lui về sau vài bước, vừa lúc đem toàn bộ phạm vi bên người Âu Dương Duệ lọt vào tầm bắn, Dao Gâm nhe răng cười, tay trái cứng rắn tha Âu Dương Duệ đứng dậy rồi khóa cổ cậu, họng súng nhắm ngay huyệt thái dương của Âu Dương Duệ, bên cổ tay trái của gã lòi ra con dao găm lóe lên ánh sáng khát máu.

“Ba.”

Cổ bị khóa thật mạnh, hai chân xụi lơ, không thể chống đỡ thân thể, nên người cậu trĩ xuống phía dưới, cho dù Dao Gâm không cố ý bóp nghẹt cậu, thì cậu cũng đã bắt đầu hít thở khó khăn, mọi vật trước mắt chậm rãi mơ hồ.

“Hai.”

Hô hấp ngừng lại, đau đớn toàn thân dường như thần kỳ rời xa cậu, không, là mọi cảm giác đều đã cách cậu rất xa, giống như đang chìm vào một nơi vô cùng thoải mái, vô cùng ấm áp, nhưng xung quanh đều là vực sâu bóng tối...

“Một.”

Hàn Khải, em yêu anh... Hàn Khải... Em thích anh... Hàn Khải...

“Pằng”, một tiếng súng vang lên, làm cậu từ trong cơn mê giật mình tỉnh lại, ngay lập tức cơ thể cậu bị hất văng ra ngoài, chạt vật ngã xuống đất lần hai vòng, cậu phát hiện tên Dao Gâm vừa nãy còn trói chặt cổ mình bây giờ đã nằm gục bên cạnh, mồ hôi hắc, ánh mắt chết lạng mở to, trên trán xuất hiện một cái lỗ nhỏ không ngừng trào máu tươi.

22. Chương 10-2

Ấu Dương Duệ đã làm cảnh sát hơn 3 năm, nhưng đây là lần đầu tiên cậu tiếp xúc với xác chết gần đến vậy, cậu dùng sức lần ra cách xa Dao Gâm, ngẩng đầu nhìn lên, Hàn Khải không biết từ chỗ nào nhào ra, đang cùng Lão Đại vật lộn trên mặt đất, không biết khẩu súng của ai bị rơi vào trong lò sưởi âm tường, hai người đều đồng thời chú ý thấy, cố gắng quyền đâm cước đá để thoát khỏi đối phương hòng tới gần khẩu súng.

“Hàn Khải! Cẩn thận!” Cậu sốt ruột mở miệng nhắc nhở, thanh âm khàn khàn run rẩy, vừa nói được 4 chữ liền sặc, ho đến độ muốn nôn ra.

Tên được xưng là Lão Đại tuy rằng nhìn qua có vẻ rất nhả nhặn, nhưng quả thật đã từng lăn lộn qua máu lửa trong thế giới lính đánh thuê, gã thừa dịp Hàn Khải thất thần, dùng khuỷu tay hung mãnh thúc vào xương sườn của Hàn Khải, một giây, lại một giây, chỉ ngắn ngủi vài giây đồng hồ quý giá, gã thả người nhảy ra, bắt lấy cán súng.

Hàn Khải cũng phóng theo sau, ôm lấy chân đối phương không cho di chuyển, kĩ xảo đánh nhau gì đó đã trở nên vô dụng, hai người hoàn toàn dựa vào bản năng đã thú để đánh nhau, sử dụng đầu, chân, các đốt ngón tay, mọi bộ phận có thể dùng sức để công kích trên cơ thể.

Ấu Dương Duệ nhìn mà lòng nóng như lửa đốt, lấy khuỷu tay và vai chống đỡ cơ thể, tha theo hai chân sau không thể cử động mà trườn về phía trước, mới vừa rồi vết thương trên vai đã làm cậu tiêu hao hầu hết thể lực, hiện tại cậu gấp đến độ mắt, tốc độ vẫn không nhanh hơn rùa là bao.

Ba người đều liều mạng, chỉ vì một khẩu súng, cũng là một cơ hội sống sót.

Lão Đại dùng sức lực toàn thân đá một cú, rốt cuộc thoát ra khỏi cánh tay Hàn Khải, gã mừng như điên nhìn khẩu súng gần trong gang tấc, đưa tay cầm lấy, Ấu Dương Duệ cách khẩu súng cũng không xa, nóng đỏ mắt, không để ý đến hai cánh tay bị trói chặt sau lưng đã chảy máu đầm đìa do cọ xát, cậu đưa khuỷu tay chống mặt đất, lấy phần eo làm trung tâm uốn éo bò qua, hy vọng có thể sai sử đôi chân cấp lấy khẩu súng ném đi.

Đáng tiếc! Sức lực cậu đã cạn, hai chân ngừng lại ngay trước khi chạm đến khẩu súng, mà đồng thời, tay Lão Đại cũng sắp vươn tới đây!

“Tiểu Duệ!” Hàn Khải hô to.

Trong đầu Ấu Dương Duệ lóe lên ánh sáng trắng, mọi kỉ niệm đã qua đi đều tràn đến một cách điên cuồng: cậu ở dưới khán phòng nhìn Hàn Khải giảng bài trên hội trường, ở ngoài cửa phòng cục trưởng lần đầu tự giới thiệu bản thân với anh, Hàn Khải xoa đầu cậu mắng cậu là tiểu hỗn đản, ở bờ biển, cậu thổ lộ tình cảm với Hàn Khải, tại bệnh viện, Hàn Khải nắm tay cậu, sau đó, Hàn Khải nhìn vào mắt cậu nói anh yêu cậu...

Ông trời ơi, không có ai yêu con cũng không sao, cả đời không đứng dậy được cũng không sao, cầu trời, hãy làm cho hai chân con cử động một chút thôi đi...

Cậu liều mạng dùng sức, đùi phải vốn xụi lơ vậy mà cử động được, một cú đá bay vật nắm giữ sinh mệnh 3 người là khẩu súng ra ngoài, khẩu súng bị đá thật xa, ở trên sàn nhà vẽ nên một đường cong hoàn mỹ, đập mạnh lên vách tường mới dừng lại.

Âu Dương Duệ còn chưa kịp vui mừng, mắt cá chân đã bị một người nắm lấy, đau đến mức tê tâm phế liệt, cậu cắn răng ngẩng đầu nhìn gã, trên mặt Lão Đại lộ ra một nụ cười quái dị, trên mặt gã bị mảnh kính cắt qua, máu chảy ra khắp nơi, gã hé miệng ra, lộ ra hàm răng sắc nhọn, vào thời khắc đó Âu Dương Duệ có cảm giác, gã ta định cắn lên người cậu, một cái cắn thật đau mang theo da thịt cậu.

Hai chân cậu hiện tại hoàn toàn không nghe sai sử, ngay cả việc đá văng gã ra cậu cũng không làm được, Hàn Khải cong người bật dậy, tiếp tục giằng co với tên Lão Đại, từ bên đó truyền ra vài tiếng vang thanh thúy nghe như tiếng xương ngón tay bị bẻ gãy, trong lòng Âu Dương Duệ căng thẳng, từ cổ giọng khàn đặc phát ra thanh âm: “Hàn Khải... Hàn Khải...”

Cậu cố sức xoay người lại, điên cuồng chuyển động hai cổ tay, muốn thoát khỏi sợi dây trói bị buộc chặt, hai tay cậu đầm đìa máu tươi do cọ xát với dây quân dụng nhưng cậu không hề có ý định dừng lại, bỗng nhiên, dây thừng có chút lỏng ra, khi tay cậu lấy lại được tự do, cậu xúc động đầm đìa tới một quyền, tuy nhiên lại bị người bắt được, một luồng hơi thở ấm áp từ phía sau truyền đến: “Tiểu hổn đản, là tôi.”

“Hàn Khải...” Sức lực cậu lập tức bị rút hết, quay đầu lại nhìn gương mặt quen thuộc trong kí ức, anh cười nhìn cậu một cách xấu xa, tâm của cậu nhất thời thả lỏng, trừng mắt nhìn anh, mạnh mẽ kiềm nén dục vọng muốn ôm người đàn ông này thật chặt, mang theo oán khí nhỏ nhỏ giận dỗi nói: “Gã bắt lấy tôi...”

Hàn Khải cười cười, thật sâu liếc mắt nhìn cậu, cố gắng nâng thân thể, chuyển hướng xuống gờ tay của tên kia ra khỏi chân cậu, Lão Đại bắt thật sự rất nhanh, ngón tay đâm sâu vào mắt cá chân Âu Dương Duệ, dù cho gã đã chết cũng không hề rời lỏng, mắt cá nửa ngày đem ngoán tay gã bẻ gãy gần hết, anh nhẹ nhàng, dịu dàng nắm lấy chân Âu Dương Duệ như nâng một món đồ sứ dễ vỡ rút ra ngoài, sau đó thân mình khẽ lật, ngã trên mặt đất.

“Đi mau... Gã có đặt bom... Tôi không thể tháo kịp nổ, làm thủy ngân ngừng chảy, thật không xong... Còn khoảng 5 phút...” Anh ngửa mặt lên trời, thì thào nói, đèn trong phòng khách đều bị tắt, chỉ có ánh sáng từ ngọn đèn ngoài cửa chính rọi vào, miễn cưỡng có thể thấy bên cạnh thi thể của Lão Đại, là một hộp hình vuông hiển thị những con số màu đỏ chói mắt, từng chút từng chút một, thời gian cứ từng giây trôi qua.

Âu Dương Duệ kinh ngạc nhìn anh, ngoài cửa những tia sáng sấm chớp vẫn xẹt qua giữa bầu trời đêm như vũ điệu của kim xà, từng chớp từng chớp chiếu sáng căn phòng, cậu tỉnh tường nhìn thấy, máu tươi chảy ra từ dưới người Hàn Khải, chậm rãi lan tràn...

“Hàn Khải! Hàn Khải!” Cậu nổi điên nhào qua, ôm lấy cơ thể Hàn Khải, cậu nhận ra sự ẩm ướt bên dưới bộ quần áo tả tơi của anh, anh trúng đạn khi nào?

Cậu nhớ lại lúc này khi bị Dao Gâm cưỡng chế, khi đã bắt đầu rơi vào hôn mê thì nghe thấy tiếng súng vang lên, không phải là một mà là hai tiếng súng! Lão Đại vẫn luôn nhắm súng vào cậu, phát thứ nhất hẳn là Hàn Khải bắn chết Dao Gâm, phát thứ hai đồng thời vang lên là Lão Đại bắn cậu, nhưng mà...

Thời điểm Hàn Khải ngã xuống hẳn là đã đỡ phát súng này cho cậu...

“Mau... Đi mau...” Hàn Khải mở to đôi mắt vô thần, nhìn gương mặt gần trong gang tấc của Âu Dương Duệ, cái gì đang rơi xuống mặt anh vậy... Cậu nhóc đang khóc sao?

Em đừng khóc mà... Tiểu Duệ, tôi thích em, tôi yêu em, trời sinh em hợp với nụ cười rạng rỡ nắng mai, chứ không phải với gương mặt rầu rĩ, u buồn cùng nước mắt thế này...

“Mau... Đi nhanh lên...” Anh đưa tay lên, run rẩy muốn sờ mặt Âu Dương Duệ, nhưng đến giữa chừng lại thả xuống, đổi thành ôm hai vai cậu lay động bảo cậu mau rời đi: “Mau đi...”

Bom sẽ nổ, mà anh, lại chỉ là nổ mạnh hết đà, còn làm liên lụy Âu Dương Duệ không thể rời đi, yêu cầu cậu phải một mình cố gắng thoát khỏi đây, hai chân nhóc con không thể cử động, chỉ ngần ngừ mấy chục mét, đối với cậu hẳn là rất khó khăn? Liệu như vậy có làm tổn thương đến lòng tự tôn của cậu không?

“Thật xin lỗi... Tiểu Duệ...” Anh mấp máy môi, tham luyến nhìn gương mặt đầy nước mắt của Âu Dương Duệ, không thể cùng em qua một đời, anh đã đồng ý nấu cho em thật nhiều món ngon, giúp em mát xa phục hồi, chăm sóc em cả đời...

Thì ra, anh cũng chỉ là một ông chú xấu xa chuyên lừa nhóc con mà thôi...

Đồng hồ hẹn giờ trên quả bom vẫn ‘tích tắc’ vang lên trong căn phòng lạnh lẽo này, tử thần mỗi giây mỗi giây lại càng gần hơn. Âu Dương Duệ cắn chặt răng, vươn tay xuyên qua nách Hàn Khải, ý muốn tha anh rời khỏi đây cùng cậu, nhưng hai chân cậu không thể cử động, làm sao có thể mang theo một người đàn ông như Hàn Khải, mới vừa đi chưa được 1m, đã gần như tiêu hao toàn bộ sức lực còn lại của cậu.

“Hàn Khải! Anh cái tên khốn này! Anh cho là anh đem mạng trả tôi, là bồi thường được cho tôi sao?” Âu Dương Duệ khàn khàn gào thét, ngón tay nắm lấy áo anh, đốt tay dùng sức đến trắng bệch: “Tôi không hiềm lạ gì việc này! Cho dù có sống sót, tôi cũng sẽ không nhớ đến anh, tôi từ sớm đã không còn thích anh nữa! Mặc kệ anh có làm gì, tôi cũng sẽ không lại yêu anh đâu!”

“Được... Em sống... hãy yêu người khác...” thanh âm Hàn Khải nhỏ đến mức dường như không thể nghe thấy, máu chảy ngày càng nhiều, anh cảm thấy rất lạnh, chỉ có nơi Âu Dương Duệ ôm anh mới cảm thấy hơi ấm tỏa ra từ thân thể cậu nhóc, tại thời điểm này vậy mà anh còn cười được: “Hãy quên tôi đi...”

“Anh đừng tưởng rằng như vậy là có thể khiến tôi mắc nợ anh... Tôi không nợ ai hết! Giống như anh chưa từng nợ tôi vậy!”

Hàn Khải vẫn đang mỉm cười, dịu dàng thừa nhận: “Đúng... Em không nợ tôi bất cứ điều gì.”

Tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, Âu Dương Duệ buông tha hết thảy mọi hành động, nằm rạp trên người Hàn Khải, ôm chặt lấy anh, điên cuồng mà hôn lên môi và hai má anh, cậu kiếm tìm bờ môi anh, ám ảnh nói: “Nếu chết chúng ta cùng chết... Cũng đáng.”

Cậu đang nói gì, Hàn Khải đã không còn nghe được nữa, vì mất máu quá nhiều, đầu óc anh dần trở nên mơ hồ, chỉ có sự ấm áp truyền đến từ trên mặt, lúc anh sắp hôn mê, cảm giác được có cái gì đó ấm áp chạm vào môi của mình, mạnh mẽ mút vào.

Thì ra, đây là hương vị của cậu nhóc... Đây là suy nghĩ cuối cùng của anh.

Âu Dương Duệ gắt gao ôm lấy Hàn Khải đã hôn mê, tuyệt vọng chờ tử vong tới gần, bỗng nhiên, cửa trước bị đá văng ra, một người đàn ông mặc đồ đen cả người ướt đầm xông vào.

“Anh cả?!” Âu Dương Duệ không tin vào hai mắt của mình, có phải cậu đang bị ảo giác hay không, Âu Dương Cần tại sao lại xuất hiện ở đây?

Bước vài bước qua thi thể trên mặt đất, Âu Dương Cần nhìn đồng hồ *** ngược đang dần về 00:00 được gắn trên bom, thản nhiên phun ra một chữ: “Phá.”

Từ hành lang cửa sau đến phòng khách, một người đàn ông cũng mặc đồ đen lặng lẽ xuất hiện, không hề lên tiếng bước về phía thi thể Lão Đại, một cú đá văng ra, anh ngồi xổm người xuống rồi lấy một cái túi đựng dụng cụ sửa chữa từ thắt lưng, mở ra, thản nhiên bắt đầu hành động.

“Anh cả...” Âu Dương Duệ kích động đến mức khóc thành tiếng, cố gắng nâng cơ thể lên bắt lấy góc áo Âu Dương Cần: “Anh, kêu xe cứu thương... Cứu anh ấy...”

“Không chết được.” Âu Dương Cần nhẹ nhàng đẩy ra cánh tay phải vẫn ôm chặt lấy Hàn Khải của cậu, lôi ra hộp cấp cứu, dùng thuốc cầm máu phun vào miệng vết thương cho Hàn Khải, sau đó dùng băng vải quấn thật chặt quanh vết thương, mọi việc đều làm chưa đến 30 giây, thời điểm thắt xong băng vải một thanh âm lên tiếng chỉ trích: “Băng Điểm, kỹ thuật của cậu thật lùi rồi, phá có một quả bom mà mất chừng này thời gian? Cậu định làm cho chúng ta chết hết ở đây phải không?”

“Anh.” Một thanh âm nhỏ vang lên, tiếng ‘tích tắc’ của đồng hồ hẹn giờ bỗng ngừng lại, sau đó người đàn ông mặc đồ đen được gọi là Băng Điểm lại vô thanh vô tức biến mất vào bóng đêm giống hệt lúc đến.

động tác trên tay Âu Dương Cần dừng lại 1 giây, quay đầu nhìn qua, thời điểm không thấy bóng dáng người kia đâu thì cau mày, cũng không lên tiếng hỏi, dường như anh đã quen với việc này rồi.

Xử lý tốt miệng vết thương cho Hàn Khải, anh đưa tay ôm lấy em trai, làm cho cậu dựa vào vai mình, an ủi vỗ nhẹ: “Không sao rồi.”

Ba chữ kia làm cho Âu Dương Duệ hoàn toàn hồng mắt, oa một tiếng khóc lớn lên, giãy dụa, kiên trì yêu cầu: “Kêu xe cứu thương... anh ấy sắp chết...”

Đưa tay hung hăng xoa bóp đầu đứa em trai, giọng Âu Dương Cần có vẻ mất kiên nhẫn: “Anh nói anh ta không chết thì sẽ không chết, em không tin anh à?”

“Kêu xe cứu thương...” Âu Dương Duệ bình tĩnh lặp lại.

“Được rồi được rồi... Ánh mắt em vậy là có ý gì? Chính em cũng đã biến thành dạng này, anh làm sao yên tâm giao em cho anh ta.” Âu Dương Cần thở dài, rồi cuộc nói ra lời trong lòng.

“Anh ấy như vậy là vì cứu em!” Âu Dương Duệ nổi giận.

“Em phân biệt được cảm kích cùng tình yêu không hả, nhóc con?” Âu Dương Cần đã biết rõ mà còn cố hỏi, quả nhiên sắc mặt đứa em anh đột nhiên thay đổi, nhưng chỉ duy trì được một lúc, Âu Dương Duệ hình như đã thông suốt, trên mặt là ánh dương quang sáng rọi chưa từng có: “Đương nhiên! Em đã từng bỏ qua một lần!”

Lúc bị đặt lên cáng đưa vào xe cứu thương, Hàn Khải mơ mơ hồ hồ bị còi cảnh sát đánh thức, anh mở mắt ra liền thấy túi truyền dịch treo trên đầu mình, từng giọt màu đỏ sẫm rơi xuống truyền vào mạch máu trên tay anh.

Mình đã được cứu sao? Vậy Âu Dương Duệ đâu?

“Tổ trưởng? Hàn Khải? Anh tỉnh rồi?!” Âu Dương Duệ ngồi bên cạnh anh, bọc chăn ấm ngồi trên xe lăn, chặt vật không chịu nổi, ánh mắt đen láy to tròn nhìn anh, thanh âm khàn đến mức gần như tắt tiếng cũng không dấu được sự vui mừng trong cậu.

Hàn Khải nghĩ muốn cười một cái, nhưng đầu óc anh rất hỗn loạn, biểu tình gì cũng không làm được, anh nhẹ nhàng giật giật môi, Âu Dương Duệ lập tức ghé tai lại gần: “Anh muốn nói gì? Anh nói, em nghe.”

“Hôn môi... Hương vị không tồi... Chờ tôi khỏe lên... Lại hôn một lần nữa nhé?”

Cậu nhóc nhếch miệng cười, là nụ cười sáng lạn, thoải mái mà anh yêu nhất: “Tuân lệnh, tổ trưởng.”

23. Chương 11: Vĩ Thanh

Hàn Khải không biết mình đã hôn mê bao lâu, cảm giác một lần nữa trở lại từ trong bóng đêm chẳng tốt chút nào, anh hơi hơi mở mắt ra, tầm nhìn tập trung vào Âu Dương Duệ đang nghiêng mặt dựa vào đầu giường thiếp đi, khoảng cách giữa hai người rất gần, lông mi cậu vừa dài vừa dày tựa như một tấm rèm nhỏ, anh tham lam ngắm nhìn cậu, anh muốn đưa tay sờ lên gương mặt cậu để xác nhận là mình không nằm mơ, đáng tiếc cái thân thể vừa mới tỉnh dậy của anh không thể đáp ứng hành động đó, cánh tay vừa nâng được một nửa đã vô lực rơi xuống.

Âu Dương Duệ không hề bị đánh thức, vẫn nằm úp sấp ngủ ngon lành, gương mặt vì thiếu máu mà trở nên tái nhợt, phía dưới mắt là hai quầng thâm màu đen, bên trong bộ đồ bệnh nhân nơi đầu vai bị thương bởi vì băng bó mà bị dộn cao lên, ánh mắt Hàn Khải rơi vào cánh tay cậu, cậu nhóc ngủ rất không thành thật, ngón tay nắm chặt góc chăn của anh, giống như sợ anh tỉnh dậy rồi chạy trốn vậy.

Cửa phòng bị ai đó đẩy vào, thanh âm Âu Dương Cần vang lên: “Tiểu Duệ? Tiểu Duệ, anh biết ngay là em lại chạy đến đây mà, a, cảnh sát Hàn.”

Thái độ của anh ta đột nhiên trở nên sượng sùng, gật đầu với Hàn Khải đang nằm trên giường: “Anh đã tỉnh? Tôi đi gọi bác sĩ tới.”

“Đừng, tôi không sao.” Hàn Khải mỉm cười nhìn cậu nhóc ngồi trên xe lăn ngủ đến không biết trời đất kia: “Em ấy ngủ vậy rất không thoải mái, anh đưa em ấy về phòng trước đi.”

Âu Dương Cần hừ lạnh, bước đến: “Vừa mở mắt đã chạy đến chỗ này của anh, chính nó cũng là người bệnh đó.”

Anh ta vừa oán giận vừa đưa tay đỡ lấy thân thể Âu Dương Duệ, bỗng nhiên anh ta dừng lại, ánh mắt suy tư nhìn từ trên xuống dưới Hàn Khải, phát hiện anh không hề tỏ vẻ lo lắng, bất an, ngược lại còn thêm

tự nhiên và đặc ý cầm lấy tay Âu Dương Duệ để tuyên bố chủ quyền, Âu Dương Cần tức giận dời mắt đi: “Thật xin lỗi, đã khiến anh liên lụy vào chuyện này, còn xem chút đánh mất tính mạng.”

“Anh quá lo lắng rồi, cảnh sát Âu Dương.” thái độ Hàn Khải rất tự nhiên: “Đây chính là việc mà tôi phải làm, hai tên bắt cóc kia là nghi phạm trong vụ án mà tôi đang xử lý, mà Âu Dương là người của tôi — cấp dưới của tôi.”

Anh không thể không sửa lời, bằng không anh dám chắc từ trong ánh mắt lóe lên tia lửa kia của Âu Dương Cần chỉ sợ hai người phải dùng đến bạo lực để giải quyết, Hàn Khải cẩn thận rút cổ, anh chẳng muốn vừa mới tỉnh lại đã bị đập đến bất tỉnh đâu: “Cảnh sát Âu Dương, tôi có thể hỏi tại sao anh lại biết hai tên kia sẽ đến tập kích tại biệt thự không? Tôi cần biết để viết báo cáo đưa lên cho cấp trên.”

Sắc mặt Âu Dương Cần trầm xuống: “Tôi luôn chú ý hướng đi của bọn chúng, nhưng vì tôi đang đồng thời giải quyết một vụ án khác, nên chậm một bước...” Không biết anh ta nghĩ đến điều gì, ánh mắt âm tình bất định, sau một lúc mới bình thường lại: “Bọn chúng chết đi có thể chấm dứt rất nhiều vụ án, đó là một bằng nhóm trộm cướp chuyên nghiệp và vô cùng tàn bạo, sẽ có rất nhiều người cảm ơn anh. Còn nữa, cho dù thế nào, cũng cảm ơn anh đã cứu Tiểu Duệ.”

“Oh...” Âu Dương Duệ cuối cùng cũng bị thanh âm bên tai đánh thức, cậu phát ra một tiếng rên mơ hồ, Hàn Khải vội bảo Âu Dương Cần nhỏ giọng lại, nhưng cậu nhóc vẫn tỉnh, mở to mắt ngẩng đầu nhìn Hàn Khải, lúc thấy anh mỉm cười nhìn mình cậu còn chưa kịp phản ứng lại, dụi dụi hai mắt, không xác định hỏi: “Tổ trưởng?”

Ánh mắt của cậu đen láy, đã không còn sự tinh nghịch như lúc trước, cũng không có sự hồ hững, xa cách sau này, chất chứa trong ánh mắt ấy là sự hồn nhiên, trong suốt, không hề phòng, ngờ ngác nhìn Hàn Khải, một lát sau cậu “a” một tiếng, cố với tay tới để nhấn cái chuông ở đầu giường Hàn Khải rồi gọi: “Bác sĩ! Bác sĩ!”

Hàn Khải nhanh tay nắm lấy tay cậu, tuy rằng động tác này động đến miệng vết thương trên người anh, làm anh đau đến mức ứa mồ hôi lạnh, nhưng anh vẫn cố hết sức nở một nụ cười an ủi Âu Dương Duệ: “Đừng gọi, đừng gọi nữa, làm cảnh sát lâu như vậy rồi chẳng lẽ em chưa từng thấy ai bị thương hử, cần gì ngạc nhiên như vậy, trên vai em cũng bị người ta khoét một cái lỗ thiệt to kia, còn đau không?”

Âu Dương Duệ bật cười: “Tổ trưởng, ai trong chúng ta mới là người bệnh nặng hơn hử, anh đã nằm trong phòng quan sát 3 ngày rồi đó, hôm qua mới vừa được chuyển đến đây. Sao, cảm giác tìm được đường sống trong chỗ chết thế nào?”

Cậu vừa nói vừa không chút dấu vết rút tay lại, nhưng Hàn Khải không chịu buông ra, còn nhíu mày hút khí lạnh, tỏ vẻ “tôi đang rất đau”, làm Âu Dương Duệ sợ tới mức không dám động đậy nữa, cậu cẩn thận quan sát anh: “Có phải anh còn đau lắm không?”

“Cảm giác tìm được đường sống trong chỗ chết tôi chưa nếm thử, nhưng mà cảm giác anh hùng cứu mỹ nhân thì tốt lắm nha.” Hàn Khải cười nói.

Quả nhiên, cậu nhóc liền nhướng mi, vừa định nổi giận, cậu lại nhớ đến Hàn Khải là bệnh nhân bị thương nặng vừa mới tỉnh lại sau khi hôn mê, vì thế cậu lằm bằm vài câu trong miệng rồi nuốt giận vào bụng.

Đứng thờ ơ, lạnh nhạt ở một bên, Âu Dương Cần hoàn toàn bị hai tên kia bỏ quên không nhìn được lên tiếng, đưa tay xoa tóc đứa em, dùng giọng điệu ra lệnh nói: “Tiểu Duệ, để cho cảnh sát Hàn nghỉ ngơi dưỡng sức đi, anh đưa em về phòng.”

“Anh cả? Anh đến đây từ bao giờ?” Âu Dương Duệ lắp bắp kinh hãi.

“Hiện tại trong mắt em sợ là chẳng có chỗ cho người anh trai này nữa đâu, còn việc anh đến đây lúc nào hử?” Giọng nói Âu Dương Duệ cho thấy dường như anh không hề tức giận, vì vậy Âu Dương Duệ cũng chẳng áy náy, mà còn ngược mặt lên, cười thật tươi với anh: “Anh cả, cảm ơn anh.”

“Anh em với nhau, cảm ơn cái gì.” Âu Dương Cần đi đẩy xe lăn của Âu Dương Duệ nhưng lại bị cậu ngăn cản. Xấu hổ nói: “Anh, em muốn ở lại đây một chút, chỉ một chút thôi.”

Vô cùng ngạc nhiên là Âu Dương Cần không ép cậu rời đi nữa, chỉ ném lại một câu: “Trị liệu bên đó sắp bắt đầu rồi, nếu em không muốn làm nữa thì cứ việc ngồi lì ở đây luôn đi.” Sau đó dứt khoát nhanh chóng ra khỏi phòng.

Âu Dương Duệ lè lưỡi, một lần nữa hướng về phía Hàn Khải: “Thật không cần em gọi bác sĩ đến kiểm tra sao?” Cậu nhìn lên màn hình và đám dụng cụ to nhỏ trên người hàn Khải: “Tim đập 100, cái này không bình thường đâu.”

Hàn Khải nở nụ cười, ngoắc ngoắc ngón tay với cậu: “Nhìn thấy em, tim đập nhanh. Lại đây tôi nói với em câu này, tôi không động đây được.”

“Ah?” Âu Dương Duệ tưởng thật nên ghé đầu lại gần, bị Hàn Khải ôm cổ kéo về phía trước, mềm nhẹ hôn lên môi cậu: “Tiểu hồn dẫn, vừa hồi phục một chút đã muốn giết tôi phải không?”

Gương mặt vốn tái nhợt nhanh chóng đỏ ửng lên, Âu Dương Duệ mặt đỏ tai hồng quay đầu đi chỗ khác: “Tổ trưởng, đây là bệnh viện đó...”

“Oh... Vậy nếu xuất viện, thì không thành vấn đề phải không?” Hàn Khải tỏ vẻ bình tĩnh đại ngộ, Âu Dương Duệ theo thói quen đầu vô mồm với anh, cãi lại: “Đúng vậy, thế nên anh mau khỏe lại đi.”

“Em gấp vậy hả?” Ngón tay Hàn Khải vuốt ve mặt cậu, cảm thụ nhiệt độ cơ thể của Âu Dương Duệ, ngay lúc cậu đang mặt đỏ tim đập, thế mà anh không tiếp tục khiêu khích nữa, chỉ thờ dài rồi nói: “Còn sống thật tốt, Tiểu Duệ... Nếu lúc đó tôi chết đi, hiện tại sẽ không còn được nhìn thấy em nữa, thật oan...”

Anh nhìn sườn mặt Âu Dương Duệ không dời mắt, rất quen thuộc, tựa như vô số lần anh phác thảo gương mặt cậu trong lòng. Ánh mắt của cậu nhóc, lông mi thật dài của cậu nhóc, chiếc mũi cao thẳng của cậu nhóc, đôi môi đầy đặn của cậu nhóc...

“Lúc đó, lời em nói, có thật không?” Dường như anh chỉ đang thì thầm một mình: “Em nói không thích tôi, không còn yêu tôi, cho dù tôi còn sống, em cũng không ở cùng một chỗ với tôi...”

Âu Dương Duệ nhất thời vô cùng nóng nảy: “Hàn Khải! Tại sao anh lại để tâm mấy chuyện vụn vặt đó hả? Những lời đó anh nhớ rõ thế làm gì chứ? Sau đó em còn hôn anh, chẳng lẽ anh không nhớ?”

“Oh...” Hàn Khải cố ý kéo dài âm thanh: “Thì ra em chỉ nói cho có, quên đi là tốt rồi, đúng không?”

Suy nghĩ trong chốc lát, Âu Dương Duệ lập tức hiểu được ý anh, mặt nhất thời đỏ lên, miễn cưỡng gật đầu: “Được rồi, vậy những lời anh nói ở bờ biển ngày đó... Em cũng sẽ quên đi.”

Hàn Khải nở nụ cười, vô cùng thân thiết đưa tay xẹt qua bờ môi cậu: “Nhắc đến vụ hôn môi, tôi đã nói rồi, đợi tôi khỏe lên, sẽ làm lại lần nữa. Em hôn tôi, tôi nhớ rất rõ ràng hương vị đó, thế nào, có muốn thử lại một lần hay không?”

“Anh chắc chắn nhớ lộn rồi.” Âu Dương Duệ phụng phịu nói: “Cho dù em... Cho dù có thích anh... Cũng đâu có nghĩa là phải hôn anh sau khi anh tỉnh lại, miệng anh đầy mùi thuốc, tổ trưởng...”

Hàn Khải mỉm cười im lặng, cứ nhìn cậu như vậy, thẳng đến lúc Âu Dương Duệ dần nhỏ lại, không được tự nhiên chủ động ghé đến gần anh, qua loa dùng môi chạm nhẹ lên môi anh, sau đó dựa vào bên giường, mặc anh ôm cậu.

“Tiểu Duệ, sau khi xuất viện, chúng ta sống chung ha!” Anh dịu dàng đề nghị: “Được không?”

Âu Dương Duệ thoáng tránh ra, nhưng không thoát được khỏi tay anh, nên chẳng thèm cự quạ nữa mà gối cằm lên ngực anh, lắng nghe tiếng tim đập truyền đến từ ***g ngực dày rộng kia, lười biếng nói: “Tại sao chứ? Tổ trưởng đại nhân ngài đây lại nổi lên tâm đồng tình hử?”

“Tiểu hồn dẫn.” Hàn Khải đưa tay nhéo cổ cậu một cái, vết thương làm anh không thể dùng lực mạnh, nhưng Âu Dương Duệ rất chịu phối hợp kêu lên “ai nha, ai nha”, ánh mắt lóe lên quang mang vui sướng, giơ tay sờ lên khóe miệng Hàn Khải, thanh âm hơi khàn khàn: “Vì lời đề nghị lúc trước của anh, em có việc nhất định phải nói: Bác sĩ đã kiểm tra cho em, bởi vì bỏ lỡ thời gian hồi phục tốt nhất, cho nên chân của em có thể... Không phục hồi được như cũ được nữa, không thể đứng dậy, không thể đi, dù có làm cách nào

cũng không thể đi được, mọi việc đều cần có người ở bên giúp đỡ, nên em sẽ là một cục nợ phiền toái, là một sự trói buộc, dù vậy anh vẫn kiên trì giữ vững ý tưởng kia chứ?”

Tâm tình bỗng nhiên chùng xuống, Hàn Khải ảo não suýt nữa gào lên, nhưng trên mặt vẫn không chút biến sắc, bắt lấy bàn tay đang lộ xôn của cậu nhóc, hôn một cái lên khoe môi cậu: “Nhà của tôi có thang máy, tôi sẽ sửa sang phòng lại, để tiện cho em hoạt động... Tôi sẽ đi mua một chiếc giường thật lớn để hai ta cùng ngủ... Tôi sẽ mỗi ngày nấu cơm cho em, được chứ?”

Ánh mắt đen láy của Âu Dương Duệ nhìn anh như muốn thăm dò: “Hàn Khải, việc này có nghĩa em sẽ vĩnh viễn không thể đứng dậy, anh không quan tâm à?”

“Em muốn đi đâu, tôi sẽ đưa em đi, em không thể đi, tôi sẽ cõng em...”

“Sẽ có một ngày anh cảm thấy mệt mỏi, đây là chuyển cả đời đó.” Thanh âm Âu Dương Duệ dần nhỏ xuống.

“Không sao, nếu lưng mỏi, tôi sẽ ôm em.” Hàn Khải cũng nhỏ giọng lại: “Cả người em, chẳng nặng bao nhiêu cân... Yên tâm, tôi ôm em đi được, không chê em nặng đâu.”

Âu Dương Duệ hít hít mũi, đem mặt vùi vào lòng anh, mơ hồ nói: “Mỗi ngày anh đều nấu cơm cho em? Phải không?”

“Ừ.”

“Em muốn uống canh xương heo...” Hai vai cậu nhóc co lại, giọng nói khàn khàn, dường như đang khóc.

Hàn Khải không thể ngồi dậy, đành phải cố gắng nghiêng người qua dùng cánh tay ôm lấy thân thể không ngừng run rẩy của cậu nhóc, trấn an: “Được được được, canh xương heo, em muốn uống bao nhiêu tôi cũng nấu cho em... Dừng khóc nữa, Tiểu Duệ, cái gì tôi cũng đồng ý với em hết, tôi sẽ chăm sóc em thật tốt, yêu em, làm em hài lòng, về sau chúng ta sống cùng nhau, được không?”

“Vâng!” Âu Dương Duệ ngẩng đầu, vang dội đồng ý, trên mặt lại không hề có chút dấu vết nào cho thấy là cậu đã khóc, mắt đen sáng long lanh, lộ ra một tia狡 hoạt, đắc ý.

Theo bản năng hàn Khải cảm thấy có gì đó không đúng, vừa muốn truy hỏi, cửa đã bị đẩy vào, thanh âm Âu Dương Cần vô cùng nghiêm túc truyền đến: “Tiểu Duệ, đã đến giờ trị liệu, đừng dây dưa nữa.”

“Em biết rồi, anh cả.” Âu Dương Duệ vội vàng rời khỏi ngực Hàn Khải, di chuyển xe lăn, Hàn Khải ngạc nhiên nhìn cậu, truy hỏi: “Tiểu Duệ? Miếng vết thương của em rất nặng hả? Muốn làm trị liệu gì? Từ từ... Em nói cho tôi biết...”

Âu Dương Cần chớp mắt nhìn anh, đưa chân ngăn trở đứa em đang điều khiển xe lăn bỏ trốn: “Em không nói cho anh ta biết?”

“Em ấy nói bác sĩ bảo chân em ấy không thể hồi phục nữa.” Hàn Khải hơi khó hiểu, âm thầm cắn răng nói.

Ý vị thâm trường liếc nhìn đứa em không dám ngẩng đầu của mình, Âu Dương Cần cười lạnh: “Lát nữa anh sẽ đem việc này nói cho Tiểu Mẫn với Tiểu Tuệ biết, xem các em ấy thu thập em thế nào.”

“Đừng mà, anh cả!” Âu Dương Duệ nhất thời kêu la thảm thiết, thấy vẻ mặt không cho thỏa hiệp của anh cả, cậu tội nghiệp điều khiển xe lăn quay về phía Hàn Khải nói: “Em sai rồi, lúc nãy em chỉ nói dối với anh thôi, thật ra... Chị họ của em của đã mời thầy của các chị ấy một lần nữa kích phát tế bào gốc nguyên sinh của em, kỳ thật quá trình luyện tập của em không hề bị gián đoạn... Ah, anh không nhớ hả? Lúc ở biệt thự em đã đá khẩu súng kia đi đó... Chân của em có thể cử động rồi...”

“Tôi nhớ rõ... Tôi đều nhớ rõ...” Hàn Khải nhắm mắt lại, cười khổ lắc đầu, tiểu hồn đản này!

Anh mở to mắt, bình tĩnh nhìn Âu Dương Duệ: “Nói cách khác, việc vừa rồi em nói đều là gạt tôi?”

“Vâng...”

“Chân của em sẽ có một ngày hồi phục lại như cũ?”

“Không phải hoàn toàn chắc chắn... Nhưng tỉ lệ thành công khá cao.” Âu Dương Duệ nhìn anh một cái, lại vội vàng cúi đầu: “Em sai rồi, anh cả, em không nên nói dối. Hàn Khải, em sai rồi, em không nên gạt anh khiến anh phải lo lắng.”

Hàn Khải nghiêng răng cười, cuối cùng vẫn nhịn không được mắng cậu: “Tiểu hồn dân! Lúc tôi xuất viện, em nhất định phải đứng dậy đón tôi, bằng không tôi không tha cho em đâu!”

“Được rồi.” Âu Dương Duệ liếc mắt nhìn đứa em trai đang giả vờ ngoan ngoãn một cái, đưa tay nắm lấy tay vịn giúp cậu đẩy xe ra ngoài: “Liếc mắt đưa tình làm sao đi, hiện tại hai người các người, lo dưỡng thương thật tốt cho tôi.”

Một tháng sau lúc Hàn Khải xuất viện, hôm nay những tia nắng đầu đông dịu nhẹ chiếu vào thảm cỏ khô vàng của bệnh viện, Ngụy Bằng Vũ một tay xách hết hành lý của Hàn Khải, miệng hét to: “Tổ trưởng, đi thôi đi thôi, gần đây chi phí của cục ta rất eo hẹp, bọn em không có tiền đãi sếp đi uống rượu mừng đâu, sếp mau về nhà ăn đỡ bát mì hầm giò heo ha.”

“Chỉ một mình cậu đến?” Hàn Khải liếc mắt nhìn cậu ta, thậm chí quan sát ngoài cửa sổ, lại đi ha ngoài nhìn nhìn hành lang, thật sự ngay cả một bóng người cũng không có, không thể nào, từ bao giờ mà cả đám đội viên của anh chẳng thèm quan tâm đến anh như vậy?

“Haiz, tổ trưởng, anh không biết rồi dạo gần đây mọi người đều bẽ bộn nhiều việc, bẽ bộn nhiều việc lắm.” Ngụy Bằng Vũ tỏ vẻ vô cùng đau đớn nói: “Việc giữa gìn trật tự xã hội an ninh thì khỏi phải nói rồi. Anh xem, một đồng báo cáo anh đều ném cho Hiếu Diễm viết, lần này là một án lớn a, báo cáo kết án vụ này cô ấy viết hơn 3 ngày mới xong. Còn có, lúc anh không ở cục cảnh sát, Thạch Đầu liền hóa thân thành huấn luyện viên ma quỷ, một buổi huấn luyện bình thường cũng tăng cường độ lên gấp 5 lần, với mỹ kỳ danh là ‘chúng ta không thể làm mất mặt tổ trưởng’ tiền thưởng thì giảm mất một nửa, hử tí là nói ‘chờ tổ trưởng về tự mình phê duyệt’, thật không còn thiên lý a.”

Hàn Khải cắt ngang lời than vãn dài của cậu ta: “Âu Dương đâu?”

“Em đâu có biết.” Ngụy Bằng Vũ vô tội nói: “Cậu ta nói muốn đến đón anh mà?”

Hàn Khải không nói gì, quên đi, cậu nhóc hẳn sẽ không tới đón anh đâu. Gần đây quá trình luyện tập của nhóc ấy rất vất vả, sau khi chấm dứt còn không quên chạy đến phòng bệnh của anh ngọt ngào một lát, một đến mặt đỏ bừng bừng, cho dù ngồi xe lăn thì đôi chân luyện tập trong cường độ quá cao vẫn hơi run rẩy, chính anh phải tự mình mát xa cho cậu thật lâu mới tốt hơn.

Nhưng mà, chân của cậu, ngày càng có sức, không giống như trước kia mềm nhũn, vô lực, khi sờ lên có cảm giác như sờ một vật chết nữa, cơ thể cậu ở dưới bàn tay anh căng cứng, rồi thả lỏng, mang theo hương vị của sự sống, cách một lớp quần anh vẫn có thể cảm nhận được làn da bóng loáng, tinh tế của cậu, cảm giác từng múi cơ vận động lên xuống... Chỉ còn ít lâu nữa thôi...

Hàn Khải cúi đầu nở nụ cười, nụ cười kia khiến Ngụy Bằng Vũ nổi hết cả da gà da vịt, cậu ta không lái nhả thêm nữa, trực tiếp kéo anh ra ngoài: “Đi thôi đi thôi, bệnh viện có gì tốt đâu chứ... Ah, cô y tá, tôi không phải có ý kia ”

Ra đến cổng lớn, ánh mặt trời chói chang, làm lòng người không hiểu vì sao mà tốt lên nhanh chóng, lúc Hàn Khải đang đi về phía trước, bỗng thấy một đám người tuôn ra, đứng ở giữa bãi đỗ xe nháy nháy mắt nhìn anh, tâm tình không hiểu sao tốt kì lạ.

“Được, cả đám các cậu, rất ngứa xương chứ gì, dám lấy tôi ra làm trò đùa ha.” Anh vừa nói vừa đi về phía trước, vẻ mặt không chút ý tốt cười cười, anh đang muốn thu thập cái đám cấp dưới tự xưng là ‘bẽ bộn nhiều việc’ rồi lại đột nhiên xuất hiện ở cửa bệnh viện này đây.

“Khoan! Đứng lại!” Đồng Hiếu Diễm khẽ kêu lên, Ngụy Bằng Vũ lập tức luống cuống tay chân ngăn Hàn Khải lại, cười hề hề như mèo trộm cá: “Tổ trưởng, mong anh đứng vững vào, bọn em muốn tặng cho anh một sự kinh hỉ.”

Kinh hỉ? Hàn Khải nhún nhún vai, là ngứa da đi, cứ nhiên dám lấy anh ra đùa giỡn.

Ôm tâm tình bình tĩnh anh muốn xem cả đám đang giở trò gì, Hàn Khải đứng yên tại chỗ, mười mấy người đều nhìn về phía anh, mỉm cười rồi tản ra hai bên, thẳng đến khi lộ ra Âu Dương Duệ đang ngồi trên chiếc xe lăn.

Một thân đồng phục cảnh sát, ngôi sao bạc trên vai lóe sáng, càng phụ trợ thêm cho khí chất anh tuấn của cậu, ánh mắt đen láy nhìn anh không chớp mắt, thấy ánh mắt hiểu rõ mọi việc của anh, cậu nhe răng cười, hai tay nắm lấy tay vịn của xe lăn, thông thả đứng dậy.

Hai chân cậu chỉ vừa mới khôi phục được chút sức lực, vẫn chưa hoàn toàn thuận lợi chống đỡ cơ thể, khi buông tay ra, quá trình đứng thẳng người không tránh khỏi có chút lung lay, Thạch Lỗi đứng bên cạnh cậu đỡ lấy theo bản năng, tay vừa đưa lên được một nửa đã nhanh chóng dừng lại, yên lặng rút về.

Âu Dương Duệ cảm kích cười cười với cậu ta, cố gắng đứng thẳng lên, quay mặt về phía Hàn Khải, đứng vô cùng vững vàng.

Lúc vừa thấy cơ thể cậu nhóc hơi chao đảo, anh xém chút không nhận được bước tới, nhưng nhìn thấy động tác của Thạch Lỗi, anh cũng dè xuống ý niệm trong đầu, vẫn đứng tại chỗ như trước, khiên nhẫn chờ đợi.

Em thật sự đến đón tôi xuất viện a, tiểu hỗn đản...

Chỉ đơn giản đứng tại chỗ như vậy, đã làm Âu Dương Duệ cảm thấy cố hết sức, cậu cắn răng, đưa chân trái ra, từng bước từng bước đi tới.”

Cậu đứng cách Hàn Khải khoảng 10m, mà cậu chỉ vừa có thể tự đứng lên hôm trước thôi, đến hôm nay, cậu chỉ tập đi được tầm 5m.

Nhưng mà, ai bảo trước mặt cậu là Hàn Khải chứ? Đây là người đàn ông đầu tiên khiến cậu yêu da dieetsm đã trải qua rất nhiều chuyện, đã từng tuyệt vọng, đã từng tổn thương, nhưng rốt cuộc anh vẫn đứng trước mặt cậu.

Cậu liều mạng ổn định hai chân đang run rẩy, từng bước, từng bước một đi về phía Hàn Khải, sau lưng đều là hơi thở khản trương của mọi người.

Mình có thể làm được, đúng vậy, mình có thể, dù chỉ là một tia hy vọng mình cũng không chùn bước...

Em muốn đứng bên anh... Cái vị trí mà chỉ vừa mới đây thôi em đã nghĩ là không thuộc về mình.

Hàn Khải cố gắng nhẫn nại xúc động muốn đi lên đỡ cái thân thể đang lung lay lắc trái lắc phải kia của cậu nhóc, anh nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Âu Dương Duệ, tiểu hỗn đản này! Đi hai bước là được rồi, việc gì phải đi xa như vậy hả! Em đang cố ý để anh phải sốt ruột có phải không? Nhìn cái đầu đầy mồ hôi của cậu, từng bước từng bước vất kiệt sức mà đi, chẳng lẽ em cho là mình đã khỏi hẳn hả?

Cảm nhận được sự lo lắng của Hàn Khải, Âu Dương Duệ ngẩng đầu, hướng chiếc mũi cau có gằn trong gang tấc của anh, nghịch ngợm cười, tỏ vẻ ‘việc anh yêu cầu, em đã làm được’, vô cùng đắc ý.

Hết cách với cậu, anh thở dài, Hàn Khải hoàn toàn bó tay, tiện tay quăng túi du lịch đi, vươn hai tay về phía cậu nhóc, việc này không cần nói cũng hiểu.

Âu Dương Duệ cười đến híp mắt, mơ mơ hồ hồ nhìn về phía anh, cậu bí ánh mặt trời làm cho chói mắt... Cậu tuyệt đối không bao giờ thừa nhận là mình đã khóc đâu.

Bước cuối cùng, cậu dường như dùng hết sức mình, gần như là nhào vào lòng Hàn Khải, may mắn thay, bên hông bị một vòng tay rắn chắc, mạnh mẽ ôm lấy, chống đỡ cơ thể sức cùng lực kiệt, lão đảo muốn ngã của cậu, một thanh âm trầm thấp vang lên bên tai cậu: “Tiểu Duệ, em làm được rồi, em rất tuyệt, thật sự.”

“Nói thừa — vô nghĩa, anh nói vậy có khác gì không nói đâu chứ.” Vừa thở dốc vừa thả lỏng hai chân mình, mặc cho đối phương đưa tay ôm cậu lên, Âu Dương Duệ cười đến tự tin: “Em là giỏi nhất!”

Đứng ở phía sau, bàn bè của cả hai hoan hô và vỗ tay thật lớn, cậu thở hổn hển, đem mặt vui vào bả vai dày rộng của anh, lấy tay che lại hốc mắt đã ướt nước, giữa những thanh âm ồn ào, cậu nghe Hàn Khải cúi đầu nói: “Em quả thật là một người yêu tốt, tôi yêu em, Tiểu Duệ.”

Tiếp theo, là một cái gì đó mềm mại, ấm áp lướt nhẹ qua gáy cậu, mang đến một trận te đại ngọt ngào.

Cậu nhắm mắt lại, ôm lấy Hàn Khải, khéo miệng Âu Dương Duệ khẽ nhếch, hạnh phúc cười thật tươi.

Ba năm sau —

“Tiểu Duệ?... Duệ Duệ?... Duệ bảo bối?... Bảo bối Duệ?... Âu Dương Duệ!”

“Có!” Đang chìm đắm trong giấc mơ ngọt ngào, Âu Dương Duệ rốt cuộc cũng bị tiếng gọi sau cùng dọa tỉnh, trong đầu còn mông lung nhớ tới thời kì cậu còn ở trại huấn luyện cảnh sát, bỗng bị huấn luyện viên đánh lên lúc nửa đêm, nhắm mắt lại liền nhảy dựng lên, luống cuống tay chân cầm lấy quần áo bên giường, ah? Giường ở trại huấn luyện chỉ có một tấm ván khi nào thì trở nên rộng như thế nhỉ?

Miễn cưỡng mở một con mắt, thấy rõ khung cảnh xung quanh, trại huấn luyện gì a! Cậu rõ ràng đang ở nhà của mình, nằm ở chiếc giường rộng mênh mông hai người nằm không hết, trong tay ôm gối đầu, chủ nhân của chiếc gối thì đang đến bên giường trừng mắt nhìn cậu.

“Anh làm gì vậy... Thứ 7 cũng không cho em ngủ đã một giấc.” Cậu ngáp một cái rồi lần nửa nằm vật ra giường, kéo chăn quần lại thật chặt, nhắm mắt, tính toán tìm lại giấc mơ, ah, giấc mơ vừa này thật đẹp!

“Tôi làm gì hả? Tôi đang gọi em rời giường đó! Không phải máy bay của hai chị họ em hôm nay hạ cánh sao?” Hàn Khải ngồi xuống giường túm cậu dậy: “Đã lớn như vậy còn học con nít ngủ nướng là sao hả?”

“Oh... Còn kịp mà... Để cho em ngủ thêm lát nữa đi...” Âu Dương Duệ toàn thân mềm nhũn quyết không phối hợp, chui vào trong chăn: “Còn không phải đều tại anh! Ngày hôm qua anh nói để anh mát xa chân, vượt vượt một lúc anh vượt đến chỗ nào luôn hả?!”

“Đúng vậy, lúc đầu quả thật tôi đáng trách.” Hàn Khải chân thành nhận sai: “Nhưng mà lúc sau không phải chính em chủ động đem chân quần lấy thất lừng tôi sao?”

Âu Dương Duệ đỏ bừng mặt lên, ngay cả cơn buồn ngủ cũng biến mất, nhảy dựng lên lấy gối đập anh: “Lưu manh, hạ lưu! Tổ phòng chống tội phạm đồi trụy sao không tóm anh đi luôn cho rồi!”

“Em còn dám nhắc đến tổ phòng chống tội phạm đồi trụy, lần trước em nói gì với bọn họ thế hả? Mấy ngày nay tổ trưởng Lâm tổ phòng chống tội phạm đồi trụy cứ thấy mặt tôi là cười đến rất... trắng trợn.” Hàn Khải nhớ tới, cảm giận nói.

Âu Dương Duệ không thềm để ý tới anh, tiếp tục quay về ổ chăn dự định tiếp tục ngủ, Hàn Khải hết cách, cúi người ôm cả chăn lẫn người vào lòng, dịu dàng dỗ dành: “Mau dậy nào, ah? Chúng ta cần phải lưu lại ấn tượng tốt cho hai người chị họ của em chứ. Chân em có thể hồi phục như cũ, còn phải cảm ơn các cô ấy mà. Tôi đã nấu canh xương heo xong rồi, em mau dậy rồi nhân dịp còn nóng uống đi.”

“Em không uống, em không uống!” Âu Dương Duệ vừa nghe vậy liền bùng nổ, kéo lại chăn lẫn qua phía bên kia giường: “Mỗi ngày đều là canh xương heo! Sáng một chén, chiều một chén! Em mới không thềm uống! Em muốn uống canh cá hầm đậu! Em muốn uống canh cá hầm mướp! Em muốn uống canh vịt hầm gừng! Em muốn uống canh cà hầm nấm!”

“Tiểu hồn dân!” Sự nhẫn nại của Hàn Khải đã bị nhóc con bào mòn sạch sẽ, nhào lên chặn chặn lại, nghiêng rằng nghiêng lợi lấy tay hết chọt lại chọt vào cái bản mặt như bánh bao vì giận dữ của cậu: “Tôi làm vậy còn không phải là để bồi bổ thân thể cho em! Bằng không bây giờ em có thể vui vẻ quậy phá được như thế này hả?! Ba năm! Một ngày hai chén canh xương hầm! Hơn một ngàn con heo đều nuôi không cái con sói vô ơn là em rồi!”

Âu Dương Duệ ngao ô một tiếng, hung hăng dùng chân đạp anh ý muốn giã ra, đang tiếc chả có kết quả.

Hàn Khải tỉnh bơ nhìn công kích liên hoàn của cậu nhóc dưới thân, ra chiều tiếc nuối lắc đầu: “Cảnh sát Âu Dương, kĩ thuật cận chiến của cậu vẫn không tiến bộ nha.”

“Hừ! Ai giống như tên quái vật anh!” Âu Dương Duệ không khách khí khiêu khích: “Có gan để em đứng dậy thì biết, hai ta đấu lại lần nữa!”

Hàn Khải nhe răng cười, nhẹ nhàng thổi khí vào tai cậu: “Đừng nóng vội, trước hết chúng ta thảo luận một chút vấn đề ‘có gan’ đi.”

“Ah! Anh định làm gì?! Thả ra! Đừng sờ loạn... Không được! Máy bay của chị họ em hôm nay sẽ hạ cánh! Em muốn đi đón họ.” Cùng với một tiếng thở dốc, Âu Dương Duệ bắt đầu hối hận vì để bản thân ngủ đến ngu người, cứ nhiên dám nằm trên giường trêu chọc người này, sớm biết thế ngoan ngoán rời giường có phải tốt hơn không!

Hàn Khải nhú mày, từ trên cao nhìn xuống cậu: “Còn kịp... Đây chính là tự em nói ra mà.”

“Bây giờ thì hết kịp rồi! Ah...ah...”

Ánh mặt trời chiếu sáng căn phòng, thật ấm áp, buổi sáng nơi thành phố, yên tĩnh mà tốt lành.

TOÀN VĂN HOÀN

Ngày 23-7-2016 (9h55)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-anh-canh-sat-ba-dao>